

கவுர் செ. ஞாரத்தினர் கவுதைகள்

தொகுப்பாசிரியர் : நிருமதி உமா ஸ்ரீ சங்கர்

கவிஞர் செ.குவையத்தினரம் கவிதைகள்

கவுன்ற் செ. குணரத்தினம்
கவிதைகள்

**3ம் குறுக்குத்தெரு அமிர்தகழி
மட்டக்களப்பு.**

2012

கவிஞர் செ. குணரத்தினாம் கவிதைகள்

சமர்ப்பணம்

என்றுடைய கவிதைகளை

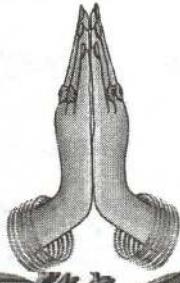
என்றும் சுலவத்தினர்க்கை

இன்றுமிக்னும் எழுதுத்தான்டி,

என் மனதைக் குளிர வைக்கும்

என்னினிய நண்பர்க்ட்டிக

இந்நால் சமர்ப்பணம்.

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

நூல் விபரம்

நூல் தகவல்யு	:-	கவிஞர் செ.குணரத்தினம் கவிதைகள்
ஆசிரியர்	:-	செ.குணரத்தினம்
உரிமை	:-	ஆசிரியருக்கே
மொழி	:-	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	:-	2012
பதிப்பு விவரம்	:-	முதற்பதிப்பு
தாளின் தன்மை	:-	70 GSM
நூலின் அளவு	:-	கிரெண் சைஸ் (12 x 18 செ.மி)
அசை எழுந்தளவு	:-	12 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	:-	150
நூலின் விலை	:-	200/=
அச்சிடபோர்	:-	எவகிறீன் அச்சகும், 185A, திருமதை வீதி, மட்டக்களப்பு.
தொகுப்பாளர்	:-	திருமதி உமா ஸ்ரீசங்கர், மட்டக்களப்பு

உள்ளடக்கம்

தொகுப்புயரை	01
என்னுயரை	02 – 07
வாழ்த்துக்களியது	08 – 09
அணிந்துயரை	10 – 16
கவியதுகள்	17 – 150

தொகுப்புரை

மிக நீண்டகாலமாக எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களிலும் எழுதிப்புக்கு பெற்று, எங்களுக்கும் பெருமை சேர்த்தவர் அப்பா.

வீட்டில் ஆயிரம் தான் பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் எழுதுவதிலிருந்து அவர் விடுபட்டதே கிடையாது. எந்நேரமும் ஒய்வில்லாமல் எழுதிக் கொண்டேயிருப்பார்.

வானோலிக்கு மெல்லிசைப்பாடல், நாடகம், உரைச்சித்திரம் என்றும், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என்றெல்லாம் எழுதுவார். இந்த எழுத்து மூலம் பல பரிசில்களையும் பெற்றிருக்கிறார்.

இதுவரையில் பத்து நால்கள் வரை வெளியிட்டிருந்தாலும் அவரது மன்றிறைவாக ஒரு நூல் வெளிவரவில்லை என்ற ஆதங்கம் அவருக்கிறுந்தது. ஆகவே அவரது உள்மன ஆசையை இறுதிக்காலத்திலாவது நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு வந்தது.

அதன் நிமிர்த்தமாக அவருடைய பல கவிதைகளை தொகுத்து நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்று நானும், எனது கணவரும் விரும்பினோம். அதன் பயனாக ‘கவினூர் செ.குணரத்தினம் கவிதைகள்’ என்னும் தலைப்பில் ஒரு கவிதை நாலை வெளியிட்டு வைப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

நன்றிகள்

சிவன்னம்,
தினமதி, உமா யீ சங்கர்
விரிவுரையாளர்
சுவாமி விஷ்ணானந்த அழகியற் கற்கைகள்
நிறுவனம்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
கல்லூரி, மட்டக்களப்பு.

என்னுநேர

ஒரு கவிஞரின் உள்ளத்திலிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பாய்வதுதான் கவிதையென்று கொண்டாலும் அது அவன் உயிருக்குள்ளிருந்து வெளிவருவது மட்டுமல்ல மொழிக்கு உயிர் கொடுப்பதும் அதுவாகத்தானிருக்கும்.

நான்படிக்கின்ற காலத்திலிருந்தே கவிதை உணர்வு எனக்குள்ளிருந்தது. கொப்பிகளில், பாடநால்களிலெல்லாம் எதையாவது கிறுக்கிக் கொண்டிருப்பேன். எதை எழுதுகிறேன்? ஏன் எழுதுகின்றேன்? என்பதெல்லாம் அப்போது எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அவற்றை நான் கவிதையென்றுதான் என்னிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஓ-எல் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். எங்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடம் படிப்பிற்கும் ஆசிரியர் அன்று ஒரு கட்டுரையைக் கவிதை நடையில் எழுதிக் கொண்டு வந்து காட்டுமாறு பணித்தார். எல்லோரையும் போல நானும் எனக்குத் தெரிந்த படி எழுதிக் கொண்டு போய்க் காட்டினேன். அதைப்படித்து விட்டு அவர் என்னை ஆச்சரியத்தோடு அண்ணார்ந்து பார்த்தார். “நன்றாக எழுதியிருக்கிறாய். இதை நீ எங்கிருந்து பார்த்தார். எழுதினாய்? என்று கேட்டார்

“நான் தான் சேர் எழுதினேன்.” என ரேன். ஆசிரியராகவிருந்தவர் வேறுயாருமல்ல பிரபல கவிஞர் அமர்ர் வி.கி.இராஜதுரை (ராஜபாரதி) அவர்கள்தான்.

இதன் பின்பு நான் உற்சாகமாக எழுதத் தொடங்கினேன். ஓ-எல்லை முடித்துக் கொண்டு ஏ.எல் படிக்கும் போது தினகரன்

புதன் மலரில் திராவிடக் கழகத் தலைவர் ஈ.வே.ராமசாமி பெரியார் பற்றிய கவிதைப் போட்டியொன்றை வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

போட்டியில் கேட்டிருந்த படி எட்டு வரிக் கவிதையொன்றை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த வாரம் புதன் மலரில் முடிவு வந்திருந்தது பார்த்த போது எனது கவிதைக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்திருந்தது. கவிதையையும் பிரசுரித்திருந்தார்கள். எனக்கு வந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அந்தக் கவிதை என்னிடம் இப்போது இல்லை. ஆனாலும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் கவிதை இதுதான்.

“பார்ப்பதற்குப் பாரதத் தருமர்சாயல்
பார்ப்பனர்க்கு முழுவிரோதி சகுனிமாமா
திட்டமிட்டுத் திராவிடத்தைத் திகழவைத்தார்
வட்டமிட்டுச் சற்றுக்கிறார் காமராசை.
வீக்கிரகம், கோவில் கண்டால் நெருப்பெழுப்பும்
வேளைக்கே இளம்மாதை வதுவை செய்தார்.
'தமிழ்நாடு வாழ்க்.' வென்று தள்ளாடு வயதில் கூட
இயாது வெங்காயக் கதைகள் சொல்வார்.”

கவிதை பற்றிய முழுமையான அறிவோ யாப்பு முறையில் எவ்வித பயிற்சியோ எனக்கு அறவே இல்லாத இளவயதுக் காலமாது. கவிதை வடிவத்தில் குறைபாடு இருப்பது போல் தெரிந்தாலும் ஒசை இருப்பதை உணரலாம்.

இப்பரிசுக் கவிதைக்குப் பிறகு பல இலக்கிய வடிவங்களுக்காக இலங்கையிலும், வெளிநாடுகளிலும் நாற்றுக்கும் அதிகமான 1ம், 2ம் பரிசுகள் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

கிட்டத்தட்ட 40 வருடங்களாக நான் ஓய்வில்லாமல் எழுதி வந்திருக்கிறேன். முற்போக்கு, பிற்போக்கு, நவீனத்துவம், பின்

நவீனத்துவம் என்று எதற்குள்ளாம் சிக்கிக் கொள்ளாமல் என் பார் வைக்கு அநீதியாக எது தெரிகிறதோ, எது அராஜகமாகப்படுகிறதோ எந்திகழ்ச்சிகள், எக்காட்சிகள் என் மனதைக் கவர்ந்து கொள்கிறதோ அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் அவ்வப் போது எழுதி வந்திருக்கிறேன். ஒருவர் என்னைக் கடிந்து கொள்ளும் போது அவருக்கு முகத்திற்கு முன்னால் சுடச்சுடப் பதிலிறுக்கத் தெரியாமல் திக்குமுக்காடியிருப்பேன். ஆனாலும் அவர் போன பின்னால் ‘ச்சா அவருக்கு இப்படிச் சொல்லியிருக்கலாமே! அப்படிச் சொல்லி அவர் வாயை அடைத்திருக்கலாமே’ என்று நினைப்பேன். அந்த நினைப்புத்தான் பின்னாளில் கவிதைகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன.

என்னுடைய கவிதைகளை சிலர் குறைபட்டு பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும் போது என் மனம் மிகுந்த வேதனைப்படும். உண்மையில் நான் பிழையாகத் தான் எழுதியிருக்கிறேனா? என்ற சந்தேகமும் வரும். அதனால் நான் என் வயது அறிவையும் பாராது என்னோடு மனம் விட்டுப் பேசிச் சிரிக்கும் மகாவித்வான் FX-C நடராஜா ஜயாவைச் சந்திக்க ஒரு நாள் அவரில்லம் சென்றேன்.

சுவாரஸ்யமாக இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அந்த இலக்கணப்புலியிடம், “ஜயா, கவிதையென்றால் என்ன?” என்று கேட்டேன். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னார். “அடே குணம், ஒசை தான்டா கவிதை. அது பிழைத்தால் கவிதையாகவே இருக்காது. உன் கவிதைகளில் அந்தச் சிறப்பு நன்றாகவே அமைந்து விடுகிறது. நான் கவனித்திருக்கிறேன்.” என்றார்.

இலங்கையில் வெளிவந்த எல்லாப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் எனது ஆக்கங்கள் நிறையவே வெளிவரத் தொடங்கின.

முதூரைச் சேர்ந்த பழம் பெரும் எழுத் தாளர் அமரர் வ.அ.இராஜரத்தினம் அவர்கள் எனக்கு ஒரு முறை சினேக் பூர்வமாகக் கடிதமொன்றை அனுப்பியிருந்தார்.

‘உமது கவிதை நூலொன்றை நூலாக்க நான் விரும்புகிறேன். அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து விட்டு எனக்குத் தெரிவிக்கவும்.’

என்றும் என்னை ஊக்குவித்து வளர்த்து விட்ட அண்ணன் ‘அன்பு மணி’ அவர்கள் அணிந்துரையை எழுதித் தந்ததோடு மாத்திரமல்லாமல் ‘நெஞ்சில் ஒரு மலர்’ என்னும் பெயரையும் நாலுக்கு வைக்குமாறு சொன்னார். பிரபல ஓவியரும், காகித ஆலை நண்பருமாகிய திரு குமாரவேல் அவர்கள் நூலின் அட்டைப்படத்தையும் வரைந்து தந்தார். ஆயினும் எனது கவிதைகளை விரும்பிப் பிரசுரித்த சிந்தாமணி ஆசிரியர் பத்திரிகை ஜாம்பவான் அமரர் எஸ்-டி-சிவநாயகம் அவர்களிடமிருந்து ஒரு வாழ்த்துரையை வாங்கி நூலில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். எனது கவிதைகளை அவர் பார்த்திருப்பார். ஆனால் என்னை அவர் பார்த்ததில்லை. இந்த நிலையில் வாழ்த்துரை கேட்டால் அனுப்புவாரா? என்று யோசித்தேன். என்றாலும் துணிந்து அவருக்குக் கடிதத்தை அனுப்பினேன். ஒரு வாரம் கழித்து அவருடைய வாழ்த்துக்கவிதை எனக்கு வந்தது. வெண்பா வடிவில் எழுதியிருந்தார்.

‘சேனாக் குணரத்தினத்தின் கவிதைகளை
தேனாய் ரசீத்துக் தினம் சுவைப்பேன் - மூன்தினால்
நெஞ்சம் நிறைந்த நிறைமலர்க்கு
வஞ்சமின்றித் தந்தேன் வாழ்த்து! ’

மகாவித்வான் FX-C நடராஜா, பழம் பெரும் எழுத்தாளர் வ.அ.இராஜரத்தினம், பத்திரிகைஜாம்பவான் எஸ்-டி-சிவநாயகம் இவர்களோல்லாம் அப்போதே நினைத்திருந்தால் என்னை இலக்கிய உலகில் வாழ முடியாமல் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. அதனால் தான் அவர்கள் அமர்களாகவிட்ட போதிலும் என்மனம் அவர்களை இன்றும் நினைவில் வைத்துப் போற்றுகிறது.

இவர்களைப் போலவே என்னை என்றும் எழுத்ததாண்டிய - எழுதத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிற நமது முத்த எழுத்தாளர் திரு இராநாகலிங்கம் அன்புண்ணி, நகைச்சுவைக் குமரன் மாஸ்டர் சிவலிங்கம், நகைச் சுவை எழுத்தாளர் அமரர் ரீ-பாக் கியநாயகம், அவுஸ்ரேலியாவில் வாழும் நண்பர் பாடும்மீன் எஸ்-ஸ்ரீஸ்கந்தராசா ஆகியோரையும் என்றுமே என்னால் மறக்க முடியாது. ஏற்கனவே எனது இரு கவிதை நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ‘நெஞ்சில் ஒருமலர், நெஞ்சப் பூக்கள்,’ இந்த இரண்டு நூல்களுமே ஏதோ ஒரு வகையில் எனக்குப் பூரண திருப்தியைத் தரவில்லை. அதனால் மனநிறைவான கவிதை நூலொன்றை எனது இறுதிக் காலத் திலாவது வெளியிட வேண்டுமென நான் நினைத்திருந்தேன். இதைச் சில நண்பர்களிடம் சொன்ன போது எனது நண்பரும், கவிஞருமான மண்டுரைப் பிறப்பிடமாக கொண்ட ‘மண்டுரான்’ ம.இராஜதுரை அவர்கள் முதன் முதலில் எனக்கு ஊக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும் தந்தார். அவருக்கு அடுத்த படியாக என்னுடன் கடமை பார்த்த எப்போதும் எனது கவிதைகளை ரசிக்கின்ற எங்கள் பெயர்களை எங்கும் குறிப்பிடக் கூடாது என்று அன்புக் கட்டளையிட்டு இந்நால் வெளிவரக் காரணமாயிருந்த இரு நண்பர்கட்கும் எனது நன்றிகள். ‘எது எப்போது நடக்க வேண்டுமோ அது அப்போது நடந்தே தீரும்!’ என்பதைப் போல இறைவனருளால் அது இன்று நிறைவேறியிருக்கிறது. எனது கனவை நனவாக்கியவர்களில் முக்கியமானவர்கள் எனது இளைய மகள் உமாவும், அவரது அன்புக்கணவர் ஸ்ரீசங்கரமாகும்.

என்னுடைய கவிதைகளைத் தொகுத்தெடுத்து, அதைக் கண்ணியில் ‘டைப்’ பண்ணச் செய்து, இவ்விழாவிற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் கவனித்த இவர்கள் இருவருக்கும் எனது உளமாந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக. இந்நாலில் எனது சில பரிசுக் கவிதைகளும், புதிதாக எழுதிய கவிதைகளும், பழைய சில கவிதைகளும் சேர்க்கப்பட்டி ருக்கின்றன.

இக்கவிதை நூலுக்கு அணிந்துரையொன்று எழுதித்தருமாறு கேட்டவுடன் மனங்கோணாமல் நல்லதொரு உரையை எழுதித்தந்த கிழக்குப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் திரு.செ.யோகராசா அவர்கட்கும், அழகான வாழ்த்துக் கவிதையை எழுதித் தந்த எப்போதும், என்னை நேசிக்கும் மதிப்பிற்குரிய விஸ்வப்பிரம்ம காந்தன் குருக்கள் ஜயா அவர்கட்கும், என்னைப் பற்றிய குறிப்புரையை பின் அட்டையில் இடம் பெற எழுதித் தந்த அண்ணன் ‘அன்புமணி’ அவர்கட்கும் எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

இவர்களோடு சேர்த்து கவிதைகளை கண்ணியில் டைப் செய்து சிரமம் பாராது அவற்றை மீண்டும் சரி பார்த்து உதவிய கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மாணவன் கொம்மாதுறையைச் சேர்ந்த திரு.ஜெயசீலன் அவர்கட்கும், நூலை அழகாக அச்சிட்டு உதவிய ‘எவகிறீன்’ அச்சக உரிமையாளர் மற்றும் ஊழியர்கள் அனைவருக்கும், கவிதைகளை அவ்வப் போது பிரசுரித்து என்னை ஊக்கப்படுத்திய வார இதழ்கள், சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது பணிவான நன்றிகள், வணக்கம்.

முதல் கறுக்குத்தெரு
அம்பித்தகழி
மட்டக்களம்பு.
2012

ஆஸ்புள்
செ. குணரத்தினம்

அஷ்சீப் சீவம் அதுசீப் சீவம்

வாழ்த்துக்கவிதை

உன் கெள்ளேஞ் ஜிற்றுக்குக்குப்பேஞ்

-விட்வப் பிரம்மம் காந்தன் குருக்கள்-

அமிர்த நதிக்கரையில் - ஒரு
அமிர்த கவிப்புலவன்
தமிழ்த் தென்றல் இவன் கலந்து
தாவி உறவாடும்
இமைக் கணமும் சோராமல் - என்றும்
எழுதும் பெரும் கவிஞர்.

மட்டு கலந்த வாவி - இவன்
மனை பார்த்து தின மோடும்
தொட்டு இவனெழுதும்
தூய தமிழ் மட்டினிக்கும்
மட்டு களப்பில் இவனோர்
மாகவிஞர் மரபினிலே
மட்டுர் அன்னை - என்றும்
மனம் குளிர்வாள் இம்மகனால்.

மனம் சலிக்காது வலிக்காது
தின மெழுதும் தமிழ் உழவன்
கணப் பொழுதும் கவலையின்றி
கவித்தமிழில் மாந்திடுவான்
நினைக்கின்ற போதெல்லாம் - கவிதை மகள்
நெஞ்செழுந்து நடம் பயில்வாள்
எனக்கினிய அன்பனிவன் - தமிழ்
இனிக்கின்ற இதயத்தான்.

எழுத்தெல்லாம் அழுத்தமுற் - இவன்
எழுதியவை எத்தனையோ
பழுத்த தமிழ் பாவகைகள்
பண்பினிய நாவல் சிறுகதைகள்
வெளுத்த நடை நாடகங்கள்
விந்தைநிறை இசைப்பாடல்

தொழுமடியார் பக்தி வளர்
தூய இறை சிந்துகளும்.

பணிவும், அன்ப நிறை பக்குவழும்
பரிவும், நிறைகுணமும்
துணிவும், தூய தயிழ் பற்றழகும்
சொல் அணியில் உவமைகளும்
கனிவும், மனநெகிழ்வும்
கற்பனையும் நகைச்சவையும்
அணியும் இலக்கணங்கள் - இந்த
அன்பனுக்கு நிறையவுண்டு.

வெற்றிலையின் இதழ் சிவப்பில்
விந்தை நிறை சிரிப்பழகும்
வெற்றி புகழ் மாண்பில்
விளங்க நிற்கும் திறபெலாம்
இற்றரையில் இவன் குணமும்
இரத்தினமாய் மிளிருமன்றோ
நெற்றி நியிர் மேதமையில்
நிறைகாட்டும் ஆழ்ந்தெலாம்.

ஒரு தொகுதி கவிப்படையில்
உளம் இனிக்கத் தருகின்றாய்
பெரு தமிழின் அரும் விருந்தாய்
பத்தாகி இனிக்குமன்றோ
மருந்தாகும் தமிழ்க்கவிதை
மனமெல்லாம் கனிந்திடுமே
ஒரு பெரிய மாகவிஞா - உன்னை
உளம் கொண்டு வாழ்த்துகின்றேன்

வாழ்க தமிழ் மன்னா வளம் காட்டும் வாழ்வோடு
நீங்க நின் பெருமை நிறை கொண்ட உலகமெலாம்
ஆழ்க உன் மனமைக்கள், ஆயிரம் தலைமுறையாய்
வாழ்க என வாழ்த்திடுவாள் எனை வாழ வைக்கும் மாகாளி.

ஸ்ரீ காளியும்,
யெரிய போர்த்து
09-03-2012

கன்சார்ஜாம்,
விள்ளவும் பிரம்மம் காந்தன் குருக்கள்

அங்கிந்துவே

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நகைச்சவை என்றவாறு நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் பலவற்றிலும் ஈடுபட்டிருப்பினும் தான் கவிஞர் என்று அழைக்கப்படுவதையே விரும்பகின்றவரான கவிஞர் செ.குணரத்தினம் ஏற்ததாழ நாற்பது வருடங்களாகக் கவிதை எழுதி வருபவர்

ஏலவே சில கவிதைத் தொகுப்புகளைத் தந்திருப்பினும் அதிக கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பாக இத்தொகுப்பைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஆகவே அன்னாரது கவிதைகள் பற்றிய முக்கியமான சில அவதானிப்புகளை வெளிப்படுத்தக் கூடிய வாய்ப்பினையும் தந்துள்ளார்.

இவ்வாய்ப்பான குழலில் குறிப்பாக ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சிப் பின்புலத்தில் இரவது கவிதைகள் தொடர்பாகச் சில அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பது பொருத்தமானதென்று கருதுகின்றேன். ஈழத்துக் கவிதை முன்னோடிகளுள் முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளவரான மஹாகவி

‘இன்னவைதாம் ஏற்ற பொருள் என்று பிறர்
சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச் சொல்லாதீர், சோலை, கடல்
மின்னல் முகில் தென்றல்லை மறவங்கள், மீந்திருக்கும்
கின்னல் உழைப்பு ஏழ்மை உயர்வு என்பவற்றை
பாடுங்கள்.’

என்று ஒரு தடவை குறிப்பிட்டிருப்பது இலக்கிய ஆர்வலர்களாறிந்த விடயமே. இவ்வடிப்படையில் நோக்கும் போது இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளுள் கணிசமானவை நீண்ட நெடுங்காலமாக தொடர்ந்து

வரும் கொடிய இன்னலான ஏழ்மை பற்றி - ஏழ்மையின் பன்முகப் பரிமாணங் கள் பற்றி பன் முகப் பார் வையூடு வெளிப்படுத்துகின்றனவாகவும் இவ்வழியில் ஈழத்துக் கவிஞர்களுள் முக்கிய இடம் பெறுபவராக இவரை இனங்காட்டுவனவாகவுமிருப்பது பற்றி முதலிற் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆதலின் இது பற்றி சற்று விரிவாகக் கூற வேண்டிய தவசியமாகிறது.

ஏழ்மையின் கோலங்கள், எழுத்தாளர்களது ஏழ்மை, கவிஞர்களது ஏழ்மை, மீனவர்களது ஏழ்மை, மலையகத் தொழிலாளர்களது ஏழ்மை எனத் தனித்தனி இனங்காணக் கூடியனவாகவும், சாதாரண குடும்பங்களில் நிலவி வருகின்ற ஏழ்மை என்ற விதத்தில் பொதுவானதாக வெளிப்படுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. மேற்கூறியோர் பலரதும் தாயத்திச் சொத்து இதுதான்.

“நிரைகட்டுச் சுவர்
களிமண் தரை
கிறந்த சூரை
கிஸ்குமங்குமாக
ரஜனிகாந் படங்கள்
கறையான் அரித்த
கதவு நீலையில்
கிரண்டு முன்று
வேட்டை வாளிக்கூடுகள்
கிதுதான் எங்கள் வீடு.

பழுதி பறக்கும் மணல்
புவரச வேலி
பழுப்பிடித்து உதீந்த
கறிமுருங்கை மரம்

மொத்திதள் மறுக்கும்
 முன்று வாழைகள்
 சூரவுக்குள் சொட்டுநீர்
 சூள்ளிப்பாயும் தேரைகள்
 சூரத்தில் கோடி
 சிதுதான் எங்கள் வளவு’

மேற்கூறியோர் அனைவரதும் வசந்தமாளிகைகளும், வற்றாத
 செல்வங்களும் இவைதாம்.

“எங்கள் வீட்டின்
 கிடது பக்கமாக
 திருக்கிறது ஓர் ஒழுங்கை
 அந்த ஒழுங்கைக்கு
 நேரத்திரே
 சீன்னக்குடிசை யொன்று
 சீறலில்லாக் குருவியைப் போல்
 தெரிகிறது
 வந்து நின்று பாருங்கள்
 வசதியற்ற தங்கம்மாவீன்
 வாசல் தலம் அகு
 புழுதி பறக்கின்ற
 புற்றுமண் முற்றத்தில்
 புழுக்களைப் போல
 வீழுந்து வீளையாடும்
 தங்கம்மா பெற்றிருட்டத்
 தங்கங்கள்
 பாருங்கள் கோலத்தை
 வயிராற உன்னவீல்லை
 வடிவான சட்டையில்லை
 புழுதி மன் முற்றத்தில்

பகல் முழுதும் வீளையாடி
 தவீடு அள்ளப் போன
 தங்கம்மா வரும் வரைக்கும்
 வீளையாடி அங்கேயே
 வீழுந்து படுப்பார்கள்”

மேற்கூறியோர் அனைவரும் தமது இயலாமைகளை, சின்னச் சின்ன ஆசைகளை - கனவுகளுடாகவும் கற் பணகளுடாகவும் விதைப்பவர்கள் தாம். அடிக்கடி மாறும் - ஏறும் விலைவாசி ஏற்றத்தால் திணறித் திக்குமுக்காடுபவர்கள் தாம்.

ஏழ்மையிலிருந்து மீள வழிதெரியாமல் கடவுளையும், இயமனையும், அரசாங்க அதிபரையும், கிராம சேவகர்களையும் ஏசுபவர்கள்தாம். ஆக் ரோட்டு தின் உச் சத் தில் இவ் வாறு சாபமிடக் கூடியவர்களுந்தான்.

“மாரியம்மன் சீலைபோல மகளே நீ பிறந்திருந்தும்
 காணிபும் காக்கேட்டு சீதனத்தைக் கூட்டுகின்ற
 போலிகளின் தலை வெடிக்கப் போடுபிள்ளை நீசாபம்
 சாதித்துமிர் பறக்கச் சாடியிழு அபிராமி!
 அற்பரெல்லாம் அழியட்டும் அறம்தழைத்து ஒங்கட்டும்
 சொற்போர் ஒழியட்டும் சீக்கிரமாய்ச் சாபமிடு”

மேற்கூறிய அனுபவங்களை கவிஞர்கள் பலரும் படர்க்கைக் கூற்றில் வெளிப்படுத்தும் போது இக்கவிஞர் பாத்திரக்கூற்றாகவும், பாத்திரங்களை நோக்கியும் வெளிப்படுத்துவது வாசகருக்கு சலிப்புணர்வு ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கின்றது.

தன்மை நிலையில் பல கவிதைகள் வெளிப்படுத்துவதால் தன்னுணர்ச்சி பிரவாகித்துப் பாய்கின்ற வாய்ப்பும் ஏற்பட்டுள்ளது. தன் அனுபவம் பொது அனுபவமாகவும் பொது அனுபவம் தன் அனுபவமாகவும் கலக்கின்ற ஜால வித்தையும் நிகழ்கின்றது. இத்தொகுப்பிலுள்ள அரசியற் சார்பான் கவிதைகள் சிலவற்றிலும் கூட மேற்குறிப்பிட்டவாறான வெளிப்பாட்டு முறைகள் இடம் பெறுவதனால் அத்தகைய கவிதைகளும் ஈழத்துக் கூடத்தில் தனித்துவமானவையாக இடம் பெறுகின்றன என்பதில் தவறில்லை.

சிறந்த உதாரணமாக சொந்த மண்ணின் நொந்த கீதங்கள் என்ற நெடுங்கவிதை காணப்படுகிறது. அதன் ஒரு பகுதி இவ்வாறாக அமைகிறது.

“கச்சான் முறிச்செறிஞ்ச - அந்த
கதலி வாழைக் குட்டியைப் போல்
மச்சானை எண்ணியெண்ணி
மண்டபத்துள் நான் கிடந்தேன்.
எந்த முகாமுக்குள்ள கிடந்து
என்ற ராசா குடிக்கிறாரோ!
கந்தா நீர் அவருசிரக்
காக்க வேணும் மூண்டவனே.
கண்முன்னால் போட்டவரை - பூட்ஸ்
காலால் உதச்சவன்ட
பெண் புரசி புள்ளையில்லாம்
பொகுங்க வேணும் தம்பிரானே!

துருநாகல் ஒலைவாஸ்கி - வடிவாய்
துருத்தோலை வாட்டிமேஞ்ச
குடிலுக்கேன் நெருப்பு வச்சார்?
குழறுதுகா என்மனசீ”

இத்தொகுப்பிலுள்ள ஏனைய கவிதைகளுள் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடிய கவிதைகளாக ‘வேடிக்கை மனிதர்கள்’ பற்றிய கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. ‘வேடிக்கை மனிதர்கள்’ என்பது பாரதியாரின் கவிதையொன்றில் வரும் தொடர்.

“தேடிச் சோறு நிதந் திண்று - பல
சின்னஞ் சீறு கதைகள் பேசி - மனம்
வாடித் துன்பமிக வழுங்று - பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து - நரை
கூடிக் கிழுப்பருவ மெய்தி - கொடுஸ்
கூற்றுக்க்கரையெப்பின் மாயும் - பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே”

என்பது பாரதியாரின் கவிதை. அக்கவிதை குறிப்பிடும் வேடிக்கை மனிதர்களுள் சிலர் பற்றி - இன்றைய எமது யதார்த்த வாழ்வில் நடமாடுகின்ற சிலர் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளும் கவனத்திற்குரியனவே.

உள்ளடக்க ரீதியில் மேற்கூறிய கவிதைகளுட்பட்ட இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளுள் கணிசமானவை.

“இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத்திருப்புகள் எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத்திக்கட்டுக்கள்”

என்று இன்னோரிடத்தில் மஹாகவி குறிப்பிட்டுள்ளதற்கு ஓரளவு முன் உதாரணமாக திகழ்கின்றன என்றும் துணிந்து குறிப்பிடலாம்.

இக்கவிஞர் கையாண்டுள்ள கவிதை வடிவங்களின் சிறப்புப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டும். அகவல், விருத்தம் முதலான

மரபுக் கவிதை வடிவில் கவிதைகளைப் பாடுவோர் தொகை அருகி வரும் சூழலில் அவற்றை அநாயசமாகக் கையாளும் அபூர்வமான ஆளுமை கவிஞரிடம் நிரம்பவேண்டு.

மரபுக் கவிதைக்குச் சமமாக நாட்டார் பாடல் வடிவங்களை லாவகமாகக் கையாள்கின்ற சிறப்பான ஆற்றலும் இக்கவிஞரிடம் போதியளவு காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆக, ‘இம் என்னும் முன்னே எழுநாறும், என்னாறும் பாடும்’ ஆற்றலே இக்கவிஞரது பலமாகிறது. கவிதையின் அவற்றின் உயிர்க் கூறுகளுள் ஒன்றான ஓசைச் சிறப்பினை நன்றாகக் கையாள்கின்ற கவித்திறன் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியது.

அத்தகைய பலமே பலவீனமாகவும் மாறுகின்ற வாய்ப்புள்ளது. அவசரமாகவும், போட்டிக்காகவும் எழுதுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் கவிதையின் உயிர்க்கூறுகளுள் மற்றொன்றான சொல்லின் முக்கியத்துவம் சொற்றேர்வு, சொல்லின்களம், சொல்லின் நளினம் சொல்லின் மௌனம், சொற்செறிவு ஆகிய விதங்களில் உணர்ப்பாது போய் விடுகின்ற இடங்கள் இவரது கவிதைகள் அனந்தம். இத்தகைய பலவீனம் உணர்ப்படுகின்ற போதுதான் ஈழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சியில் இக்கவிஞரின் இருப்பு மென்மேலும் உறுதி பெறும் என்று நம்புகின்றேன். அத்திசை நோக்கி நிதானமாக நடைபயில் வாழ்த்துகிறேன்.

பாராட்டுக்கந்தன்,

பேராசிரியர் செ. யோகராசா,

மொழித்துறை கிழக்குப்பக்கவைக்கழகம்,

வந்தாறுமுலை.

2012-03-06

பரந்தாமனுக்கு ஒரு பாசமடல்

காயாம்பூ மேனியனே கமலக்கண்ணா!

கடிதமொன்றை நானெனமுதி உனக்கனுப்ப
நாயாக அலைந்தலுத்தேன் விலாசம் தேடி!

நாட்டிலுள்ள சில பலபேர் என்ன பார்த்து
ஆயர்பாடி ஊரதனால் கண்ணனென்று

அப்படியே விலாசமிடு கிடைக்குமென்றார்
மாயவனே நீ எங்கு இருக்கிறாயோ!

மடல் வரைந்தால் உனக்கு அதுகிடைக்கவேண்டும்!

ஆனதினால்துவர்கள் சொன்ன முகவரிக்கு

அனுப்பாமல் கடிதத்தை அப்படியே
நானெனமுதி நமது “சிந்தாமனி” யில்

நீ படிக்கப் போடுகிறேன்: தயவு செய்து
பார்ப்பா பார்த்த சாரதியே கொஞ்சம்

பக்தியுடன் நினைத்துதிக்கும் மக்கள் வாழ்வில்
வேரோடு விட்ட துயர்,வினைகள் மாற

விரைவாகச் சக்கரத்தை வீசிவாராய்!

தேவர்படும் துயரத்தை தீர்த்துக்கட்ட

தேரேறிப் போனவனே பாண்டவர்க்காய்
தூது சென்று துரியர் படை தூளாய்ப் போக

துணை நின்ற நெடுமாலே இன்றும் நாட்டில்
பாதகர்கள் வாழுத்தான் செய்கிறார்கள்

பாஞ்சாலி தூடிதுடிக்கத் துயிலுரிந்த
பாவியராம் துரியர்,துச்சாதனர் போல்

பாரெல்லாம் கொடியவர்கள் வாழ்கின்றார்கள்.

தீபத்தை ஏற்றியுனைத் தினம் பணிந்து
 தேவாதி தேவனென்று போற்றி வாழ்வோர்
 பாவத்தில் உழலுவதா? கண்ணா எங்கள்
 பக்கத்தில் நீயோடி வரக்கூடாதா?
 சாபத்தில் பிறந்தவரா நாங்கள் நீதி
 சாஸ்திரத்தை எதிர்ப்பவரா சொல்லு கண்ணா?
 கோபத்தில் இக்கடிதம் வரையவில்லை
 குழப்பத்தை தீர்ப்பதற்காய் எழுதுகிறேன்.

அரக்க மனம் படைத்தவரைத் திருத்தி நாட்டை
 அஹிம்சை வழி நடத்திடத் தேர் ஏறுகண்ணா
 இரக்க குணம் உள்ளவர்கள் இங்கு வாழ்ந்தால்
 எந்த நானும் இன்பந்தான்! துன்பம் ஏது?
 வரப்போகும் தீபத்திருநாளில் உந்தன்
 வரவை எதிர்பார்க்கின்றோம் வாவா கண்ணா!
 தரப்போகும் பரிசென்ன எங்களுக்குள்
 தரணியிலே ஒற்றுமையை விதைத்துச் செல்வாய்!..

(சிந்தாமணி)

மட்டக்களப்பு

சுற்றிவர ஆயு! சுழல வர ஒடை!
 சுகமாகத் தேடி வரும் தென்றல்!
 குற்றிவரும் அரிசி! குரக்கனுடன் சோளம்!
 சூத்தாடிப் பாடுகின்ற மீன்கள்
 எத்திசையும் பேசும் இனிய தமிழோசை
 இதயத்தை மகிழ்விக்கும் பாடல்!
 முத்தமிழன் முற்றம்! முதறிஞர் சுற்றம்!
 மிக்கதமிழ் நாடெங்கள் நாடு!

கட்டித்தயிர்பால், கனிந்த பழம்தேன்,
 கண்ணியரின் இதமுறும் அமுதம்!
 ஒட்டிவைத்துப் பாயில் உறவாடிமகிழும்
 உயரிய விருந்தோம்பும் பண்பு !
 கொட்டி வைத்த நெல்லை கொறித்துண்டுமேயும்
 கோழிகளின் அழகான பவனி!
 கிட்டிப்புள், கும்மி, கோலாட்டம் குரவை
 சூத்தாடும் நாடெங்கள் நாடு!

சீனியப்பு, ஆசை, அம்மாச்சி, மாமி
 சிறப்பான உறவுமுறைப் பெயர்கள்
 மீனினங்கள் பாட, வாவிமகள் ஆட
 மந்திரத்தின் சக்தி வெளியேறும்!
 நானிலமும் சூழ நாற்றிசையும் கவிஞர்
 நல்லதமிழ்க் கவிபாட மகிழி,
 பூவுலகில் தமிழ்தாய் பிறைநுதலில்வைத்த
 பொட்டெங்கள் மட்டுந்கர் நாடு!

மட்டுறால், கூனி, மட்டி, வரால், கணையான்
 மனங்கவரும் முந்திரியம் பருப்பு,
 எட்டுக்கால் ஊன்றி இருகாலைத்தூக்கி
 எழுந்து வரும் சினை நண்டுக் கூட்டம்!
 வட்ட நிலா வதனம் வனிதயரின் வடிவு
 வஞ்சசமின்றிச் சிரிக்குமவர் சிரிப்பு!
 திட்டமேதுமின்றித் தெய்வங்களை நம்பி
 திருவோடு வாழுமெங்கள் நாடு!

சாதிவெறிமோதல் சச்சரவு இல்லை,
 சகலருமே ஒன்றென்ற எண்ணம்!
 ஆதிமுதல் இன்றும் அருந்தமிழர் பண்பு
 அழியாது காத்து நிற்கும் மாண்பு!
 மேதினியில் என்றும் மேன்மை தரும் மேழி
 மிகவுயர் உழைக்கின்ற வாழ்வு!
 நீதிவழி யென்றும் நிமிர்ந்திடவே எண்ணும்
 நித்திலமாம் எங்கள் மட்டு நாடு!

படுவான் எழுவான் கரையென்று நாடு
 பிரிந்து மக்கள் வாழ்ந்திருந்த போதும்
 படுவானின் நெல்லும், எழுவானின் மீனும்
 பகிர்ந்துண்டு உறவாடும் கூட்டம்.
 திடம் கொண்ட தேகம் தின்றாத வேகம்
 தினந்தோறும் உறுதியுள்ள நெஞ்சம்
 புடம்போட்ட நல்ல பூந்தமிழர் வாழும்
 பொன்னான பூமி மட்டு நாடு!

(திருமறைக் கலாமன்றம்
 வெளியிட்ட மட்டக்களப்பு மலரில் வந்தது)

தாய்திச் சொத்து

நிரைகட்டுச் சுவர்!
களிமண் தரை!
இறந்த கூரை
இங்குமங்குமாக
ரஜுனிகாந் படங்கள்!
கறையான் அரித்த
கதவு நிலையில்
இரண்டு முன்று
வேட்டைவாளிக் கூடுகள்
இதுதான் எங்கள் வீடு!

புழுதி பறக்கும் மணல்
பூவரச வேலி!
புழுப்பிடித்து உதிர்ந்த
கறிமுருங்கை மரம்
மொத்திதள்ள மறுக்கும்
மூன்று வாழைகள்
தூரவுக்குள் சொட்டுநீர்
துள்ளிப்பாயும் தேரைகள்
தூரத்தில் கோடி
இதுதான் எங்கள் வளவு!

வசதியான வீடில்லை
வடிவான வளவில்லை
பெறுமதி மிக்கதான
பொருள் பண்டம் ஏதுமில்லை
என்றாலும் இந்தவீடே
எங்களது சொர்க்கம்!
இதையெரித்து அழிப்பதற்கு
எவருக்கும் உரிமையில்லை!
பரம்பரையாய் வாழுமெங்கள்
தாய்திச் சொத்து இது!

கிருக்கின்ற போது கில்லாத சிறப்பு இறந்த பின்பு எதற்கு?

கலையமுதைக் கிள்ளித்தந்து
கவலைகளை அள்ளித்தந்த
கலைமகளே உனக்கெனது
கண்ணீர்ப்பு அஞ்சலிகள்

புலவன் என்றும், கவிஞருளென்றும்
புகழ்ந்திடுவார், எனது வீட்டில்
நிலவுகின்ற வறுமைதனை
நீக்கிடவோர் வள்ளலில்லை!

பெயரெதற்குப் புகழீழதற்கு!
பித்தனைப் போல் வாழ்வெதற்கு!
நயமான கவிதை பாடும்
'நா' சுவைக்க உணவு இல்லை!

உயிரோடு என்னை வையும்
உறவினரும், ஊருமெந்தன்
உயிர் பறந்து போனபின்னால்
ஒடிவந்து அழுவார்கள்!

இளையமகள் வாணொலிக்கு
என் மரணச் செய்தியோடு,
அனைவரது பெயர், பதவி
அனைத்தையுமே அனுப்பிவைப்பாள்!

சவப்பெட்டி முத்தவளின்
செலவினிலே வந்து சேரும்
பறைமேளம் நடுவிலாளின்
பணத்தினிலே தாளம் போடும்!

எழுத்தாளர் கவிஞரெல்லாம்
இரங்கலுரை ஆற்றுதற்கு
விழுந்தடித்து ஓடிவந்து
விம்மிவிம்மி வெடிப்பார்கள்!

“சிலையமைப்போம்! கவிஞரது
சிறந்த படைப்பையெல்லாம்
சிலைதந்தழிந்து போகாமல்
சீக்கிரமே நூல் செய்வோம்!”

என்றெல்லாம் அவசரமாய்
எடுப்பார்கள் தீர்மானம்
அன்றோடு எனது பிணம்
அடக்கம் செய்தாகி விடும்
அல்லயலும், உறவினரும்
ஆக்குவார்கள் காய்ச்சிவார்கள்!

போல், கள், வடி, குடிகள்
பொரியலும் தூள் பறக்கும்
எட்டு நாள் முடியுமட்டும்
இப்படியே காலமோடும்
கட்டியவள், பிள்ளைகளும்
கலகலப்பாய்ச் சிரித்திருப்பார்!

வாழ்கின்ற போது பிச்சை
வாங்கியுண்ணப் பார்த்திருந்த
பேர்களெல்லாம் செத்த பின்பு
பெரும் செலவு செய்வது ஏன்?

[ஷ்ரீக்ஷரி]

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

இனங்களின் ஒற்றுமைக்கு மனங்களில் மாற்றம் வேண்டும்

(யுத்தளம் மக்கள் சமாதான சிலக்கிய மன்றத்தினால் 1996

ஜனவரியில் நடாத்தப்பட்ட கவிதைபோட்டியில் முதற்பரீச் பெற்ற கவிதை)

இனங்களது ஒற்றுமையின் எழுச்சிதன்னை
மனங்களிலே பதியவைத்து மலரும் வாழ்வில்
மனிதயினம் மகிழ்ச்சியுடன் மறந்து போரை
புனிதமுள்ள நெஞ்சினராய் புவியில் வாழ
அறிவுரைகள் அளித்து வரும் அறிஞர் முன்னால்
சிறியவெனன் செப்பு மொழி செல்லாக்காசு!
மிருகவெறி கொண்டவரை மனிதராக்கி
பிறந்த பயன் அடைவதற்கு மதங்கள் கூறும்
கருத்துரையைக் கேட்காத மனிதர் முன்னால்
உரைக்குமெந்தன் உபதேசம் உமியாய்ப் போகும்
மதகுருமார்,போதகர்கள்,மறைநூலெல்லாம்
இதுவரையில் சொல்லாத ஏற்றம் மிகக்
புதுக்கருத்தை நான் சொல்லப் போவதில்லை
பொதுக்கருத்தைத்தான் சொல்வேன் பொறுத்துக் கேட்பீர்!

(வெறு)

மனங்களினால் ஒன்றுபட்டு இந்த மண்ணில்
மனிதகுலம் தெளிவடைந்து வாழாவிட்டால்
இனஉறவு,நீதிநேர்மை,பாசமன்பு
இந்நாளில் நிலைக்கவழி இல்லைக்காண்றி!
பினக்காடாய் இந்நாடு மாறியெங்கும்
பேய்களது ஆட்சிதான் வேண்டுமென்றால்
உனதெனது என்றுசமர் புரிந்து வாழ்வில்
உத்தரிக்க வேண்டிவரும் உயிர்களெல்லாம்!

வெண்புறாவைப் பறக்கவிட்டால் கறுத்த நெஞ்சம்
 வெள்ளையாகமுடியாது சமாதானத்தை
 கண்முன்னால் நாம்பார்த்துக் களிக்கவேண்டில்
 கடவுளது பிள்ளைகள் நாம் எனுமுனர்வில்
 வன்முறையைக் கைவிட்டு இந்தநாடு
 வாழ்கின்ற யாவருக்கும் சொந்தமென்று
 உண்மையாக நேசித்து வாழ்ந்து எங்கள்
 உறவுகளை அரவணைத்து உயரவேண்டும்!

பலயினங்கள் ஒன்றாக வாழும் நாட்டில்
 பலமொழியும், பலமதமும் இருந்தேதீரும்
 பிளவுப்பட்டால் போர் வெடிக்கும் பிறகு நாடு
 பசியாற உணவுமின்றிச் செத்தே போகும்
 குழந்தைமனம் கொண்டவராய் மனிதர் வாழ்ந்தால்
 கொடியவன விலங்குகளாய் அலையமாட்டோம்
 இழவுமுப்பு, நோய்கண்டு புத்தர் ஞானம்
 ஏன் பெற்றார்? அதை நாழும் உணர்ந்து பார்ப்போம்

பிள்ளை நான்கைப் பெற்றுவிட்ட அன்னை முத்த
 பிள்ளையின் மேல் அதிகபாசம் வைத்து: மற்றுப்
 பிள்ளைகள் மேல் குறைந்தபாசம் வைப்பதில்லை
 பெற்றவளின் மன உணர்வு எல்லோருக்கும்
 உள்மனதில் ஊற்றெடுத்தால் உறவு வாழும்
 உயர்வு தாழ்வுப் பேதங்கள் ஓழிந்தே போகும்
 எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னராவோம்
 எழில் கொஞ்சம் இலங்கைநாடு ஏற்றும்காணும்!

உலகமொன்றைப் படைத்ததேவன் மனிதரையும்
 ஒரேசாயல் கொண்டவராய்ப் படைத்து விட்டான்
 உளம்முன்று, கால்கைகள் ஏழைட்டென்று
 ஒருவரையும் தனியாகப் படைத்ததில்லை
 நிலவொன்று ஆதவனும் ஒன்றேயொன்று
 நித்திலத்தில் நமக்கு அவை குறைத்துக்கூட்டி
 ஒளிவழங்கிப் போனதாகக் கதையேயில்லை
 உள்ளத்தில் இதைநாமும் உணர்ந்து பார்ப்போம்!

ஒரு மொழியும், ஒருஇனமும் உலகமெல்லாம்
 உறவாடச் செய்திருந்தால் கலகமில்லை
 இறைவனவன் எதையென்னிப் பிழைவிட்டானோ!
 எளியசாதி, உயர்ந்தசாதி, வெள்ளைக்காரன்
 கறுப்பனென்று நம்மைநாமே பிரித்துக் கொண்டு
 காலமெல்லாம் அமைதியின்றி வாழுகின்றோம்
 உருப்படியாய் நாடுயர வழிபண்ணாமல்
 ஒருவரோடாருவர் மோதி மாழுகின்றோம்.

சிங்களத்தாய் பெற்றெடுத்த குழந்தையொன்றை
 செந்தமிழ்த்தாய் தத்தெடுத்து வளர்த்தால் அந்தச்
 சிங்களத்தி பெற்றமகன் தமிழனாவான்
 செந்தமிழாள் பெற்றெடுத்த சிகவைவாங்கி
 சிங்களத்தாய் வளர்த்தெடுத்தால் அவன்புவியில்
 சிங்களவன் எனவாழ்வான்: இதனையென்னி
 எங்களுக்குள் ஓற்றுமையை வளர்த்து, நாடு
 ஏற்றமுறைத் தொழில் புரிந்து இனிமை சேர்ப்போம்!

தொடக்கூடாதென்று சொன்ன கனியை ஏவாள்
 தொட்டநாள் தொடங்கியிந்தப் புவியோர் நெஞ்சில்
 கடவுளது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுக்
 கீழ்ப்படியும் உணர்வுதனை இழந்தே போனார்,
 அடமனிதன் விலங்குகளாய்ப்போனான்: இந்த
 அழிமதியை நிறுத்தாது போனால் நாளை
 கெடுமதியே மிஞ்சுமென்று மதத்தின் பேரால்
 கோடுபோட்டு மனிதர்களைச் சேர்த்தார் முன்னோர்.

விஞ்ஞான வளர்ச்சிகண்டு மனிதசாதி
 விண்சென்று நிலவில் போய்க் காலைவைத்தும்
 மெஞ்ஞானம் பூமியில்கால் ஊன்றவில்லை
 மதமென்றும், இனமென்றும், மொழிகளென்றும்
 அஞ்ஞானக் கண்கொண்டு பார்த்து வாழ்வை
 அநியாயம் செய்கின்றார் மனிதர் காலம்
 எஞ்ஞான்றும் இதுபோல் இருந்தால் மக்கள்
 இனச்சண்டை மொழிச்சண்டை என்றேமாய்வார்.

எனதுனது எனும் கொள்கை எவர்க்கும் வேண்டாம்
 எல்லோரும் சமமென்று எண்ணல் வேண்டும்
 மனம் தூடிக்க வேற்றுமையைக் காட்டவேண்டாம்
 மாற்றாந்தாய் பிள்ளையென்ற உணர்வை நெஞ்சில்
 இனங்களுக்குள் விதைக்காமல் வாழ்தல் வேண்டும்
 எல்லாளன் கைமுனுவின் படையில் எல்லா
 இனத்தவரும் இருந்தகதை நமக்கோர் பாடம்
 ஏனென்மக்குள் வீண்யுத்தம் வேண்டாம் வேண்டாம்!

ஆட்சிதனைப் பிடிப்பதற்கு அரைத்தமாவை
 அரைப்பதுபோல் இனம் மொழியைப் பிரித்துவைத்தால்
 மீட்சிவரப் போவதில்லை மேடை ஏநி
 முழுக்கமிட்டும் பயனொன்றும் ஆவதில்லை
 ஆட்சியிலே உள்ளவர்கள் சட்டம் போட்டு
 அனைவரையும் ஒருகுடையின் கீழ்மர்த்தி
 ஆட்சி செய்தால் துவேஷத்தின் வாய்டைக்கும்
 ஆம் இதுவே ஒற்றுமைக்கு உகந்த மார்க்கம்!

சுயநலத்தைத் தூக்கிவீசிப் பொதுநலத்தின்
 சுகம்காண யாவரையும் ஒன்றுசேர்த்து
 பயம் நீங்கி நிம்மதியாய் வாழச் செய்தால்
 படைவீரர் கூடமக்கள் நண்பராவார்
 கயமையுள்ளம் கனியாமல் பலன்தராது
 கங்கைகளைத் திருப்பாமல் ஊர்வராது
 நயநட்டம் பார்க்கின்ற வியாபாரம்போல்
 நாம்நடந்தால் பாசவெள்ளம் நமைச்சேராது

எழிலான இலங்கைமணித் திருநாட்டிற்கேன்
 இந்தநிலை வந்ததென்று என்னிப் பார்த்தால்
 விழியிறைக்கும் நீரெல்லாம் வெள்ளமாகும்
 வேண்டாமே நமக்கிந்த வேற்றுமைகள்
 அழிமதியை உடன் நிறுத்தி இனங்களெல்லாம்
 அன்னையெங்கள் இலங்கை நாட்டை வளப்படுத்த
 அணிதிரள்வோம் கூற்றுவனும் அகன்று ஓட
 அனைவருமே சமத்துவமாய் அன்பாய் வாழ்வோம்.

சொந்த மண்ணின் நொந்த கீதாங்கள்!

கச்சான் முறிச்செறிஞ்ச- அந்த
கதலி வாழைக் குட்டியைப்போல்
மச்சானை எண்ணியெண்ணி
மண்டபத்துள் நான்கிடந்தேன்

எந்த முகாமுக்குள்ள- கிடந்து
என்றாசா துடிக்கிறாரோ!
கந்தாந் அவருசிரக்
காக்கவேணும் ஆண்டவனே!

கண்முன்னால் போட்டவரை- “பூட்ஸ்”
காலால் உதச்சவண்ட
பொண்புரசி புள்ளையெல்லாம்
பொசங்கவேணும் தம்பிரானே!

கண்ணகித் தாயே என்ற- உயிர்
கணவனுக்கு ஏதுமென்றால்
உன்னுடைய தீக்குழியில்
உழுந்துநான் சாம்பலாவேன்!

குருநாகல் ஓலைவாங்கி- வடிவாய்
குருத்தோலை வாட்டி மேஞ்ச
குடிலுக்கேன் நெருப்புவச்சார்
குமறுதுகா என் மனசி!

ஆசையோட வாங்கி வந்து- நான்
ஆக்கிவச்ச மீன்குழம்ப
வாய்க்குள்ள வைக்குமுன்னே
வந்துநின்டான் சத்துராதி!

பிரளையம் ஒண்டெழுந்து- இந்த
பூமிதனை அழிச்சிடாதோ
இரவு பகல் என்ற நெஞ்சம்
ஏங்கியேங்கிச் சாகுதுகா!

தேவாங்குபோல கண்ணீர்- கண்ணால்
தினம்வடிய வாழலாமா?
பாதகர்கள் குரல் வளைய
பதம்பார்க்க யாரும்மில்ல!

பப்பாசிக்காய் சிதறி
பறந்ததுபோல் பிள்ளைகுட்டி
சப்பாத்துக் காரர் தொல்லை
தாங்காமல் துலஞ்சிபோச்சே!

என்புருசன் செத்தபின்னால்
எனக்கெதற்கு இந்த வாழ்வு
இன்னொருத்தன் கைபுடிச்சி- நான்
இந்த மண்ணில் வாழ்மாட்டேன்!

மதுரையினை ஏரிச்சாளாந்த
மாதரசி கண்ணகித்தாய்- என்ற
புருசனுக்கு ஏதுமென்றால்
புறப்படுவேன் அவனுருவில்!

பூசா முகாமுக்குள்ள
போட்டாச்ச என்றபிள்ள
பாசை விளங்கிடாமல்- என்ன
பாடுபட்டுத் துடிக்கிறானோ?

அப்பன் கறுப்பனென்றால்
அவன்பிள்ளை சிவப்பனா?
சப்பாத்துக் காரருக்கு- ஒரு
சங்கதியும் சொல்லேலா!

ஒளிச்சொளிச்சி என்றபிள்ளை
உருமாறிப் போனான்கா!
வெளிநாடு அனுப்புறைண்டால்- நமக்கு
பேங்கிலயா காசிருக்கு!

ஆத்தாக் கொடுமையினால்- அவன
ஆத்திலயும் கொண்டிறக்கி
தேச்சிக் குளிக்கவாத்தன்- கறுப்புத்
தோல் வெள்ளை ஆகுமென்டு!

இயமனுக்குப் பயந்துசீர- நாம
எங்ககொண்டு ஒளிக்கேலும்?
நியமம்” முடிஞ்சிதெண்டால்- நிலவில்
நிண்டாலும் சா வரும்கா!

எமக்குத்தான் வீசா, பாஸ்போட்- அந்த
இயமனுக்கு ஒண்டுமில்ல
நமக்கு முடிவென்றால்- எந்த
நாட்டுக்கும் அவன்வருவான்!

சிங்கப்பூர் ஸண்டனென்று- நாம
சிறகடிச்சிப் பறந்தாலும்
எங்கப்பன், அம்மையுடன்- ஊட்டில்
இருப்பது போல் வருமாகா?

நாட்டுக் குழப்பமெல்லாம்- இப்ப
நசல் வருத்தம் போலாச்சி!
வாட்டில் வச்சும் சுகம் வராது- ரிக்கட்
வெட்டுதற்கும் யாருமில்ல

சொந்தஹாடு வளவு வாசல்- நமக்கு
சொர்க்கம்தான் என்றாலும்
எந்த நேரம் குண்டுவிழும்?- என்று
இரவு பகல் ஒரே பயம்தான்!

முற்றத்தில் பாய்விரிச்சி- நாம
 முழுநிலவில் சோறுதின்டு
 பெற்றவரும், பிள்ளைகளும்- சிரிச்சிப்
 பேச இது காலமில்லை!

என்ன செய்வோம் பிறந்தாச்சி- இனி
 இமுத்திமுத்து வாழுறதான்!
 கண்ணை மூடும் நாள்வரைக்கும்- நமக்கு
 கயிட்டம் தான் ஆண்டவனே!
 நம்மகாலம் முடிஞ்சிபோச்சி- இனி
 நம்ம நம்ம புள்ள குட்டி
 இந்த மண்ணில் எப்படித்தான்- ஜயோ
 இருந்தெழும்பி நடந்திடுமோ?

என்ன பாவம் செய்து இந்த
 இலங்கையிலே நாம் பிறந்தோம்?
 கன்னித் தமிழ்த்தாயே- நாங்க
 கழிசறையாய்ப் போனோமே!

வெவிக்கந்தச் சாவடியில்
 வேட்டி, சீலை, சட்டைகளை
 நசிச்சி நசிச்சியுர- அந்த
 நாய்க்கு முன்னால் எடுத்தானே!

பண்டியைப்போல் நாய்படுக்க
 பயந்துபோய் நான்நடுங்க- ‘ஏய்
 குண்டு கொண்டு வந்ததா’ன்டு
 குரல்வளையப் புடிச்சான்கா!

நாய்க்குள்ள மதிப்புஇந்த
 நாட்டில் நமக்கிருக்கா?
 நாயக்கண்ட புறகுதானே- விஜயன்
 நன்பரோட வாடிபோட்டான்!

கட்டுச்சோத்துப் பார்சலுக்க
குண்டுதேடிக் கிளரினான்கா!
உட்டுப் போட்டு நான் நடந்தன்- அத
ஊட்ட கொண்டு தின்னலாமா?

இடுப்பொடிய பஸ்ஸேறி
இறங்கிறதும், ஏறுறதும்
தடுப்புமுகாம் முன்னால்- நம்ம
தமிழர்படும் பாடுமோசம்!

அடையாள அட்டைதானே- நமக்கு
அரசாங்கம் தந்த உசிர்!
அதத்துலச்சா ஊட்டுக்குள்ள- நமக்கு
அடைக்கோழிச் சீவியம்தான்!

காலம்புற போன புள்ளி- இன்னும்
காணல்லையே என்றமச்சாள்!
ஆளடையாள அட்ட- இந்தா
அப்படியே கிடக்கிறேன்ன!

எத மறந்து போனாலும்- இவன்
இத மறந்து போகலாமா!
உதவிமுந்தாத்தானிவன்ட- மூள
உசாராக வேலை செய்யும்!

எந்தத் தடை முகாமுக்குள்ள- தம்பியர்
இருந்து முழிசிறாரோ?
சொந்த மண்ணில் நொந்து நாம - ஒரு நாள்
சாகிறதான் கடைசி வழி!

எங்கட புறந்த மண்ணில்- அடே
எங்களையே அகதியாக்கி
சிங்கயாக்கள் ஆடுமாட்டம்- என்னால்
செத்தாலும் மறக்கேலாது!

நாடழிஞ்சி, நகரழிஞ்சு- மகனே
 நாங்களெல்லாம் அழிஞ்சாலும்
 காடழிச்சி எம் தமிழன்- கெதியாய்
 குருத்தெடுப்பான் ஓர் நாளில்!

ஆண்டவன்ட பரம்பரைகள்- என்றும்
 அழிஞ்சொழிஞ்சி போகாது
 மாண்டாலும் தமிழிரத்தம்- மீண்டும்
 மழலைகளாய் உயிர்த்தெழும்பும்!

(மட்டக்களப்பு நினக்கத்திர் பந்திரிக்கையில் தொடராக வெளிவந்தது)

பொங்கிக் கவிபாயும்

பருவம் விளையாடும்
 பாவை விழிபேசும்
 இடையைக் கொடியென்று
 எண்ணிக் கிளிவந்து,
 எதையோ கனியென்று
 எண்ணித் தடுமாறும்
 இதையென் விழிபார்த்து
 ஏங்கக் கவிபாயும்!

சங்குக் கழுத்தாடே
 சங்கத் தமிழோடி
 செந்தேன் இதழாலே
 சிந்தாய் வெளியாகும்
 கொங்கைச் சுமையோடு
 குமரி அவள்வந்தால்
 பொங்கிக் கவிபாயும்
 புலவன் புகழ்வாழும்

சற்பக் குழலாடி
 செந்தேன் இதழ்தேடும்
 சிற்பம் எழில்போல
 பட்டுத் தளிர்மேனி
 பக்கம் வரும்போது
 கொட்டும் மழைபோல
 கோடிக் கவிபாயும்

(சிந்தாமணி)

என்பாடல் உன்காதில் விழவில்லையா?

ஓயாமல் நான்பாடும்
ஓராயிரம் பாடல்
உன் காதில் விழவில்லையா - அன்பே
உனக்கென்மேல் மனமில்லையா?

தேயாத நிலவாக
தேனாக ஒளிவீசி
நீவந்தால் அழகில்லையா- பாடல்
நான்தந்தால் சுவையில்லையா?

மானாக நீ துள்ளி
மயிலாக நடமாடி
பாவாணன் நான் பார்க்கவா- கவிதை
பலகோடி நான் பாடவா?
பாலாக நீ வந்து
பாய்வாயென் உள்ளத்தில்
என எண்ணி நான் வாழ்கிறேன்- கோடி
இன்பங்கள் அதில் காண்கிறேன்.

(வாணாவி மெல்லினசப் பாடல்)

கவிதை பிறவாதோ!

நிலவுப் பொய்கை வதனத்தில்- இரு
நீல விழிகள் கயலாகி
அழகுச் செவ்வாய் இதழோரம்- தேன்
அள்ளக் கவிதை பிறவாதோ!

மழைநீர் மேகக் குழலாடி- அவள்
மலையாம் தனத்தில் விளையாட

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

இளநீர் போல நெஞ்சத்தில்- கவிதை
 இன்பநதிகள் பாயாதோ!
 அமிர்தம் கடைந்த மொழிசேர்த்து- அவள்
 “அத்தான்” என்று சுவைகூட்டி
 தனியே வந்தென் கைதொட்டால்- இன்ப
 தமிழ்த்தேன் கவிதை பிறவாதோ!

மின்னல் இடையில் மலராடை- அவள்
 மேனியெல்லாம் பொன்னாடை
 அன்னநடையில் அவள் வந்தால்- கவிதை
 அலையாய் நெஞ்சில் பாயாதோ!

மெழுகில் வடித்தசிலையாக- தேன்
 மலரில் விழுந்த பனியாக
 கனவில் வந்து கிளியாக- அவள்
 கதைத்தால் கவிதை பிறவாதோ!

(சிந்தாமணி)

என்மன ஆசைகள் எப்போது நிறைவேறும்?

செத்தைக் குடிசையில் வாழும் கவிஞர் நான்
 செப்புச் சதமுமில்லை- ஒரு
 புத்தகம் போட்டு என் பாடலைப் பாத்திட
 பொங்குதே ஆசை நெஞ்சில்!

கல்வீடு கட்டவோ, கடல்தாண்டிச் செல்லவோ
 கனவிலும் ஆசையில்லை- நான்
 அல்லும் பகலுமாய்ப் பாடுபடும் கவிதையை
 அச்சேற்ற ஆசை கொண்டேன்!

பண்டித, வித்துவான் பட்டங்களில்லாமல்
 பாடுகிறேன் ‘கவிதை- அதை
 ஒன்றுபடுத்தியோர் நாலுருவாக்கிட
 ஒரு சதக் காசமில்லை!

கவீஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

பல்கலைக் கூட்டமோ, பாமர மக்களோ
பாராட்டத் தேவையில்லை- என்
உள்ளத்து ஆசையைப் போக்கிட நாலுபேர்
உதவி புரிவாரோ?

ஆவிப்ரிந்தபின் வாழ்த்துவார் போற்றுவார்
ஆனதோ ஒன்றுமில்லை- இந்த
ழுமியில் என்பாடல் ஆவிப்ரியமுன்
புத்தகம் ஆகிடுமா?

பாடும் கவிதைகள் யாவும் உலகிலே
வாழுக் கணவு கண்டேன்- அட
ஏழைக் கவிஞர்நான் என்மன ஆசைகள்
எப்போது நீங்கிடுமோ?

(“செம்மாங்கனி”)

மடிய வரம் வேண்டும்

காணி நிலம் வேண்டாம் பராசக்தி
கவிதைத் திறன் வேண்டாம்- எனக்கு
மாடி மனை வேண்டாம் பராசக்தி
மடிய வரம் வேண்டும்!

வாடி வதங்கி விட்டேன் பராசக்தி
வடிவை இழந்து விட்டேன்- தேவி
ஆடி அசையுமெந்தன் உடலும்
அழிய வரம் தருவாய்!

ஒடி உழைத்தவன் நான் பராசக்தி
 உதிரம் பிழிந்தவன்டி - நான்
 நாடி தளர்ந்து விட்டேன் பராசக்தி
 நாயிலும் கேடு கெட்டேன்

சாற்றைப் பிழிந்து விட்ட கரும்பின்
 சக்கை போல் ஆகிவிட்டேன்- வெறும்
 காற்றை சுவாசிப்பதால் பராசக்தி
 கண்டது ஒன்றுமில்லை!

மக்கள், மனவியெல்லாம் பராசக்தி
 மாய்மால வார்த்தைகளா? - வெறும்
 சொற்களாய்ப் போனதுவோ பராசக்தி
 சொல்லடி வாய்திற்ந்து!

ஏனிப்படிகளெனப் பராசக்தி
 என்னை மிதித்துவிட்டார்- அவர்
 நீடுபுவிவாழப் பராசக்தி
 நியருள் செய்திடுவாய்!

சேரோடு வாழ்ந்தவன் நான் பராசக்தி
 சிறப்போடு வாழ்ந்தவன்டி- இன்று
 தேரோடும் வீதியிலே பராசக்தி
 தினம்சாவைத் தேடுகின்றேன்!

காணிநிலம் வேண்டாம் பராசக்தி
 கவிதைத்திறன் வேண்டாம்- எனக்கு
 மாடி மனை வேண்டாம் பராசக்தி
 மடிய வரம் வேண்டும்!

(சிந்தாமணி)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

எனக்கொரு பரிசு கிடைக்கும்!

எனக்கொரு பரிசு
கட்டாயம் கிடைக்கும்!
சாஹித்திய மண்டல
விருதல்ல அது!
ஜெயகாந்தன் பெற்ற
ஞானபீட விருதைவிடவும்
மேலான பரிசாக இருக்கும்!
மனைவியும், பிள்ளைகளும்
என்னோடு பிடித்த
சண்டைகளையெல்லாம்
மணிப்பிரவாள நடையில்
அற்புதமாக எழுதி
புத்தகமாக்கியுள்ளேன்
வெளியீட்டு விழா மேடையிலோ
விழா முடிந்த பின்போ
கட்டாயம் பரிசு கிடைக்கும்!
அந்தப் பரிசு.....
மனைவியின் அறையாகவோ
உதையாகவோ இருக்கலாம்!

(ஞானம்)

உனக்குத் தெரியாதா மகனே?

மகனே உனக்கிந்த
மேசன் வேலை செய்ய
அறவே தெரியாதா?

ஆற்றேழு மாதங்கள்
மேசன் பிறையினிங்கென்று
போய்வந்த தெல்லாம்
பொய்தானா மகனே?

சனாமி வந்திடித்த
பழைய வீட்டைத் திருத்த
மேசன் ஒருவனை நான்
கால் பிடித்துக் கூட்டிவந்தேன்.

இரண்டு நாட்கள்
வேலை செய்தான்
இடையிடையே பணமும் கேட்டான்
கொடுத்துத் தொலைத்தேன்!
முன்றாம் நாள் ஆளைக் காணோம்!

தேடிப் போன போது
வேறொருவனின் வீட்டில்
வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்!

இப்படி இமுத்தடிக்கும்
இவனையெல்லாம் நம்பினால்
மாரிமழைக்குள்

தந்காலிக வீட்டோடு
 வெள்ளத்தில் அடைவோம்!
 சனாமிக்குப் பிறகு
 கூலிக்காரர்களும்
 'நாங்களும் மேசந்தானென்று'
 சாந்தகப்பை தூக்கும் போது
 மேசன் நெயினிங் போன
 நீ சும்மா நிற்கலாமா?

உனக்குத் தெரிந்தளவு
 உயர்ட்டும் வீடு
 இன்னுமொரு சனாமி
 இனிமேல் வராது!
 துணிந்து செயலாற்று
 துணையாக நான் நிற்பேன்!

(ஞானம்)

புத்திசாலிப் பெண்

அது ஒரு
 கோவில் திருவிழாக்காலம்
 எதிர்பாராதவிதமாக
 அவனும், அவனும் சந்தித்தார்கள்
 ஆளையாள் பார்த்தபடி
 அவர்கள் நிற்க,
 விழிகள் நான்கும்
 வித்தாரக் கதைகள் பேசின.

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

நாளடைவில்

காதலாகி, கசிந்து கண்ணீராமல்கி
திருமணமும் செய்து கொண்டார்கள்.

ஒரு சில வருடங்களில்

இருவருக்குமிடையில்

பிரச்சனை எழுந்தது

“உடல்கள் தான் இரண்டு

நமதுயிர்கள் ஒன்றென்று”

ஏதேதோ பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொன்னாய்!

அப்படியிருக்க

ஏன் என்னைமறந்து

இன்னொருவனோடு தொடர்பு வைத்தாய்?

என்னைப் பிடிக்கவில்லையென்றால்

உன் விருப்பப் படி

நீ அவனோடேயேபோய்

வாழ்ந்திருக்கலாமே!

எதற்காக எனக்குத்துரோகம் செய்து கொண்டு

என்னொடேயே வாழ்கிறாய்!”

அவன் ஆத்திரப்படாமல்

அமைதியாகவே கேட்டான்.

அதற்கு அவனும்

அமைதியாகவே பதில் சொன்னாள்.

‘உங்களுக்கு உத்தியோகம் இருக்கிறது

அவனுக்கு வேலையென்று

ஒன்றுமே இல்லையே!”

போதுமிந்தப் பிறவி

இறைவா நீ ஓடிவந்து என்னெனப் பார்க்க
ஏதுனக்கு நேரம்? ‘எந்தன்
நிலையறிந்து நீதி சொல்லி நியாயம் தீர்க்க
நெஞ்சிலுண்டா ஈரம்?

முடிந்தவரை பிள்ளைகளை முன்னேற்றி விட்டநானோர்
முறிந்த ஏணி- இந்த
கொடிய வாழ்வுச் சாகரத்தைக் கடந்துபோக
கொடப்பாதோணி!

பாசமுள்ள மனைவிமக்கள், தங்கை தம்பி
பரம்பரையே போலி- நாளூம்
ஆசைவார்த்தை பேசியவர் ஆதரிப்பதாய் நெஞ்சில்
அடித்தார் ஆணி!

போதுமிந்தப் பிறப்பெனக்கு இனிமேல் வேண்டாம்
புளித்துப்போச்சு- நான்
போகுமிடம் நீயறிவாய் வழியைக்காட்டு
பிறகேன் பேச்சு!

செல்போனின் ஆட்சிக்காலம்

குசினிக்குள் இருக்கின்ற மனைவி
சமையலை முடித்துவிட்டு,
மண்டபத்துள்
சாய்வு நாற்காலியில் படுக்கின்ற கணவனை
சாப்பிட அழைப்பதற்கும் செல்போன்

முன்வீட்டுக்காரரின்
முருங்கைமரத்தில்
காய்த்துத் தொங்கும்
காய்களில் சிலவற்றை
கறிக்குத் தருவீர்களா என்று
கேட்பதற்கும் செல்போன்!

கணவனை வேலைக்கு அனுப்பிய பின்
கள்ளக் காதலனை
வீட்டுக்கு வாவென்று
கூப்பிடவும் செல்போன்!

ரியூசனுக்கு போகின்ற காதலியை
கிளாசைக் கட்ட பண்ணிவிட்டு
கடற்கரைக்கு வாவென
அழைப்பதற்கும் செல்போன்!

வாங்கிய கடனை
வட்டியோடு தராவிட்டால்
வழக்குவைப்பேனன்று
வெருட்டவும் செல்போன்!
வம்பளக்க, வசைபாட
விருந்தினரை அழைப்பதற்கும் செல்போன்!

அம்மம்மா செல்போணின்
ஆட்சியில் பொதுமக்கள்
இம்மண்ணில் கொட்டுகின்ற
பணத்திற்கு அளவேது?

நவீனயுகநாகரிகத்தின்
உச்சக்கொப்பில் தொங்கும்நாம்
ஒரு நாளைக்கு விழுத்தான் போகிறோம்
விழுந்தாலும் மீசையில்
மண் ஓட்டவா போகிறது?

கண்ணீர்தான் கடலானதோ!

காற்றுடித்து ஓய்ந்தாலும்
கடல்லைகள் பாயும்- அதை
பார்த்தலுத்த மீனவனின்
படகதிலே மேயும்!

நாற்றிசையும் கடல் நீரில்
நனைவது போல் வானம்- பயம்
காட்டுகின்ற வேளையிலும்
குடும்பநிலை தோணும்!

இரவுபகல் இருவிழியும்
இமையுறவை நீக்கும்- இவர்
உறவினரின் குடிசைகளில்
அழுகுரலே கேட்கும்!

படகுகரை வரும்வரையும்
பதறிமனம் ஏங்கும்- பசி
குடல்களுடன் போராடி
கோபமுடன் நீங்கும்!

கடலைநம்பி பிள்ளைகளின்
கல்விநிலை வாடும்- வாழ்வு
விடியுமென எண்ணியெண்ணி
வீண் பொழுதே ஓடும்!

சொர்ப்பனத்தில் கூட இவர்
சுகம் கண்டதில்லை- தினம்
கற்பனையில் வாழ்பவரின்
கதை முடிவதில்லை!

மெய்வருந்தித் தினமுழைக்கும்
மீனவரின் கண்ணீர்- அம்மா
மைநிறத்து மாகடலாய்
மாறியதே உண்மை!

(சிந்தாமணி)

தண்ணீர்! தண்ணீர்!

குளம் வற்றிக் கொக்குச்சாக
குடல்வற்றி மக்கள் வேக
வளம் கெட்டும் பூமிகாய்- எம்மை
வருத்தாதே வர்ணதேவா!

நிலைகெட்டு வாழ்க்கை ஒட
நீர்கெட்டு நோய்கள் சேர
மழையற்று ஏங்கிவாழும்- எம்மை
மயக்காதே வர்ணதேவா!

அனல் பட்டு பூமி தீய
அழிபட்டு ஆவிமாய
புனல் வற்றி புதர்கள்காய்- தீமை
புரியாதே வர்ணதேவா!

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

கடல்வற்றி மீன்கள்சாக
கரைத்தடி நாவாய் மோத
இடம்விட்டு மக்கள் ஓட- கொடுமை
இழைக்காதே வர்ணதேவா!

நீரோட்டம் நின்றுபோக
நிலமங்கை கண்டுவாட
ஏரோட்டம் இல்லாதேங்கும்- எம்மை
ஏய்க்காதே வர்ணதேவா!

மழையின்றி வாடும்பூமி
மஸரட்டும் வாவாசாமி
அழுதாலும் இல்லை கண்ணீர்- மேகம்
அழட்டுமே தண்ணீர்!தண்ணீர்!

(சிந்தாமணி)

போடு சாபம்!

(வகவம் கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரீசு பெற்ற கவிதை)

அன்பு மகளே அபிராமி உன்னுடைய
இன்பவதனத்தில் ஏனிந்த நீர்த்துளிகள்?
அழவேண்டாம் குஞ்சு அப்பாவைப் பாரிங்கே
பழுத்ததலை தாடி பஞ்சு போல் தெரிகிறதா?

எத்தனை வயதெனக்கு இருக்குமடி எண்ணிபார்
இத்தனை நாள்வரைக்கும் என்றாவதொரு நாளில்
மனம் விட்டு அப்பா நான் மண்கவ்விச் சிரித்ததுண்டா?
இனம்சாதி உருத்தென்று எங்காச்சும் போனதுண்டா?

ஏழையென்றால் கண்ணீரா? இதில் மாற்றம் வராதா?
 நாளை விடியுமெங்கள் வாழ்வென்று நம்பி நம்பி
 வாழ்கின்ற ஏழைகளின் வரிசையிலே நாமிருவர்
 ஏன் பிறந்தோம் என்றழவா இப்பாரில் பிறவி பெற்றோம்?

நானமுத கண்ணீரே நம்குடிக்குப் போதுமடி
 நீயமுதல் கூடாது நிட்சயமாய் அபிராமி
 நானிறந்த பின்னும் நீசிரிக்க வேணுமடி
 ஏன் பிறந்தோம் என்றதுயர் ஏக்கங்கள் உன்மனதில்
 நாளை பிறக்காமல் நீ வாழ வேண்டுமடி.

வேளையிது என்மகளே விடிவுவரும் சிரித்திடம்மா
 மாரியம்மன் சிலைபோல மகளே நீ பிறந்திருந்தும்
 காணியுமி காசுகேட்டு சீதனத்தைக் கூட்டுகின்ற
 போலிகளின் தலைவெடிக்கப் போடுபிள்ளை நீ சாபம்!

சாதித்திமிர் பறக்கச் சாடியெழு அபிராமி!
 எல்லோரும் ஓர்குடும்பம் என்ற உணர்வு எங்கள்
 உள்ளத்தில் பொங்கியேழ உலகத்தில் நீவாழ
 நல்லதோர் சமுதாயம் நாட்டை வளமாக்க

பல்கலையும் ஒங்கிப் பாரை எழிலாக்க
 கற்போடு வாழ்கின்ற கண்ணே என் அபிராமி
 வெற்றி விழாக் காண்போம் விரைவாகச் சாபமிடு
 அந்பரெல்லாம் அழியட்டும் அறம்தழைத்து ஒங்கட்டும்
 சொந்போர் ஒழியட்டும் சீக்கிரமாய் சாபமிடு!

நனவிடை தோய்ந்து பார்த்தேன்

(மாத்தளை மாவட்ட முஸ்லிம் காங்கிரஸ் அகலை திலங்கை ரீதியில் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம் பெற்ற கவிதை)

கனவிடை மூழ்கி இந்நாள் காலத்தைப் போக்கிடாமல்
நனவிடை தோய்ந்து அந்நாள் நாம் வாழ்ந்தவாழ்வையெண்ணிப்
பார்ப்பதில் பலனுண்டாகும் பிரிந்தாலும் உறவை மீண்டும்
சேர்த்திட வேண்டும்மென்று சிந்தையில் துணிவுண்டாகும்
ஆர்செய்த கொடுமையம்மா? ஆரைநாம் நோவதின்று?
போர்செய்து வாழ்வுகெட்டுப் போவதால் யார்க்கு ஸாபம்?

மூன்றாண்டு நானோர்வேலை முஸ்லிம்கள் வாழும் ஊரில்
பார்த்தநாள் இன்றும்என்முன் பசுமையாய்க் காட்சிதந்து
களிப்புறச் செய்யுதும்மா காலத்தின் கோலத்தாலே
அழிமதி கூடியின்று அம்மம்மா பிரிந்து போனோம்!

நகர்புறத் தெருவையன்டி நானொரு வீடெடுத்தேன்
நகமுடன் சதையைப்போல் நாற்புறமும் கூழ்ந்து வாழ்ந்த
முஸ்லிம்கள்,தமிழ்ரெல்லாம் மோதலேயின்றி வாழ்ந்தார்
புத்தவாணம் ஆனதின்று பூர்வீக உறவு எல்லாம்

என்னோடு வேலை பார்த்த எதிரிசிங்க, சில்வா மற்றும்
மன்னாரைச் சேர்ந்த ஹாசிம், ம.:றுப்பும் ஒன்றாயந்த
சின்னதோர் வீட்டில் அன்று சிக்கலே இன்றி வாழ்ந்தோம்
என்னவே அந்த வாழ்வை இனிக்குது நெஞ்சமெல்லாம்.

வேலைவிட்டு வீடுவந்தால் வேடிக்கை விளையாட்டில்
காலத்தைக் களிப்போம்நாம் கனநன்பர் எங்களுக்கு
ஆதமும், ஹனிபாவும், அகமதுடன், சின்னவனும்
மாதவன், மணியம், மாசிலாமணியென்று

வாலிப்ரகள் கூட்டமங்கு வரும் போகும் நாளெல்லாம்
 கேலிபண்ணிச் சிரிப்போம் கீதமிசைத்துருள்வோம்!
 இப்ராஹிம் என்னுடைய இணைபிரியா நண்பனானான்
 தப்பாமல் பிற்பகலில் தேடியென்னை வந்திடுவான்.
 இனத்துவேஷம் கருத்தரிக்க இயலாத காலமது
 மனங்களிலே அன்புமலர் மட்டும்தான் பூத்திருக்கும்
 வீட்டிற்கு எனையழைப்பான், விருப்பமுடன் நான்போவேன்
 காட்டுவான் “இவர் வாப்பா, இவர் உம்மா” என்றெனக்கு
 அன்போடு அவரென்னை ஆதரித்து அகமகிழ்வார்
 ஒன்றா இரண்டா ஒரு மூன்று வருடங்கள்!

இப்ராகிம் தந்தைக்கு இருந்தாற்போல் ஓரிரவு
 உப்பிப்போய் முகம்வயிறு உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்துபோக
 பக்கத்தில் இருக்கின்ற பரிகாரி ஒருவரிடம்
 கக்கத்துள் அணைத்தபடி கொண்டுபோய்க் காட்டிவந்தோம்
 வாரமொன்று கழிந்தும் வருத்தம் தணியவில்லை
 நேராக மட்டுநகர் நில்லாமல் கொண்டு சென்று
 வாட்டிலே இருக்கவைத்து வைத்தியம் பார்க்குமாறு
 பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள்! பரிதவித்தாள் அவர் மனைவி!

அக்கரைப்பற்றிருந்து அவரைநாம் பஸ்ஸிலேற்றி
 பக்குவமாய் மட்டுநகர்ப் பட்டணத்தை வந்தடைந்தோம்!

‘சென்றிப்பொயின்றா சீருடைக்காரர்களா!’
 ஒன்றுமில்லை அந்நாளில் ஒடிப்போய் வாப்பாவை
 வைத்தியசாலை வாட்டினிலே சேர்த்துவிட்டு,
 கையோடு உம்மாவைக் கனிவோடு கூட்டிவந்து
 அம்மைவை எழுப்பி, உம்மாவை ஒப்படைத்தேன்.

‘தம்பி, மவனைக்கே’ தளம்பினாள் பாத்தும்மா
 ‘வாப்பாக்குத் துணையாக வாட்டிலே நிற்கின்றான்
 போய்ப்பார்ப்போம் காலையிலே பேசாமலிருங்க’ ளென்றேன்.

எங்கோ பிறந்து, எங்கெங்கோ வாழ்ந்தவர்கள்
 இங்கே ஒருகுடும்பம் என்றாகி நாம் கலந்தோம்
 இனமத்தைப் பார்த்தோமா? இவரவர் என்றோமா?
 மனங்களிலே உருவாகும் மனிதாபிமானமொன்றே
 இனங்களினை ஒன்றாக்கும்! இரும்பு நெஞ்சைக் கனிவாக்கும்!
 கண்ணேரச்சுக்கத்திற்காய்க் கற்பழித்து விட்ட பின்பே
 கிடந்து மனம் பேதலிக்கும் கேடுகெட்ட செயல்போல
 தடம்புரண்டு மக்களொல்லாம் தலைகீழாய் மாறியதேன்?

யாதும் ஊரென்றும் யாவரும்மக்களென்றும்
 முதுரைக்குத்தக்கபடி முந்நாளில் நாம் வாழ்ந்த
 காலத்தை எண்ணிக் களிக்கத்தான் முடிகிறது
 வாவென்று அதையழைத்தும் வராமல் ஒளிகிறதே!

வளர்த்தநாய் வீட்டிற்குள் வந்து போய்த் திரிதல்போல
 குழந்தைகளின் மனம் நிறைந்த கொக்குவெள்ளை நிறம்போல
 சிங்களவர், முஸ்லீம், செந்தமிழர் எல்லோரும்
 எங்கும்தான் வாழ்ந்தோம் இனத்துவேஷம் என்பதொன்று
 இருந்ததில்லை எம்மிடையில் ஏனின்று இந்தநிலை
 உருவாகி, எம்முறவை உருக்குலைத்து வைத்ததயே!

அக்கரைப் பற்றாரில் அடியேன்நான் வாழ்ந்திருந்த
 அக்காலம் பொன்னான ஆனந்தக் காலமேதான்.
 என்னண்பன் இப்ராஹிம் இன்பமுடன் அவன் மச்சி
 அன்பான ஆயிஷாவை அராவணைக்கத் திடம் கொண்டான்.

தடபுடலாய்க் கலியாணம் தனிச்சிறப்பாய் நடந்தேற
 இடம்வலமாய் நண்பர்களும் இணைபிரியாதங்குசென்று
 மாப்பிள்ளையைக் கெளரவித்து மகிழ்ந்தார்கள் நானுமவன்
 மாப்பிள்ளைத் தோழனைப்போல் மகிழ்வோடு அங்கிருந்தேன்.
 எதிரிசிங்க,சில்வாவுக்கும்,எனக்கும் சகநன்பர்கட்கும்
 புதிதாய் மனம் முடித்த புனிதமுள்ள இல்லாத்தின்
 மனிதனாம் இப்ராஹிம் மானிக்க மனம் படைத்தோன்
 தனியாக ஓர் இருவு தக்கபடி விருந்தளித்தான்.

மேசையில்லை கதிரையில்லை மென்தரையில் பாய்விரித்து
 ஆசையுடன் உம்மாவே அள்ளியள்ளிப் பரிமாற
 நாம் சுவைத்தோம் வாப்பாவும் நெருங்கி அமர்ந்திருந்தார்
 ஆம் இதுவே மனிதத்தின் ஆழமான பாசங்கள்
 இன்று நினைத்தாலும் இனிக்கிறது அக்காலம்
 இன்றும் வராதா! என்று மனம் தவிக்கிறது!
 நித்திரை வருமாவும் நண்பரெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து
 முத்தலியின் கடைவாங்கில் முஸ்பாத்தியாய் இருப்போம்.
 இஞ்சிப்பிளேன்டியும் இடையிடையே நாம்குடிப்போம்.
 அஞ்சினோமா? ஆழிபொலிஸ் அடிப்பாரென்று ஏங்கினோமா?
 இயக்கங்கள் வந்துமோதி எம்முயிரைக் குடிக்குமென்று
 பயந்து நடுங்கினோமா? பசுமையான காலமது.

சில்வா,குணம்,நேசன்,சிராஜ்ஜின் என்று பெயர்
 சொல்வோமேயல்லாமல் சொந்தங்கள் நாமோன்றே!

எந்தப் பெருநாட்கள் எவருக்கு வந்தாலும்
 அந்தப் பெருநாள் அனைவருக்கும் வந்ததாக
 எண்ணிக்களிப்போம் இருவுபகல் நாம்திரிவோம்
 மண்ணாக்கி எமதுறவை மடியவைத்தோர் யாரப்பா?

ஊருக்கு நான் லீவில் ஓடிவரும் வேளையெல்லாம்
ஏராளம் சாமான்கள் எனக்களிப்பான் என் நண்பன்.

கொக்குசான் மீனும், கட்டித்தயிர் பாலும்
பக்குவமாய்ப் பஸ்ஸிலேற்றி பயணம் அனுப்பிவைத்த
அந்த நாள் ஞாபகங்கள் அப்படியே படம் போல
இன்றும் தான் மனத்திரையில் எழிலாகத் தெரிகிறதே!

மாற்றம் கிடைத்து நான் மட்டக்களப்பூருக்கு
நேற்றுத்தான் வந்ததுபோல் நினைவில் சுடுகிறது

இருபது வருடங்கள் இருக்கலாம் என்றாலும்
மஞக்கமுடியாது மனதைவிட்டு மாறாத
அந்புதக் காலமது அக்காலம் மீண்டுமெங்கள்
புத்திரர்கள் காலத்தில் பூத்து, அவருமெம்போல்
உறவை வளர்க்க, ஒரிலையில் உண்டிருக்க
குரவையும், கூத்தும், கோலாட்டம், கவிகளையும்,
வளர்த்துப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருக்க இந்நாட்டில்
குழப்பம் தணிந்து கூடவேண்டும் நாமொன்று.

இப்ராஹிம் நீயெங்கே? இப்போது என்ன பாடோ?
மக்காவில் இருப்பதைப்போல் மடையன் நான் வினாவுகிறேன்.

வந்து போகப் பயம் நன்பா வாப்பா இருக்கிறாரா?
இங்கே எனது தந்தை இறந்து விட்டார் அங்கேயுன்
உம்மா சுகத்தோடு உள்ளாரா? உனது இல்லாள்
உம்மாவாய்ப் போயிருப்பாள் உங்களுக்கு எத்தனை பேர்
பிள்ளைகளாய் இருக்கின்றார் பிரியமுடன் அன்றிருந்த

சில்வா, எதிரிசிங்க, சிங்களத் தோழரெல்லாம்
உள்ளாரோ தெரியவில்லை ஊர்கெட்டுப்போச்சிதப்பா
கல்முனைக்குக் கூடவரக் கடும்பயமாய் இருக்கிறது.

எப்போது சந்திப்போம்? இதுதான் என் கேள்வியெல்லாம்.
இப்போது முடியாது என்றாலும் இந்நிலமை
எப்போதும் இருக்குமென்று எண்ணவும் முடியவில்லை
தப்பாமல் நாமொருநாள் தவறாமல் சந்திப்போம்
என்ற பெரும் நம்பிக்கை எனக்குள்ளே இருக்கிறது
அன்பு சமாதானம், அஹிம்சை இதுவெல்லாம்
சொல்லிவருவதில்லை சொல்லாமலே நெஞ்சின்
உள்ளேயிருந்து ஊற்றெடுக்கும் அன்புற்றால்

தெட்டத் தெளிவாகத் தீரமுடன் வெளியேறி
கட்டுக் கடங்காமல் கருணைமழை பொழியும்.

நனவிடை தோய்ந்ததனால் நாலிரெண்டு நிமிடமாச்சும்
மனமிடை துயர் விலகி மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தேன்.

இதுஎன்போல் வயதுபோன எல்லோர்க்கும் வருவதொன்றே
புதுவாழ்வு வாழ்கின்ற புதுமைகளைக் காணவந்த
இளைஞர்கள் எங்கள்சொத்து இவர்கள்தம் வாழ்வில் வாழ்ந்து
உழைப்பிலே இமயமாகி உயர்ந்திட மீண்டுமந்த
பழையநாள் உறவுபூத்து பளிச்சென ஒளியை வீச
களைந்திடவேண்டும் தீய கசப்பான பகையையெல்லாம்!

கூடுக்டப் போகின்ற குயில்கள்

ஏன்பிறந்தோம் என்றழுது- நாங்கள்
இராப்பகலாய்க் கூவுகின்றோம்
தேன் கலந்து பாடுவதாய்- சிலர்
தெரியாமல் பேசுகின்றார்!

கேடுகெட்ட உலகமிது- பிறரை
கிண்டல் செய்தே வாழ்கிறது!
கூடுஒன்று இல்லாமல்- வாழும்
குயிலினத்தைப் பார்க்கிறதா?

கோழிக்கும் கூடு செய்வீர்- புறா
குருவிக்கும் கூடு செய்வீர்!
போலிக்கா எமைப்புகழ்வீர்- நீவீர்
பொல்லாத மனிதரண்ணே!

குயிலோசை கேட்டுமேக்கள்- மன
கவலைகளை மறப்பிரென
புலவோர்கள் பாடுகின்றார்- எங்கள்
உளம்மகிழப் பாடுவரோ!

சுதந்திரமாய் இந்த நாட்டில்- நாங்கள்
சுதிசேர்த்துப் பாடுவோமா?
நிரந்தரமாய் எங்கள் கூட்டில்- என்றும்
நிம்மதியாய் வாழுவோமா?

எமக்கென்றோர் வீடுகட்ட- எம்மால்
 இயலாத தன்மையினால்
 சமக்கிள்றோம் பழியை வீணாய்- எங்கள்
 சுதந்திரத்தை இழக்கின்றோமே!

நாய்போல எமைதினமும் - பிறர்
 நகையாடிப் பழிப்பதற்கு
 தார்வீதிச் சந்திகளில்- கிடந்து
 தடம்புரள் மோசமண்ணே!

கூடு இல்லாக குயில்களென்று- பழைய
 குறையினிமேல் இருக்கவேண்டாம்!
 நாடு போற்றக் கூடுகட்டி- நாமும்
 நல்லபடி வாழ்வோ மண்ணே!

(வீரகேசரி)

நிப்படிப் பாடுவோமா!

அடுத்தவளின் உயர்வு கண்டு “ஆஹா”வென்று
 அவன்தோலைத் தட்டாமல் நெஞ்சக்குள்ளே
 மடுத்தவனை மடக்கவழி தேடிப்பார்க்கும்
 மன இருளை ஓட்டுதற்குப் பாடுவோமா?

குடிப்பதற்குக் கூழ்கூட இல்லா வீட்டில்
 குழந்தை குமர் வயிற்றலாம் ஏரியும்போது
 குடித்து வெறிக்கூத்தாடும் தந்தை நெஞ்சில்
 குடியிருக்கும் இருளகலப் பாடுவோமா?

பக்கத்துவிட்டுப் பாலகர்கள் பசித்திருக்க
 பாலும் தயிர்சோறும் பழமும் புசித்திருக்கும்
 சொத்துச் சுகமுள்ள பணக்காரர் மூளையிலே
 சூழ்ந்திருக்கும் இருள்மடியப் பாடுவோமா?

சாதித்திமிரோடு தினமும் வாழ்வோர்
 சமத்துவத்தை மேடைகளில் போதிப்பார்கள்.
 போலியிவர் பசுத்தோலைக் கிழித்தெறிந்து
 புதுப்பாடல் தினமும்நாம் பாடுவோமா?

அச்சம் மடம் நாணம் அழகிருந்தும்
 ஆதனங்கள் சீதனங்கள் இல்லார் பெண்ணை
 துச்சமென மதித்தொதுக்கும் துரியர் நெஞ்சில்
 தூங்குமிருள் தொலைந்தோடப் பாடுவோமா?

(சிந்தாமணி)

வசந்தம் வருமா?

இருள் கலைந்து கீழ்வானில் இளம்பரிதி பூக்கும் - ஆங்கே
 இசைமீட்கும் வண்டுகளின் பூபாளம் கேட்கும்
 பருவமகள் பரதம்போல் பாய்ந்தருவி ஒடும்- நாட்டில்
 பாடுபடும் ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

கடலலைகள் கரைதழுவி காதல் மொழிபேசும்- இளம்
 கன்னியரின் உடல்தழுவி தென்றல்வலை வீசும்
 மடல் விரித்துத் தாழைமலர், மயில் நடனம் ஆடும்- தன்
 மானமுள்ள ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

புள்ளினங்கள் பாடுகின்ற புதுக்கவிதை கேட்கும்- ‘என்ன
 புதுமையிது’ என்று கயல் துள்ளியதைப் பார்க்கும்
 வெள்ளிரதம் போல் முகில்கள் வானில் விளையாடும்-மண்ணில்
 வியர்வை சிந்தும் ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

மரபுவழி தப்பாமல் குயில் கவிதை பாடும்- தேன்
 மலர்சொரிய முகில்கசிய மயில் நடனமாடும்
 இரவு வந்து பகலோடு இதழ் கொடுத்துப் பாடும்- இங்கே
 ஏழைமகன் நெஞ்சமது என்று சிரித்தாடும்?

கொக்கரக்கோ எனச்சேவல் குதாகலித்துக் கூவும் - இளம்
 கொங்கைகளாயிருந்த மொட்டுப் பூவாகும்
 வக்கற்று வாழுகின்ற ஏழைமணம் பாடும்- அந்த
 வசந்த நாள் இப்புவியில் என்று வந்து கூடும்?

(சிந்தாமணி)

விடிவு!

கோழியும், குயிலுமாய்ச் சேர்ந்து - தினம்
 கூவிட விடியுமாம் காலை!
 ஏழையென் இருள்கூழ்ந்த வாழ்வை - இங்கு
 எவர் கூவி விடியவைப் பாரோ?

வேண்டுமென்றே என்னை நாளும் - துஞ்ப
 வேதனைத் தீயினால் தீய்க்க
 ஆண்டவன் தந்தானே செல்வம்! - ஜேயோ
 ஆண் மூன்று பெண்களும் மூன்று!

சந்தியில் நடப்பட்ட கல்லாய் - என்
 சம்பளம் நகரவேயில்லை
 வெந்தபுண் மீதிலே ஈட்டி - வந்து
 விழுதல்போல் விலைகளில் ஏற்றும்!

புகைவண்டி பஸ்காச் எல்லாம் - உடன்
 புச்சென்று மேலேறிப் போச்சு
 வகையொன்றும் தெரியவேயில்லை - வாழ்வின்
 வழியெல்லாம் இருள் கூழ்ந்து தொல்லை!

முத்தவள் குமராகிப் போனாள் - மீண்டும்
 முழுகாமல் மனைவி தாயானாள்!
 ஆற்றிலும் நான் வீழ்ந்து பார்த்தேன் - என்
 ஆவிதான் போகவே இல்லை!

ஒன்றுவிட்டொரு நாளில் சோறு- நாங்கள்
 உண்பதும் இப்போது குறைவு!
 அன்டை அயலெல்லாம் கேட்டு- வீண்
 அவமானம் உண்டாகிப் போச்சு!
 கடன் தொல்லையால் இன்று வீடு- கண்ணீர்
 கடலாக உருமாறிப் போச்சு!
 விடமாட்டேன் எனச்சொல்லித் துன்பம்- எங்கள்
 வீட்டிலே குடியேறலாச்சு!

இருள் சூழ்ந்த எம்வாழ்வு என்று- துன்ப
 இருள் நீங்கி ஒளிவெள்ளமாகும்?
 பிறந்தாலும் இனியிந்த மண்ணில்- ஏழை
 பிறவியாய்ப் பிறக்கவே வேண்டாம்!

கோழியும் குயிலுமாய்ச் சேர்ந்து- தினம்
 கூவிட விடியுமாம் காலை!
 ஏழையென் இருள் சூழ்ந்த வாழ்வை- இங்கு
 எவர் கூவி விடியவைப்பாரோ?

பாப்பா முகத்தில் பால் நிலவு!

பாப்பா முகத்தில் பால் நிலவு
 பட்டுத் தெறிக்குது- இதை
 பார்க்கப் பார்க்க என் மனது
 பாகாய் உருகுது!

பாய்ந்து வரும் அருவிபோல
 பாப்பா சிரிக்குது- அதை
 பார்க்கும் போது என் மனது

துள்ளிக் குதிக்குது!
 தத்தித்தத்தி நடக்க நெஞ்சம்
 தாவிப்பாயுது - பாப்பா
 திக்கித் திக்கிப் பேசும் போது
 தேனாய் இனிக்குது!

(வாளொலி மெல்லினைப் பாடல்)

பவளத் தேர்!

பவளத்தேரொன்று பக்கத்திலே வந்து
 மழலைக் கதை பேசுதே- மண்ணில்
 தவழ்ந்து விளையாடும் தங்கக் குடமொன்று
 தத்தித் தடுமாறுதே!

பிஞ்சு மலரொன்று பஞ்ச விரல் கொண்டு
 நெஞ்சில் விளையாடுதே!- தங்க
 குஞ்சுக் கிளியொன்று கொவ்வைப் பழும் கோதி
 கொஞ்சி விளையாடுதே!

மாணிக்கக் கல்லொன்று மடிமேல் உருண்டென்னை
 மயக்கி மொழி பேசுதே- எனக்கு
 காணிக்கையாய் இன்பக் கன்னத்தைத் தந்தேதோ
 கதைகள் பல சொல்லுதே!

பொன் வண்டு வந்தென்மேல் பூவாட்டம் விழுந்தென்னை
 போதை தனையூட்டுதே- எந்தன்
 என்னத்திலே கோடி என்னங்களைத் தந்து
 என்னை மகிழ்வூட்டுதே!

(வாளொலி மெல்லினைப் பாடல்)

குழந்தை வடிவில் இறைவன்

குழந்தை வடிவில் இறைவன் எனது
குடிசையில் வாழ்கிறான்- அவன்
மழலை மொழியில் மயங்கித் தினம் நான்
மகிழ்ச்சியில் வாழ்கிறேன்!

கட்டித் தயிர்போல் தொட்டிலில் ஆட
கனிவாய்ச் சிரிக்கின்றான்- நான்
பட்டினி பசியை மறந்தவன் விழியை
பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்!

நாவற் பழவிழிப் பார்வையினாலவன்
நம்பிக்கை தருகின்றான்- என்
வாழ்வில் ஒளிதர வந்த நிலவென
பாடிக் களிக்கின்றேன்!

(வாளையி மெல்லிசைப் பாடல்)

புள்ளிமான் போடாத குட்டி

அழகான மலரெந்தன் பிள்ளை- அவள்
இன்பந்தான் என்வாழ்வின் எல்லை!
விளையாடும் இளம்பட்டு மூல்லை- நெஞ்சில்
விழுந்தாலே பறந்தோடும் தொல்லை!

மண்மீது தவழ்கின்ற செல்வம்- அவள்
மணிவாயில்ஊறும் கவிவெள்ளம்!
விண்ணோரும் மகிழ்ந்தேற்றும் உள்ளம்- அவள்
விளையாட்டிலும் இல்லை கள்ளம்!

புள்ளிமான் போடாத குட்டி- என்
 பிள்ளையவள் தங்கத்தேன் கட்டி
 உள்ளத்தில் பறக்கின்ற சிட்டு- என்
 உயிரிவள் வண்ணப்பூந் தட்டு!

(வானாலி மெல்லிசைப் பாடல்)

என்னகவி எழுதுகிறீர் பாவலரே?

(சிவஸ்திரியூவியா நமிழ்ச்சாப்கம் நடாத்திய அகில ஜிவங்கைக்கான கவிதைப்
 போட்டியில் 1999ம் ஆண்டு முதலாவது பரிசு பெற்ற கவிதை)

எங்கள் தமிழ்ப் பாவலரே என்னகவி எழுதுகிறீர்?
 எங்கள்குல மாதர்முலை, இல்லையென்ற அவர்களிடை
 அழகுநுதல், ஆடவாரை அதிரவைக்கும் பின்னழகு
 குளம் கிழித்துப் பாய்கின்ற கெண்டைவிழி, கொல்வையிதழ்
 இவைகளைத்தான் இப்பொழுதும் எழுதிவைத்து, காமரசம்
 சுவைப்பதற்கு இளக்களைச் சூடேற்றி வைக்கிறீரா?
 மடையர்களோ! உங்களது மண்டைக்குள் ஏதுமுண்டா?
 படைவீரர் பண்ணிவைத்த பேரழிவைப் பார்க்கலையா?

உண்ண உணவுமில்லை! உடுக்கத்துணியுமில்லை!
 மண்ணும் பறிபோச்சு! மறந்தமிழன் வாழ்வினிலே!
 இன்னும்தான் என்ன இடுக்கண் வரவேண்டும்?
 இன்னுமா உங்களுக்கு இதைப்பாட முடியவில்லை?

வண்ணியிலே மக்கள் படும் வதைவாதை தெரியாதா!
 கிண்ணையடி, கிரான், மண்டூர், கீரிமலை, கிளிவெட்டி
 உண்ணிச்சை என்றுதமிழ் ஊரெல்லாம் நம்மவர்கள்
 கண்ணீர் உகுத்துவதை கவிபாட முடியாதா?

கிருசாந்தி, றீட்டா, கோணேஸ்வரி, கமல்டா
பரிதவித்து மாண்டழிந்த பரிதாப நிகழ்வுகளை
வரிசைப் படுத்தியொரு வரலாற்றுக் காவியத்தை
வரைந்தெடுக்க முடியாதா? வானரமா நீங்களெல்லாம்?

எம்மினத்தின் தொகை குறைய எதிர்ப்பட்ட தமிழர்களை
செம்மணியில் புதைத்தழித்த சேதியொன்றும் தெரியாதா?
அம்மாவின் கண்ணெதிரே அவள் பெற்ற புதல்லியரை
அம்மணம் ஆக்கிவைத்து அழித்தகதை புரியாதா?

தெருநாயைச் சுடுவதுபோல் தேன் தமிழ்ச் சாதிகளை
கருவாடாய்ச் சுட்டெடுத்துக் கடித்தகதை அறியீரா?
வடகிழக்கு மண்ணெல்லாம் வழிந்துவரும் இரத்தாற்றில்
கிடக்கின்ற உங்களுக்கும் கிஞகிஞப்புக் கவிதை தானா?

சண்டைசெய்தே உங்கள் சந்ததியை ஒழித்த பின்தான்
உண்டு இங்கு சமாதானம் உசம்போம் அதுவரையும்!
என்று துள்ளும் படையினரும், ஏவிவிட்ட ஏந்தல்களும்
பண்ணுகின்ற கொடுமைதனைப் பாட உம்மால் முடியாதா?

இடுகாடு போலாச்சே எம்தமிழர் நிலங்களெல்லாம்
விடுகாலி மாடுகளாய் விசர் பிடித்த படைவீர்
குடுகுடு கிழவனையும் கொன்றுவிட்டு, அவன்கரத்தில்
சுடுவதற்குவந்தவன் போல் சுழல்துவக்கை வைத்துவிட்டு
'இவன்தானைம் 'கேம்' படிக்க இரவுவந்தான், சுட்டுவிட்டோம்
அவனையிதோ பாருங்கள் அவன்கதிதான் உங்களுக்கும்'
என்று வீரம் பேசுகின்ற இராணுவத்தின் கொடுமைபற்றி
ஒன்றுதானும் கவியெழுத உங்களுக்குத் தெரியாதா?

‘தீவுப்பொதி’யென்றோர் தீவில்லாப் பொதியை வைத்து
ஊரெல்லாம் பேய்க்காட்டி உலகத்தையும் ஏமாற்றி
நாட்களை இழுத்திழுத்து நலமடைய அரசாங்கம்
தீட்டிவைத்த திட்டமொன்றும் தெரியாதா உங்களுக்கு?

‘வீரவிதானை’யென்றோர் விசர்கூட்டம் முளைத்தெழுந்து
காரமாய்த் தமிழர்களைக் கண்டித்து முழங்குகின்றார்
அரய்யா இவர்களெல்லாம்? அன்றோருநாள் வெலிமடையில்
நாருரித்துத் தமிழர்களின் நரம்புரித்துத் தோலுரித்து
சப்பாத்துச் செய்து போட்டு சாலையிலே நடப்பேனன்ற
குப்பாடி ராஜூரத்தினா வழி வந்த கும்பல்களே!
உலகாண்ட தமிழரிந்த உதவாத அரக்கரால்தான்
உலகமெல்லாம் அகதிகளாய் ஓடிப்போய் வாழ்கின்றார்!

கனகாலம் செல்லாது கன்னித்தமிழர்குலம்
வனவாசம் நீங்கிவந்து வடகிழக்கை ஒன்றிணைத்து,
அரசாள! என்றாச்சும் ஆவேசம் கொண்டுகவி
இரண்டொன்றை எழுதிவைக்க இயலாதா பாவலரே?

எறும்புகளின் புற்றுடைத்து இரைதேடும் பன்றிகளாய்
வறுமையெனும் கொடுமையிலே வாடுகின்ற வன்னிமக்கள்
மண்ணுக்குள் புதைப்பட்டு மரித்தெலும்பாய் ஆனவர்கள்
மண்ணின்மேல் எலும்புகளாய் மல்லாந்து கிடப்பவர்கள்
இவரெல்லாம் உங்களுக்கு ஏன்யியா தெரியவில்லை?
அவனியிலே நீங்களெல்லாம் ஆடுகளா மாடுகளா?

என்னிய்யா உங்கள்பேனா எதிரிகளைக் கொல்லும்வாள்
என்றுமக்குத் தெரியாதா? எதிர்த்தெழுத முடியாதா?
இல்லையென்றால் பேனாவை எறிந்துவிட்டு வாருங்கள்
கெஷல்லடிப்போம் குண்டெறிவோம் செந்தமிழை வாழ்விப்போம்!

ஏனிந்தக் கிறுக்கு?

இந்த மழைக்குதைக்க
எவனுமே இல்லையா?
முந்திரிகை, மா, பூத்தால்
முத்திரம் பெய்கிறதே!

பாடுபட்டு வயல்காட்டில்
பட்டகடன் இறுப்பதற்கு
சூபோடும் வேளையிலா
சோவென்று பொழியவேண்டும்?

சீட்டுக்காசெடுத்து
குடிசையைச் செப்பனிட
மோட்டுக் கூரையைப் பிரிக்கும்போதா
முழுக வார்த்துப் போகவேண்டும்?

குடையைத் தவறவிட்டு
குழம்பிக் கவலையுடன்
நடைபோடும் வேளையிலே
நனைத்துச் சிரிக்கிறதே!

சந்தையில் விலைபோகாத
சள்ளல், சூடைமீனை
கொண்டுவந்து வெயிலில் போட
கொட்டுவதேன் இந்த மழை?

ஏனிந்த மழைக்கு என்மேல்
இத்தனை பகுடி, சேட்டை?
நானிதன் கிறுக்கடக்க
நாளொல்லாம் யோசிக்கின்றேன்!

படையொன்று எழும்!

எங்கள் தெருவில் வாழ்கின்ற
இளையதம்பிக் கிளாக்கருக்கு
வங்கியில் நிறையப் பணமிருக்கு
வசதியாய் வீடு, வளவிருக்கு.

அன்பு மனைவி, பிள்ளைகளும்
அனேகம் மாட்டுப் பட்டிகளும்
துன்பம் என்றும் தொடராமல்
துறைக்கப்பாலும் வயலிருக்கு.

எடுக்கப்பிடிக்க ஆளிருக்கு
ஏற்போகக் காரிருக்கு
இருந்தும் ஏனோ கிளாக்கருக்கு
இல்லை அன்பு காட்டுதற்கு?

ஆயிரம் செல்வம் இருந்தாலும்
ஜூயா மனதில் கணிவில்லை.
ஏழைகள் என்றால் பாய்கின்ற
இரங்கா மனமே இவருக்கு!

அடுத்த வீட்டு முற்றத்தில்
அழுகுரல் கேட்டும் திரும்பாத
கொடிய மனிதர் இவருக்கு
கொஞ்சமும் சுயும் குணமில்லை!
வாடும் வறியவர் பசிபோக்கி
வாழாமனிதர் இவருக்கு
பாடம் புகட்ட ஊர்மக்கள்
படையொன்றெழும்பும் நாளைக்கு!

(சிந்தாமணி)

நாளொரு பித்தன்!

இரவுபகல் நடக்கும்
இருவிழியும் சிவக்கும்
அருவியெனக் கவிதை வந்துபாயும்- என்
ஆசையெல்லாம் அதில் விழுந்து தோயும்

மனைவி மனம் ஏங்கும்
மனையில் இருள் தூங்கும்
கவலையின்றிக் கற்பனைத்தேர் ஓடும்- என்
கவிதைநெஞ்சம் எனைமறந்து பாடும்

வறுமைநிலை தொடரும்
வார்த்தைகளும் இடரும்
எதுவரினும் என்கவிதை மலரும்- இதை
எதிர்ப்பவரின் தலை எதிரில் உருணும்.

பசி,பிணிதான் வரினும்
பழி துயரம் தரினும்
உயிர்க்கவிதை எனது நெஞ்சில் வாழும்- அது
உலகையெல்லாம் ஓர்நாளில் ஆனும்.

பித்தனிவன் என்பார்
பேயனென்றும் வைவார்
செத்தபின்னால் சிலையெழுப்பி மகிழ்வார்- எந்தன்
செந்தமிழ்த்தேன் கவிதைகளைப் புகழ்வார்

என்னை நம்பி வாழும்
என்மனைவி நானும்
சொன்ன சொல்லைக் கேட்காத பித்தன்- நான்
சுந்தரத்தேன் தமிழனங்கின் பக்தன்.

உறவுகளைத் தள்ளி
உணர்வுகளை அள்ளி
பிற்மகிழக் கவிதைமழை பெய்வேன்- தமிழ்
பித்தன் நான் வேறைத்தான் செய்வேன்?

அன்னை தமிழ்த் தாயை
அரவணைக்கும் சேய்நான்
எந்நிலையை அவளைவாள் நாஞும்- நான்
இறக்குமட்டும் பாடினாலே போதும்.

மாடிவீடுகட்டி
கோடி பொருள்தேடி
கூடுவிட்டுக் கூடுபாடும் எண்ணம்- நெஞ்சில்
குடிவாழ்ந்தால் ஏதுகவி உள்ளம்?

(சிந்தாமணி)

எனக்கிங்கு வேறென்ன ஆகச?

பறைதட்டிக் குழலுநிப் பாடைசெல்ல
பதைப்பதைத்து என்மனைவி துடித்துவிட்டு
படைநடாத்திச் செல்லுதல் போல எனதுமைந்தன்
பெற்றகடன் நிறைவேற்றப் பாடைமுன்னால்
நடைபோட நண்பரெல்லாம் நடுங்கி நிற்க
‘நல்லவனை இழந்தோமே’ என்று கண்ணீர்க்
கதை சொல்லி ஊரவர்கள் கலங்கி நிற்க
கண்முடி ஓர்நாள்நான் பிரிந்தால் போதும்!

‘சீமானார் சிவலோகம் போனார் என்றோ
சண்டியனார், சிடுமுஞ்சார் செத்தாரென்றோ
ஊர்மக்கள் எனைச் சொல்ல வேண்டாமம்மா
உள்ளத்தில் உண்மையொளி வீசன்றும்

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

பேசுகின்ற பேராளன், சிரிக்கப் பேசும்
 பண்பாளன் போனானே! என்று மக்கள்
 ஊரெல்லாம் சொல்லியழ ஓர் நாள் இந்த
 உலகத்தை விட்டு நான் பிரிந்தாற்போதும்!

மன்னாசைக் காரனிவன் மதிந்தான் ஊரின்
 மாபாவி, கொலைகாரன் செத்தான் நாளும்
 பெண்னாசை பிடித்தலைந்த பேயன் போனான்
 பேரமைதி ஊரிலினிப் பிறக்கு மென்று
 எண்ணாமல் ஊரவர்கள் என்றும் நெஞ்சில்
 எனைநினைத்து மனமுருகி ‘ஜேயோ எங்கள்
 பண்பு மலை சரிந்ததுவா! நெஞ்சம மெல்லாம்
 பதைக்கிறதே என்று மக்கள் துடித்தால் போதும்!

வாழ்ந்த நாள் பலகாலம் இன்னும் கொஞ்சம்
 வாழலாம் அதற்கு முதல் இறைவன் என்னை
 வாவென்று அழைத்தாலும் போக வேண்டும்
 வெறேன்ன எனக்கு இங்கே ஆசையம்மா?
 போகின்ற அந்தநாளில் பொறாமைக்காரன்
 பொய்நெஞ்சன் போனானே! ‘என்று இந்தப்
 பாரென்னை வையாமல் ஜேயோ நல்ல
 புலவனை நாம் இழந்தோமே!’ என்றால் போதும்.

(சிந்தாமணி)

குமைதாங்கி

முட்டை தூக்கி முதுகு காய்த்த
 முருகன் சொல்கிறான்- ‘நான்
 பாடையேறிப்போகும் வரையும்
 பாழும் உலகிலே- என்
 ஆறுபிள்ளை மனைவியோடு
 அவஸ்தைப்படுவதா?- குடும்ப
 பாரமெந்தன் தலையைவிட்டுப்
 போகவில்லையே!

விதவையாகி, வியர்வைசிந்தும்
 விமலா சொல்கிறாள்- ‘நான்
 உதவியின்றி வீடுவீடாய்
 ஓடிடுமைக்கின்றேன்!- ஜயா
 கதறிஏங்கும் குழந்தை, குமரின்
 கவலை தொலைந்ததா?- என்
 இதயபாரம் என்னைவிட்டு
 இறங்க வில்லையே!’

கோடி செல்வம் தேடிவைத்த
 குபேரன் சொல்கிறான்- ‘நான்
 மாடிவீட்டில் வாழ்ந்துமென்ன
 மகிழ்ச்சி இல்லையே!- என்
 பேரைச் சொல்லப் பிள்ளையோன்று
 பிறக்கவில்லையே!- நான்
 யாரைச் சொல்லி எனது நெஞ்சின்
 பாரமிறக்குவேன்?’

உலகமெல்லாம் நிறைந்த தேவன்
 ஒருவன் இருக்கிறான்- அவன்
 தலையில் பார்ச்சமையை ஏந்தத்
 தயாராயிருக்கிறான்- உங்கள்

தலையில், நெஞ்சில் பாரமெதற்கு?
 தவிக்கும் மாந்தரே- பாரம்
 மலையென்றாலும் இநக்கிவைப்பீர்
 மாறும் கவலைகள்!

(சுமைதாங்கி சுஞ்சிகையில் வெளியானது)

இதென்ன கூத்து?

வானமும் கடலும் மேடும்
 வரைகளும் நிலமும் காடும்
 மேகமும், மழையும் காற்றும்
 மின்னலும் இடியும் நீரும்
 ஞாயிறும் நிலவும், ஓடும்
 நதிகளும் போதாதென்றா
 மானிடச் சாதிதன்னை
 மண்ணிலே படைத்தாய் தேவா!

பிறப்பதும் அவர்கள் வாழ்வில்
 பிணைவதும் பின்னர் ஓர்நாள்
 இறப்பதும் இதற்குள் நாறு
 ஏற்றங்கள், இறக்கம் பார்த்துப்
 பகைப்பதும், பஞ்சம் கூறிப்
 பணிவதும், பாசம் மீறிப்
 பதைப்பதும், துடிப்பதெல்லாம்
 படைத்தவா இதென்னகூத்து?

மாடியில் சில பேர் வாழ
 மண்ணிலே பல பேர் வாட
 நாடியில் கைவைத்தேழை
 நெஞ்செலாம் கொதித்து வேக

நீதியைப் பொய்மைவென்று
 நிலை கெட்டு வாழ்க்கை ஒட
 சோதியாய் எம்மையானும்
 சிவசிவா இதென்ன கூத்து?

இனத்தோடு இனங்கள் மோதி
 இடர்பட்டு அழிவைத் தேடி
 பின்ந்தின்னும் பசாசாய்மாறி
 பாருக்குள் மனித சாதி
 குணம்மாறிக் கொள்கை மாறி
 கூத்தாடும் நிலையைக்காண
 மனம்கொண்டா இறைவாஇந்த
 மண்ணிலே மனிதர் செய்தாய்?

(வீரசேகரி)

கிரக்கம்

எங்கள் வீட்டின்
 இடதுபக்கமாக
 இருக்கிறது ஓர் ஒழுங்கை
 அந்த ஒழுங்கைக்கு
 நேரேதிரே சின்னக் குடிசையொன்று
 சிறுகில்லாக் குருவியைப்போல்
 தெரிகிறது
 வந்துநின்று பாருங்கள்
 வசதியற்ற தங்கம்மாவின்
 வாசல் தலம் அது.

புழுதி பறக்கின்ற
 புற்றுமண் முற்றத்தில்
 புழுக்களைப் போல

கவீஸுர் செ. குணரத்தினம் கவிஞர்கள்

விழுந்து விளையாடும்
 தங்கம்மா பெற்றெடுத்த
 தங்கங்கள்
 பாருங்கள் கோலத்தை
 வயிறார் உணவில்லை
 வடிவான் சட்டைபில்லை
 புழுதிமண் முற்றத்தில்
 பகல் முழுவதும்
 தவிடு அள்ளப்போன
 தங்கம்மா வரும் வரைக்கும்
 விளையாடி, அங்கேயே
 விழுந்து படுப்பார்கள்!

என்றாலும்
 வசதியுள்ள எங்கள் பிள்ளைகள் போல்
 வந்ததில்லை இவர்களுக்கு
 தழிமல் வருத்தம், தலையிடி காச்சல்!
 இறைவனுக்கு இவர்கள் மேல்
 இரக்கம் போலும்!

நெஞ்ச வளிக்க நடக்கின்றேன்

முருங்கையிலை நெட்டுக்களை
 முறிக்க மரம் சாகு தென்று
 குருபரத்தார் பொஞ்சாதி
 கொம்புகிறாள் நியாயம்தான்!
 வருடமெல்லாம் அவளுடைய
 வாசலிலே வளர்ந்து நிற்கும்
 முருங்கையிலே இலைபறித்தால்
 மரம்செத்துப் போகாதா!

பெரியதொரு மீன் வாங்கி
 பொருபொருக்கக் கறியாக்கி
 ஒரு நாளிலென்றாலும்
 உண்டதில்லை சீவியத்தில்
 நெடுநாளாய் இந்த ஆசை
 நெஞ்சத்தில் இருக்கிறது
 'கொடுவாய்மீன் வாங்கியோரு
 குழம்புவைக்க வேண்டும் அத்தான்!'

என்றெனது மனைவி வந்து
 இயம்புகிறாள் என்னிடத்தில்
 என்ன செய்வேன் எனக்குமந்த
 என்னமுண்டு என்றாலும்
 என்னுடைய சம்பளத்தில்
 எப்படி நான் வாங்குவது?
 உண்பதற்கே போதாது
 உத்தியோகம் பெயருக்கே!

ஆறுமாதம் சிக் வயிற்றில்
 அவளுக்குச் சூலாசை
 வேறுயாரை அவள் கேட்பாள்?
 வேதனையில் நானெழுந்து
 ஆறுசத வட்டிக்கு
 அன்னம்மாக் கிழவியிடம்
 நூறு ரூபா வாங்க நெஞ்சம்
 நோக் நடக்கின்றேன்!

விதானையாருக்கு ஒரு விண்ணப்பம்!

ஜ்யா விதானையாரே!
அடியேனோர் விண்ணப்பம்
பண்ணுகிறேன் உங்களுக்கு!
சத்தியமாய் நானென்முதும்
சங்கதிகள் யாவும்
உண்மையா; இதிலே
ஒரு துளியும் பொய்யில்லை.

என்னுடைய நிலமை
ஊருக்கு மட்டுமல்ல
உங்களுக்கும் கொஞ்சம்
தெரியாமல் இருக்காது!

முத்தவனும், இளையவனும்
உத்தியோகம் பார்ப்பதெல்லாம்
உண்மைதான் ஜ்யா;
அவருழைப்பில் நான் வாழ
கொடுத்து வைக்கவில்லையே!

எனக்குத் தெரியாமல்
இருவருமே ஒவ்வொன்றை
தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி
திருமணத்தை முடித்தபின்னால்
தலைமறைவாகி விட்டார்!

தின்னக்குஷ்டிக்க வழி
இல்லாமல் வாடுகிறேன்
கூலிவேலை செய்யவும்
உடம்பில் பெலனில்லை

பையன்கள் இருவரும்
 உத்தியோகம் என்பதனால்
 முத்திரைக் கூப்பன்,
 பிச்சைச் சம்பளமென்று
 எதையுமே என்னால்
 எடுப்பதற்கு முடியவில்லை

ஆகவே ஜயா,
 ஆண்டவனுக்காக
 கொஞ்சம் மனமிரங்கி,
 அரசாங்க அதிபருக்கு
 சிபார்சு பண்ணுமாறு
 சிரம்தாழ்த்தி வேண்டுகிறேன்

முதலெழுக்கும் பணத்தில்
 முடிந்தவரை இருவரும்
 முஸ்பாத்தி பண்ணலாம்.

வீர் சாவும் சரித்திரம்தான்!

விசரன் பூபாலி எங்கே?
 வீரன்கார் மேகமெங்கே?
 “உசிருக்குப் பயந்தாலிந்த
 ஊருக்குள் வாழேலாது
 மசிரிப்பயம்” என்று சொன்ன
 மாணிக்க அண்ணரெங்கே?
 பசியென்று நானும் வந்து
 பிச்சைகேட்கும் வள்ளி எங்கே?

‘மரக்கறி’ கூறி விற்கும்
 மயிலனைக் காணவில்லை!

திருக்கை, இறால், ஓட்டவிற்கும்
 திருமாலும் எங்கு போனான்?
 'அரோகரா சாமி' என்று
 அடிக்கடி வீடு வந்து
 திருநீற்று போளை விற்கும்
 திலகரும் செத்தா போனார்?

கண்ணாடி ஆலிம்சாவின்
 கருவாட்டுக் கடையைக்காணோம்!
 சின்னானின் சலுான் பிரிந்து,
 சரிந்து போய்க் கிடப்பதென்ன?
 சன்னாசிமைலன் போட்ட
 'சைக்கிள் சொப்' எங்கே காணோம்?
 பன்னாங்குச் சட்டைபோடும்
 படுவேசி அன்னம்மாங்கே?

ஆழி முன்னேறி வந்தான்
 அழகிய கிராமம் போச்சி!
 சாமியே நீ பார்த்தாயா?
 சரிந்தது நீயும் தானே!
 பூமிக்கு நீயும் பாரம்
 பயங்கர வாதியாநம்
 பூபாலி, மயிலனெல்லாம்?
 புதினம்தான் இந்தச் சண்டை!

சிரித்த நம் கிராமமெல்லாம்
 சீரெகட்டுப் போயிற்றும்மா!
 தரித்திரப் பேயை ஓட்ட
 தக்கவர் யார் பிறப்பார்?
 சரித்திரம் இவர் இழப்பை
 சேர்க்காது போய் விட்டாலும்
 இரத்தத்தில் இவர் தமிழர்
 எங்களின் இனத்தாரன்றோ!

மறப்பேனா?

படித்தாலும் பட்டங்கள்
பெற்றுநான் உயர்ந்தாலும்- அட்டை
கடிபட்டு எனைக்காத்த
அம்மாவை மறப்பேனா?

முடி கூடி வாழ்ந்தாலும்
முதறிஞன் ஆணாலும்- என்னை
'பாராசா' என்றவளின்
பாதம்தொழு மறப்பேனா?

புகழ்கோடி சேர்த்தாலும்
புவனமிதை ஆண்டாலும்- என்னை
பகலிரவாய்ப் பாடுபட்டு
பார்த்தவளை மறப்பேனா?

மலைபோல சேர்த்தாலும்
மறுபிறவி எடுத்தாலும்- உயர்
மலையேறி மெலிந்தெனது
மாதாவை மறப்பேனா?

கடல்கடந்து போனாலும்
கடவுளாக ஆணாலும்- தன்
உடலொடித்து எனை வளர்த்த
உத்தமியை மறப்பேனா?

விண்ணிலேறிப் பறந்தாலும்
வீரனாக வாழ்ந்தாலும்- எனக்கு
தன்னிலோடும் இரத்தத்தை
தந்தவளை மறப்பேனா?

அழகு குன்றிப் போனாலும்
அனைத்தையுமே இழந்தாலும்- தேயிலை
கொழுந்து கிள்ளி எனக்குயிரை
கொடுத்தவளை மறப்பேனா?

(வீரகேசரி)

லயனுக்குள் நான்படும் பாடு!

சாரயம் குடிச்சி வந்தால்
சச்சரவு தான்- லயன்
பூராவும் துடிச்செழும்பும்
பெரிய வெட்கம்தான்!

வளர்ந்தகுமர் குஞ்செல்லாம்
வாசலின் ஓரம்- என்
இளையமகனும், மருமகனும்
இடப்பக்க மூலை!

விளக்கை நாத்தால் மச்சானுக்கு
விளங்குமா இது- இன்னும்
இளந்தாரிதான் என்ன செய்வேன்
இந்த லயனுக்குள்?

“கையைக் காலைப் போடாதீங்க
கழிபட்டுப் போனேன்” - என்று
பொய்யைச் சொன்னால் கூட மச்சான்
பொறுத்துக்க மாட்டார்.

குழவிக் கூட்டில் குழவியெல்லாம்
குவிந்தது போல- இந்த
இழவடிச்ச லயனுக்குள்ளே
என்னடா வாழ்க்கை?

தள்ளிப் படுக்க இடமும் இல்லை
தரித்திர வீடு- இதை
சொல்லிச் சொல்லிக் காலம்போச்சு
சோகமே ஆச்சு!

மச்சானுக்கும் கொள்ளள ஆசை
மனசு கேட்குமா? - அவர்
இச்சை தீர்க்கக் காம்பறாக்குள்
இடம் கிடைக்குமா?

பாவம் மச்சான் விடிய விடிய
பலத்த ஏச்சுத்தான்! - இந்த
பாவத்தையார் பாத்துப் பெரிதாய்
பண்ணுவார் வீடு?

(வீரகேசரி)

கறுப்பாயி உன்னோடு தொலையட்டும் சுமை!

நில்லடி கறுப்பாயி! உனதுபிறை
நெற்றியிலே ஏனிந்த வியர்வை மழை,
சொல்லடி தமிழச்சி உன் வதனம்
சோகத்தால் எழில் குன்றிப் போனதென்ன?

கூலிக்கு மாரடிக்கும் விதியை எண்ணி
குழம்பிப்போய் நிற்பதேன் சொல்லுதாயே!
போலிக்கேன் சிரிக்கிறாய் உன்முன்னோர்கள்
புறப்பட்டு வந்தகதை தெரியும் தானே!

வெள்ளைத் தோல் காரர்களின் பேச்சைநம்பி
வெள்ளத்தில் இழுபடும் சருகைப்போல
அள்ளுப்பட்டிங்கோடி வந்தோரெல்லாம்
அனாதைபோலானார்கள் தெரியும் தானே!

விடிவுநாள் வந்ததென்று ஓடிவந்து
வேதனையின் இருட்சிநையில் சிக்குப்பட்டார்.
அடிமைகளாய் மலையகத்தைச் செழிக்க வைத்து
அகதிகளாய் இங்கேயே தங்கிக் கொண்டார்.

உழைத்தவர்கள் உன் முன்னோர் அவருமைப்பை
உறிஞ்சியவர் சொர்க்கத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்
மலைகளுக்கு வாய் இருந்தால் உண்மைபேசும்
மலைநாட்டார் உடலுமைப்பை விதந்து போற்றும்!

ஆனாலும் இவைமட்டும் உனது வாழ்வின்
அவலத்தைப் போக்குதற்கு முடியாதம்மா!
யானையது தன் பலத்தை அறியாதென்பார்
அதுபோல்தான் நீயுமுன் சமூகமெல்லாம்!

பரம்பரையாய் மலையேறிச் சுமந்து கூடை
பசியோடு வாழ்நாளைக் கழித்த மன்னில்
உரமாகப் போவதுதான் உங்கள் வாழ்வா?
ஓ..... எந்தன் கறுப்பாயி உணர்ந்து பாராய!

உன்போன்ற பாவையரின் மணிவயிழ்றில்
உண்டாகும் பிள்ளைகளும் நாளையிங்கே
உன்போலதுயரமுடன் வாழுவேண்டாம்!
ஊட்டவேண்டும் தாய்ப்பாலில் புதிய வீரம்!

கொடும்பனியில் அவர்மலையில் ஏறுவேண்டாம்!
கூடைகளைச்சுமந்து கூனிப் போகவேண்டாம்!
அடுத்தவர்முன் கைகட்டி இரத்தல் வேண்டாம்!
ஜயாமார் கால்தொட்டு அழவும் வேண்டாம்!

துணிவுபெறு கறுப்பாயி உனது தோளில்
தொங்குகிற கூடைதான் கடைசிக் கூடை
இனியுனது சமுதாயம் உரிமையோடு
இந்நாட்டில் எழுச்சிபெற சபதம் செய்வாய்!

நரகத்தில் கிருந்து வந்த நண்பனின் கழிதம்!

அன்புள்ள நரனுக்கு
ஆயிரம் வணக்கங்கள்.
என்ன இவன் நரனென்று
எழுதுகிறான்! என்றென்னை
நன்பா நீ திட்டுவது
நன்றாகக் கேட்கிறது.
உண்மைதான் இங்குள்ள
உம்பர்களின் பழக்கமிது.

நரகத்திலிருந்து 'ஸ்ரூப்'
நானெழுதி அனுப்பியதை
உரத்து நீ சொல்லாதே!
உனக்குள்ளே வைத்துக்கொள்!
நரகத்தின் சட்டதிட்டம்
நம்நாட்டை போலில்லை.
மடல்வரைதல் குற்றமாகும்
மறுபடியும் பிறக்கவைப்பார்!

இங்கே நரகத்தில்
எந்தப் பிரிவுமில்லை
தம்பையா, மாட்டின்
தாவுது, மில்டன்
சங்சிங் என்றெல்லாச்
சாதி இனத்தவரும்
ஒன்றாக வாழ்கின்றோம்
உடன் பிறப்பாய்த் துயில்கின்றோம்.

கொழுவல் சவுரியிடன்
கராட்டிக் கதிரவேலும்
புழகர் பூபாலும்
பூச்சாண்டி மாரிமுத்தும்

எழுத்தாளர் சங்கரனும்
அழுமூஞ்சன் ஆழகிரியும்
அன்போடு வாழ்கின்றார்,
சாதித்திமிர் பிடித்த
சாமிநாதன் அவனெதிரி
சோதிலிங்கம் மேடையிலே
சோசலிசம் பேசிவிட்டு
வீதியிலே எதிர்மாறாய்
வாழ்ந்து காட்டிமுச்சை விட்ட
காளிமுத்தும் கைகோர்த்து
கச்சிதமாய் வாழ்கின்றார்.

என்னைப் பொறுத்தளவில்
இங்கே நரகத்தில்
அன்பு, சமாதானம்
அஹிமசை நிலவுதா!
மண்மீது நான்கண்ட
மனிதரெல்லாம் இங்கேதான்!
உண்மையிது மோட்சத்தில்
ஒருவருமே கிடையாது.
என்றாலும் இந்நரகம்
எல்லோர்க்கும் பிடித்திருக்கு.
குண்டு வெடியோ
குழிவெட்டும் தீச்செயலோ
ஒன்றுமே கிடையாது!
உலகம்தான் நரகமாடா!
இன்றே நீ விரும்பினாலும்
இங்குவா வாழ்ந்திடலாம்!

வாவிமகள் முகம் சிவந்தாள்!

சலசலத்து ஓடி வரும் வாவிநீரில்
சடசடத்து இறுக்கைகளை விரித்து நீந்தி
பளபளத்து விடிவதற்குள் மீன்பிடித்து
பசியாறும் நீர்க்காகக் கூட்டமெல்லாம்
வெலவெலத்துப் போய்நடுங்க, பாயும்றாலும்
விண்கவி எழுகின்ற பாரைமீனும்
கலகலப்பை ஊருக்குள் ஏற்படுத்த
கதிரவனார் மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தார்.

இளங்கதிரின் ஒளியினிலே வாவியெங்கும்
இரத்தமெனப் பளபளத்து இன்பமுட்ட
அழகான புள்ளினங்கள் பாட்டுப்பாடி
அயலிலுள்ள நாவல்களில் கூட்டம்போட
பழக்கமுள்ள நண்பனைப்போல் தென்றல்காற்று
பக்கத்தில் போய்நின்று கீச்சமுட்ட
வழக்கம் போல் ஆயிரமாய் அலைகள்சேர்ந்து
வாவிமகள் மேனிதனைத் தடவிக்கெள்ளும்.

பாடுமீன் வாவிமகள் பருவம்கண்டு
பகலவனார் படக்கென்று இதழில்கிள்ளா
ஓடிவந்த கடலலைகள் தாங்கொண்ணாமல்
உயிர்போகும் வேகத்தில் பாய்ந்து துள்ள
ஆடுகின்ற புன்னைமரக்கிளையில் ரெண்டு
அணிலிருந்து ‘அச்சச்சோ’ என்று பார்க்க
நீடுபுகழோடிலங்கும் வாவிப் பெண்ணாள்
நிலையுணர்ந்து நாணத்தால் முகம்சிவந்தாள்!

இப்போது என்ன எழுப்ப வேண்டாம்!

அம்மா நீஎன்னை
அரட்டாதே தாயே!
சும்மா படுக்கவிடு
சோற்றுப் பின்மான
கும்ப கர்ணன்போல்
குநட்டைவிட்டுநாளும்
இம்மண்ணில் தூங்க
எனக்காசை இல்லை!

பாவம்படிந்திருக்கும்
ழுமியிலே காலெடுத்து
நானும் நடப்பதந்கா
நீயென்னை எழுப்புகிறாய்?
ஏனம்மா சொல்தாயே
இருளகற்றி ஒளிகொடுக்க
நானென்ன இவ்வுலகில்
நாராயணன் பிறப்பா?

வாதுகளும், வம்புகளும்
வரட்டுக் கொரவமும்
குதுகளும், சுரண்டும்
சூர்களும், ஊராளும்
பாதகரின் கொடுமைகளும்
பாரெங்கும் நடக்கையிலே
ஏதுக்கு என்னை நீ
எழுப்புகிறாய் விட்டுவிடு!

இப்போது நீ என்னை
எழுப்பவேண்டாம் தாயே
எப்போது இம்மண்ணில்
ஏக்கம் தொலைகிறதோ!
எப்போது கொடுமையுள்ள
இருளோடிப் போகிறதோ
அப்போது என்னை நீ
அரட்டிவிட்டால் போதுமம்மா!

(தினகரன்)

வைக்கோட்டில் நிற்கிறார்கள்!

கந்தன் விதானையார்
 கணேசன் பொலிஸ்காரன்.
 சுந்தரம் கள்வ” னென்று
 சொல்லி விளையாடும்
 தந்திரமே இல்லாத
 சிறுசிகளைப் பார்த்து
 சுந்தரத்தின் தாயார்
 சொர்ணம்மா கோபித்து,
 “எந்தன் மகன்தானா
 எந்நானும் உங்களுக்கு
 கள்வனென்று கேட்ட
 காரணத்தால் சண்டைமுற்றி
 கைகட்டிப் பெற்றோர்கள்
 வைக்கோட்டில் நிற்கின்றார்

பிள்ளைகளின் விளையாட்டை
 பெரிது படுத்தியதால்
 உள்ளதெல்லாம்விற்று
 உருக்குலைந்த நிலையினிலே
 பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள்
 படும்துன்பம் அறியாத
 பிள்ளைகள் மறுபடியும்
 பாழ் வளவில் கூடிநின்று
 “கள்வனென்று சுந்தரத்தை
 கலைத்து விளையாடி
 துள்ளிக் குதித்தபடி
 கைகட்டிப் பெற்றோர்கள்
 வைக்கோட்டில் நிற்கின்றார்!

(வீரகேசரி)

முப்பு வருமுன்னால் முடித்துவிடு கதையை!

முப்புவந்து என்னுடலில்

“மேக்கப்பைத் தொடங்குமுன்னால்

காப்பாற்றி எனையைழத்துச் செல்லு-காலா

காசதற்கும் வேண்டுமென்றால் சொல்லு!

காத்தமுத்து வாத்திப்பட்ட

கஸ்டமெல்லாம் நான் தினமும்

பார்த்திருந்ததால் பயந்து போனேன்-அவர்

பட்ட துன்பம் நான்படவா? மாட்டேன்!

கட்டியவள் என் மனைவி

கையெனக்கு நீட்டமுதல்

கட்டையாக நான் மாற வேண்டும்- இறைவா

கணக்குகளை நீ முடிக்க வேண்டும்!

தோல் சுருங்கி நரைதிரண்டு

தூக்கமேய்க்க ஆட்களின்றி

கால் முடங்கி நான் கிடக்க வேண்டாம்- பிறரின்

கடும்வெறுப்புக் காளாக வேண்டாம்

பாடுபட்டுக் கட்டி வைத்த

போட்டிக்கோ வீட்டருகில்

மாடுபோல நான் கிடக்கலாமோ?-என்

மனைவிமக்கள் எனை ஒதுக்கலாமோ?

“பென்சனன்று மனைவிவந்து
 பிற்பொக்கட் அடிப்பதற்கா
 கண் புகைந்த காலத்தில் வாழ்க்கை” - ஜயோ
 கனகாலம் எனக்கெதற்கு யாக்கை?

கைமடியில் காசு பணம்
 கட்டழகு, ஆட்கள்பலம்
 வையமெல்லாம் செல்வாக்கு வாழும்- இந்த
 வயதிலுயிர் போனாலே போதும்!

(சிற்தாமணி)

சின்ன சின்ன ஆசை

வச்சிக் கள் மறந்து- ‘சீல்’
 வடிகுடித்து நடந்து,
 மச்சாள்முன் விழுந்து- எனக்கு
 மனங்களிக்க ஆசை!

‘வங்கிக் கணக்கில் லட்சம் -நான்
 வைத்திருக்கிறேன் மாமா’
 என்றொரு பொய்சொல்லி- மச்சியை
 இழுத்துப்போக ஆசை!

வேட்டியை வெறுத்தொதுக்கும்- தமிழ்
 வாத்திக்கு மகளை விற்க
 காட்டுகிறார் புதினம் மாமா- அவர்
 காலுடைக்கக் கொள்ளையாசை!

மாமனை விடவும் மோசம்- என்
 மாமிக்கு இல்லை பாசம்!
 சாமத்தில் அவனை போட்டு- நல்ல

சவுக்கடி கொடுக்க ஆசை!
 மெல்ல மெல்ல மாமன் மாமி- என்னை
 மெச்சிடவே, மச்சாளோடு
 உள்ளதெல்லாம் சுருட்டி கொண்டு- வெளியே
 ஓடவும் எனக்கு ஆசை!

பிள்ளைகள் பார்த்திருக்க பெறாமகன் கொள்ளி வைத்தான்!

அன்னம்மா ஆச்சிக்கு
 அறுபது வயதிருக்கும்
 பென்னம் பெரியதொரு
 போட்டிக்கோ வீட்டினிலே
 கண் மூட வேண்டியவள்
 காத்தானின் குடிசையிலே
 கண் மூடிக் கிடக்கின்றாள்
 காலனை எதிர்பார்த்து!

பொன்னையா வாத்தியாரின்
 புத்திரியான இவள்
 என்னம் போல் அவளுடைய
 இலிகிதர் வேலைபார்க்கும்
 கண்ணிறைந்த மைத்துனரை
 கைப்பிடித்து மகிச்சியுடன்
 மன்மீது வாழ்ந்தவள் தான்
 மரணிக்க போகிறாள்.

எட்டுக் குமார்களை
 ஈன்றெடுத்த இக்கிழவி
 பட்ட மரம் போல
 படுக்கிறாள், அவளுடலை

கவீஞர் செ. குணரத்தினாம் கவிதைகள்

தொட்டுத் தடவிவிட
 துயரத்தை வெளிக்காட்ட
 கிட்டவொரு புத்திரரும்
 கிடையாமல் தவிக்கின்றாள்.
 பெற்று வளர்த்து
 பாலுட்டிச் சீராட்டி
 கற்பித்த புத்திரரை
 காற்சட்டை உத்தியோகம்
 பெற்றுச் சிறப்படைய
 பெரும் சேவை செய்தவளை
 உற்றிருந்து பார்ப்பதற்கு
 ஒருவரில்லை பக்கத்தில்!

மனைவியரின் தாசர்களாய்
 மாநிய பிள்ளைகளால்
 துணைவரையும் இழந்த அவள்
 தூங்கிடக் கூட ஒரு
 மனையின்றிப் பட்டதுன்பம்
 மாற்றானின் நெஞ்சைவாட்ட
 அணைத்தவன் இடம் கொடுத்து
 அவளை மகிழ்வித்தான்!

‘கொலனி’ வளவுக்
 குடிசையிலே அன்னம்மா!
 இழவு நடந்துவிட்டால்.....?
 எங்களுக்கே அவமானம்
 அதனால் அவஞ்டலை
 அப்படியே தூக்கிவர
 புதல்வர்கள் போட்ட திட்டம்
 புஸ் வாணம் ஆகியது!

பிள்ளைகள் எல்லோரும்
 ‘பென்ஸ்’ காரில் வந்திறங்கி
 வெள்ளை மணவில்
 வெளுறிக் கிடந்தவளை
 அள்ளி எடுக்க
 ஆரவாரப் படுகையிலே
 துள்ளி வந்து காத்தான்
 துணிவோடு முன் நின்றான்!

‘பிள்ளைகளா நீங்கள்?
 பேய்க்கூட்டம்! இவளைன்னை
 அள்ளி எடுத்து
 அணைக்காத தாய்நீங்கள்
 தள்ளி நடவுங்கள்!
 தலை பறக்கும் நெருங்காதீர்!
 கெரள்ளி வைப்பேன் நானே
 கொண்டு செல்வேன் சுடலைக்கு!’

என்று முழுக்கமிட்ட
 ஏழையவன் காத்தான்முன்
 நின்று விவாதிக்க
 நெஞ்சறுதி இல்லாத
 அன்னமாக் கிழவியின்
 அருமைப் புதல்வரெல்லாம்
 பின்வாங்க அன்னம்மா
 பிண்மானாள் குடிசையிலே!

(வீரகேசரி)

கிதுதான் மனித வாழ்வு!

நான் செய்த பாவமோ நீ செய்த பாவமோ
நாமொன்று சேர்ந்துவிட்டோம்- தந்தை
தாய்செய்த பாவமோ யார்செய்த பாவமோ
தாய் தந்தையாகி விட்டோம்!

ஊரென்ன செய்யலாம் உறவென்ன செய்யலாம்
ஹழ்வினைப் பயனிதென்றால்!- அன்பே
நானென்ன செய்யலாம் நீயென்ன செய்யலாம்
நாம் வெறும் பொம்மையென்றால்?

நீயென்னை நம்பினாய் நானுன்னை நம்பினேன்
நம்மக்கள் நமை நம்பினார்- இன்று
நாமெல்லாம் தில்லையில் ஆடிடும் கூத்தனை
நம்பியே வாழுகின்றோம்.

உயரலாம் தாழலாம் உலகமே மாறலாம்
உள்ளத்தின் திடம் போவதா?- அன்பே
பயமுனக்கேண்டி? படைத்தவன் கையிலே
பம்பரம் எங்கள் வாழ்வு!

உடல் பசி தீருமுன் குடல் பசி ஓயுமுன்
ஒடிடும் எங்கள் வாழ்வு!- ஒரு
நொடிப்பொழுதாகலாம் நாட்கணக்காகலாம்
நாளைக்கு ஊரே அழலாம்!

முச்சோடிப் போனபின் பேச்சோடிப் போய்விடும்
 மூட்டுவார் தீயை ஓர்நாள்!- இந்த
 முச்சள்ள மட்டிலும் மோட்சமும், நரகமும்
 முன்னாலே நின்று சுழலும்!

அவரவர் தலையிலே அவரவர் விதியினை
 ஆண்டவன் எழுதி வைத்தான்- அன்பே
 எவரிதை மாற்றுவார் எவரிதை ஓட்டுவார்
 எல்லாமே இறைவன் தீாப்பு!

கல்லான இதயமா உனக்கு?

இரவிரவாய்ப் புகையிரதம்
 இருள் கிழித்து ஓட
 இருவர்மனக் குரங்குகளும்
 எங்கெங்கோதாவ
 அருகிருந்த தோழியரும்
 அல்லிவிழி மூட
 உறங்காமல் நம்விழிகள்
 ஊமைமொழி பேசி
 இருந்ததெல்லாம் என்விழிகள்
 இன்றுபொங்கி அழவா?

கல்லான இதயமா உனக்கு- என்னை
 கற்பழிப்பதா உனது இலக்கு?

பிரயாணக் காதலுக்கு
 பெயர் பொழுது போக்கு
 தொடராது இடை நடுவில்
 துண்டாகிப் போகும்

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

உணர்வில்லை ஓட்டாது
 உயிர்கூட இல்லை!
 என நினைத்த என் மனதில்
 சச்சை முள்ளால் குத்தி,
 எனை வதைத்துப் போனாயே
 இரக்கமற்ற பாவி!

கல்லான இதயமா உனக்கு- என்னை
 கற்பழிப்பதா உனது இலக்கு?

பட்டணத்தில் நான்படித்து
 பட்டம் பெற்றெஞ்சில்
 திட்டமிட்ட பெற்றோர்கள்
 தெய்வங்களை வேண்டி
 விட்டார்கள் எனை வெளியே
 வேதனையைத் தாங்கி.
 கட்டியவர் கோட்டையெல்லாம்
 காலடியில் வீழ
 கெட்ட வழி காட்டியெனை
 கெடுத்தாயேபாவி!

கல்லான இதயமா உனக்கு- என்னை
 கற்பழிப்பதா உனது இலக்கு?

ஆண்கெட்டால் சம்பவமாம்
 அறிவுகெட்ட சமுகம்!
 நாம் பெண்கள் தவறிவிட்டால்
 நச்சரிக்கும் உலகில்
 ஏன் பிறந்தேன் பெண்ணாக
 எந் நாளும் அழவா?
 மான் பிறப்பு எடுத்தாலும்
 மறுபிறப்பில் உன்னை
 நான் பிறந்து பழி தீர்ப்பேன்
 நாடறிய ஒர் நாள்!

கல்லான இதயமா உனக்கு- என்னை
 கற்பழிப்பதா உனது இலக்கு?

கோழிச் சண்டையொன்று கோடேறப் போகிறது!

முன்வீட்டுக் காரியின்
மண்டப மூலைக்குள்
பின்வீட்டுக் காரியின்
பேடுபோய் முட்டையை
இட்டதால் வந்த
வாய்ச்சண்டைமுற்றி
நட்டநடு வீதியிலே
நாய்களைப் போல மோதி
ஆனாக்காள் வெட்டி
அடித்துப் புரங்வதால்

கோழிச் சண்டையொன்று
கோடேறப் போகிறது!

முட்டையிட்ட பேடும்
முன்வீட்டுக் காரியின்
கொட்டான்வால் சேவலும்
கொக்கரித்து வீதியோரம்
கொத்தி மிதித்து
கொஞ்சி உறவாட
புத்தியில்லாதவர்கள்
புரண்டுவிழுந்து
கத்தி கொண்டு மோதி
குடல்சரிய வீழ்ந்ததனால்

கோழிச் சண்டையொன்று
கோடேறப் போகிறது!

(வீரகேசரி)

வெளிநாட்டு மோகமும் சோகமும்!

வெளிநாடு போனவளாம்- அங்கு
 வேல செஞ்சி வந்தவளாம்
 குளிக்கிறதப் பாரு மச்சாள்- நம்ம
 குமருகளும் தோற்றிடும்கா!

மகிழம் பூ வாசமில்ல- இது
 மல்லிகைப் பூ வாசமில்ல
 சவுதியில் வாங்கி வந்த- நல்ல
 'சென்றாம்'கா மணக்கிறது!

சவுதிக்குக் கப்பலேத்தி- என்ன
 சகாராவில் இறக்கியிட்டான்
 சிவசிவா இவனையெல்லாம்- நாகம்
 சீறிப்போய்க் கொத்தாதோ!

சந்திரரே சூரியரே- சுகமாய்
 சலசலக்கும் பூங்காற்றே
 எங்கிருக்கான் ஏஜன்ஜி- கொஞ்சம்
 எனக்குரைக்க மாட்டாரோ?

குவைத்துக்குப் போன மச்சான்- பணம்
 கொண்டுவெந்து குவிப்பாரென்று
 கதையளந்து பெண்டாட்டி- இப்ப
 கனவுலகில் சஞ்சரிப்பான்!

உயிரோட நான் புழச்சி- மச்சான்
 ஊருக்குப் போனாலும்
 முடியாது என்றபெண்டில்
 முகத்தை நான் பார்ப்பதற்கு!

'டெக்'வேணும் கலரில் நல்ல- பெரிய
 ரெலிவிசன் வேணுமெண்டாள்
 டக்கெண்டு ஊட்டபோனால்- அவள்
 திக்கென்று ஏங்குவாளே!

தாலிக்கொடிய வித்து- காச
 தண்ணிக்குள்ள போட்டது போல்
 ஏஜன்சிர கைக்கவச்சி- இப்ப
 எத்தினையோ வருசமாச்சி!

அறுத்துக் கழுவிவச்ச- மீன
 ஆணத்துக்க போட்டது போல்
 ஒரு நகையும் இல்லாம- அவள்
 ஊட்டுக்குள்ள கிடக்கிறாளே!

கடவுளைத்தான் கண்டாலும்- என்னால்
 காணேலா ஏஜன்ஜிய!
 நடநடையா நடந்தலுத்து- நான்
 நடுநோட்டில் நிற்கிறன்கா!

முட்ட தூக்கிச் சுமந்தாலும்- நாம
 முணுநேரம் திண்டிடலாம்
 நாட்டவிட்டு நாடுபோக- அடியே
 நாம் கொண்ட ஆச போச்சே!

என்ற பணத்தையெல்லாம்- அந்த
 ஏஜன்ஜி பாழ்படுவான்
 எங்கெகாண்டு துலச்சானோ! - நான்
 எதால் போய்த் தேடுவேன்கா!

வடி சாராயம்!

அழுகின பழவகையும் - இந்த
அலுமினியக் கம்பிகளும்
இழவடிச்ச வடி வடிக்க- மேலும்
இஸ்பிற்றிறும் தேவையாம்கா!

சாராயம். விலையேற- இதை
சந்தர்ப்பமாக்கி நம்ம
காராள சிங்கத்தாரும்- கள்ள
களவில்வடி வடிக்கிறாராம்!

ஹரெல்லாம் அடிபிடியும் - நெடுக
ஹத்த நாத்தச் சண்டைகளும்
மாராயம் இந்தவடி
சாராயம் வந்ததால்தான்!

மலிவு மலிவெண்டுசொல்லி - வடியை
மத்தியானம் ராவெண்டு
குளிர்ப்பானம் போல்குடிச்சால்- ஈரல்
குலை கருகிப் போகாதா?

முச்சவிட முச்சவிட - நாத்தம்
முக்குப் பதைக்குதுகா!
கோச்சிபோற இரைச்சலைப்போல்- அவர்
குரல்வளைக்குள் கேட்குதுகா!

ஈச்சம் பழம்போல - இவர்
�ரல்குலை விழுந்து
போச்சென்றால் என்னசெய்வேன்- எனக்கு
பொலிடோல் தான் கைகொடுக்கும்!

பாம்பு கடிச்சதால்தான்- இவன்
 பரமலிங்கம் செத்ததென்றார்!
 பாம்பெங்க கடிச்ச மச்சாள்- உசிர்
 போனதெல்லாம் வடியால்தான்!

வாட்டில இருந்து தப்பி- நேற்று
 வந்த மச்சான் மறுகாலும்
 ஓட்டமும், நடையுமாக- வடியை
 உறிஞ்சிவரப் போறார்கா!

பழம் போட்டு வடிச்ச தெண்டு- சும்மா
 பம்மாத்துக் காட்டுறாங்க!
 பிணக்காடாய் நம்மட ஊர்- மாறி
 போவதையார் பாக்கிறாங்க?

மீனுக்கும், றாலுக்கும் யானைவிலை!

மட்டக் களப்பூரில்- இப்ப
 மட்டுறால் வாங்கிறேண்டா
 கட்டார் போய் உழச்சாத்தான்- நமக்கு
 கட்டுப்படி ஆகும்கா!

ஆடுவால் கெஞ்ததி மீனும்- இப்ப
 ஆனவில குதிரவில
 ஊடுவாசல் வித்தாத்தான்- மீன்
 ஒருகறிக்கு வாங்கேலும்!

கீரைக்குமணப்புப்போட- ஒரு
 கூனிறாலும் இல்ல புள்ள!
 ஊர்ச் சனத்தின் வாழூற்- றால
 உலகமெல்லாம் ஏத்துறாங்க!

மடமடத்த தாள் குடுத்து- நான்
மண்ணா மீன் வாங்கிவந்தன்!
அடக்குவான் நாத்தல் மீன- தந்து
அள்ளித்தான் காசையெல்லாம்!

பொரியல், குழம்பவியல்- நல்ல
பொருபொருக்க ஆணமெண்டு
கறியாக்கித் திண்டுறேண்டால்- அது
கனவிலதான் நிறைவேறும்.

கோழியைக் காணவில்லை கொம்புகிறாள் நாகம்மா!

‘காளிக்கு நேர்ந்து விட்ட
கரும்புள்ளிச் சேவலது!
வேலிக்குமேல் தாங்கும்
வேறேங்கும் போகாது!
பாழ்படுவார் அதைப்பிடித்து
பதைபதைக்கக் கொன்றுவிட்டார்!
நாளைக்கு வெள்ளிகாலை
நானம்மன் கோவில் சென்று
சூலத்தில் நேர்ந்து கட்டி
சுடச்சுடக் காட்டு என்பேன்!’

இப்படியே நாகம்மா
இளைத்திளைத்து கொம்புகிறாள்.
தப்பறியாக் கீரியொன்று
தள்ளியொரு பற்றைக்குள்
ஒப்பரிய சேவலதை
உண்டுபசியாறுவதை
எப்போது இவளறிந்து
இளைப்பாறப் போகின்றாள்?
அப்பப்பா இவள் வாயை
அடக்கிடவோர் ஆளில்லை!

தென்றலே வீசாதே!

தென்றலே வீசாதே தள்ளிப்போ! போ!

தேன்பாயும், மீன்பாடும் எங்கள் நாட்டை
கொண்றிடவே வந்தானே உன் இனத்தான்!

கொஞ்சமும் இரங்காத அவன்கொடுமை
கண்டுமா நீவந்து வீக்கிறாய்?

காற்றினம் எதுவாக இருந்த போதும்
கண்கொண்டு பார்க்கவே அஞ்சகின்றோம்.

காலனை விடவும் மோசம் உங்கள் சாதி!

பூவில்லை எம்நாட்டில் பாட்டிசைக்க
பொன் வண்டுக் கூட்டங்கள் எதுவுமில்லை
பாலில்லை தயிரில்லை, பசுமைகொஞ்சம்
பயிரினம் எதுவுமே இல்லை இல்லை
மாவில்லை, பலாவில்லை தென்னையில்லை
மழைகூட இனிப்பெய்ய நியாயமில்லை!
பாப் பாடக் கவிஞர்கள் இருந்துமென்ன
பசுமைநிறை காட்சிகளோ ஒன்றுமில்லை

கோவிலில்லை, குளமில்லை, பாடசாலை
கோபுரமும், குடிசைகளும் மண்ணிலில்லை
கேவலமாய் எங்கள் நிலை மாறுமென்று
கனவு கூட நாமென்றும் கண்டதில்லை
பாவமென்ன செய்தோம் நாம் தென்றல்காற்றே
பாவியவன் புயல் வந்து எது வாழ்வை
பாழாக்கிப் போய்விட்டான் நீயும் வந்து
பம்மாத்துக் காட்டாமல் தள்ளிப்போபோ!

மீண்டும் சுனாமி வேண்டாம்!

காதடைக்க விழும்குண்டுச்சத்தம் போல
 கடற்பரப்பில் தொடராகக் கேட்ட சத்தம்
 பூதலத்தை நடுங்கவைக்கப் பொங்கிப்பாயும்
 பேரலைகள் வானெழுந்து பீதியுட்ட
 ஏதுஇது என்றநியா மக்கள் கூட்டம்
 எழவானை நோக்கிடவே சுனாமியென்னும்
 பேயலைகள் எழுந்து வந்து பின்னளகுட்டி
 பெண்சாதி கணவனென்று இழுத்துப் போச்சே!

கடலிலே அன்றாடம் பிழைத்த மக்கள்
 கடலுக்கே இரையாகிப் போனதுன்பம்
 அட இந்த ஜென்மத்தில் மறக்கொண்ணாது
 ஆருக்குத் தெரியுமந்த இறைவன் நீதி
 கொடுமையிது அவருமைத்துச் சேர்த்ததெல்லாம்
 கொடுங்கடலே பறித்தெடுத்துப் போனபோது
 நடுநடுங்கி நிர்வாணக் கோலத்தோடு
 நடுக்கடலில் மக்களெல்லாம் அழிந்தே போனார்

அடகடலே உன்னையவர் தாயென்றெண்ணி
 அதீதமாய் நம்பிக்கை வைத்தார் வாழ்வில்
 விட மூட்டிச் சென்றாயே விசர்பிடித்த
 வீதி நாயாய் மீனவரைக் கடித்தே கொன்றாய்
 கொடுங்கடலே சுனாமியலை பாய்ந்த போது
 கொஞ்சமேனும் இரக்கமின்றிப் பார்த்திருந்தாய்
 தடுத்தனை விரட்டுதற்குத் துணிந்தாயில்லை
 தக்கபடி உன்னினத்தை தழுவிக்கொண்டாய்

ஒருவருடம் கழிந்து போச்சு உன்னாலெங்கள்
 உடன்பிறப்பு, வீடுவாசல் எல்லாம் போச்சு
 இருக்கின்றோம் எஞ்சியவர் நாங்களிங்கே
 எங்களையும் நீகொல்ல முயற்சிக்காதே
 பெருங்கடலே தயவுசெய்து உன்னைத்தாண்டி
 பேரலையாம் சனாமிவந்தால் தடுக்கவேண்டும்
 ஒருவருடம் பூர்த்தி நாளில் உன்னைநாங்கள்
 உளமார வேண்டுகிறோம் கடலே காப்பாய்!

(வீரகேசரி)

இன்னுமொரு சனாமி வராதா?

தபால்காரனை
 பொலிலென்றென்னி
 பயந்தகாலத்தில்
 ஒருலட்சம் பணம்
 வைத்திருந்தவனெல்லாம்
 லட்சாதிபதிகள்!

அழிக்காரன்
 வீதியில் போட்டிருந்த
 தடையில்
 தவறுதலாக பஸ்முட்டினால்
 கண்டக்டரை
 இழுத்துப் போட்டிக்கும்

இந்தக் காலத்தில்
 ஒரு லட்சம்
 தூசிக்குச் சமானம்!
 எனக்கும் ஒருலட்சம்
 கிடைத்திருக்கிறது
 சனாமி மோதிய
 சுவர் வெடிப்பை
 மறைக்க வேண்டுமாம்!

வீடென்ன சைக்கிள் ரீயுப்பா?
 பெச்போட?
 இடித்துத்தான் கட்டவேண்டும்!
 இழத்தால்.....
 இந்த நாளையில்
 வீடு எழும்பாது!

ஒருலட்சம் பணம்
 கோழிக்கூடு கட்டவும் போதாது!
 ஓடாவிக்கும், மேசனுக்கும்
 கூலிகொடுப்பதென்றால்
 எங்கேயாவது போய்
 களவெடுக்க வேண்டும்!

மலைக்கல்லில்
 மலம் கழித்த
 பூனையைப் போல
 ஒரு லட்சத்தை வைத்துக் கொண்டு
 கடலையே பார்த்திருக்கிறேன்
 இன்னுமொரு சனாமி
 இங்கு வராதா?

பஸ்க்ட்டினம் என்ன பறக்கும் வானமா?

கேட்டியளா வள்ளிமாமி
 கிறுகிறுக்கும் செய்தியொன்றை?
 போட்டிருக்கார் இவர்கடிதம்
 பூபாலன் கொண்டு தந்தான்.
 நாட்டில் பொருட்கள்விலை
 நாளாந்தம் உயர்வதுபோல்
 ஞோட்டிலோடும் பஸ்காசும்
 நோக்கட்டாய் பறக்கிறதாம்!

வாரவிடுமுறையில்
 வந்து இவர் வீட்டில் நின்று
 ஆழஅமர நல்ல
 அறுசவையில் நான்சமைக்கும்
 சோறுகறி உண்டு,
 சோக்காகக் கதைபேசி
 போகுமென் புருசன் இனி
 போயாக்கும் வரமாட்டாராம்!

நானென்ன செய்வேன் மாமி
 நடக்கவே முடியாப்பாராம்.
 போயாக்கு முன்னால்பிள்ளை
 பிறந்தாலும் பிறந்துவிடும்!
 தூரத்தில் வேலையென்றால்
 தொல்லைதான் அதற்குமேலே
 வாணம்போல பல் ‘நேந்’ ஏறி
 வருத்துதே ஜேயோ மாமி!

கண்படுமே என்றுதானோ கண்முடிக் காதல் தந்தாய்?

நெஞ்சழகை நாள்பார்க்க வேண்டுமென்றா- அன்பே
நீ விழியை நிலம்தாழ்த்தி நோக்குகின்றாய்?
கொஞ்சவரும் நாள்பார்த்துச் சொல்வதற்கா- நீ
கோடுகீறிப் பெருவிரலால் குறிபார்க்கின்றாய்?
மல்லிகைப்பூச் சரமெடுத்துச் சூடு என்றா- என்னை
மயக்கியெழில் பல்வரிசை காட்டுகின்றாய்?
நல்லதமிழ்ச் சொல்லெடுத்துப் பாடு என்றா- நீ
நங்கணமாய் மாறிமொழி பேசுகின்றாய்?

பட்டுவேண்ணக் கட்டுடலைப் பாருமென்றா- அன்னப்
பேடுநக மெல்லநடை போடுகின்றாய்?
தொட்டனைத்துத் தூக்கிடுங்கள் என்றுதானா- நீ
துள்ளிவந்து புள்ளிமானாய் ஒடுகிறாய்?

சீர்வரிசை கேட்கவேண்டாம் என்றுதானா- நீ
செதுக்கி வைத்த பொற்சிலையாய் மாறி நின்றாய்?
நேரெதிரில் நின்றால்வேல் பாடுமென்றா- அன்பே
நீமறைந்து கடைக்கண்ணால் பேசுகின்றாய்?

எம்மதமும் சம்மதம்தான் எனக்கு என்றா- நீ
என்முன்னால் தலைகுளிந்து மெளனமானாய்?
கண்படுமே எனைப்பார்த்தால் என்றுதானா- அன்பே
கண்முடி எனையனைத்துக் காதல் தந்தாய்?

கியேசுவே, பூமிக்கு வருவதெப்போ?

பாவச் சிலுவையைத் தோளில் சுமந்ததை
பரிசுத்தமாக்கியவா!- உன்
பாதை நடந்திபாப் பாவியர் தோளிலும்
பாவச் சிலுவையைப்பார்!

மானிட ஜென்மங்கள் ஏன் புவி மீதிலே
மனிதத்தைத் தொலைக்கிறது?- மத
ஞானிகள் காட்டிடும் பேரொளிப் பாதையில்
பயணிக்கத் தயங்கிறது?

போதனை ஆயிரம் வேதங்கள் சொன்னாலும்
போர்க்குணம் மாறாதவர்- நிதம்
வேதனை சூழவே வாழ்ந்திடும் பேரெலாம்
வாழ்க்கையில் தேறாதவர்

தேவனே நீயின்று பூமியில் மனிதனாய்
திருக்கோலம் புனைந்திருந்தால்- இந்த
பாவிகள் முன்னாலே பாரச்சிலுவையை
பலமுறை சுமந்திருப்பாய்!

தூப்பையாய் வாழ்ந்திடத் துணியாத பேர்களின்
தோளில் சிலுவைகண்டேன்- இந்த
தீயவர் வாழ்விலே திருந்தி நடந்திட
தேவனே வேண்டுகின்றேன்

பூமிக்கு மீண்டும் நீ நீதிவழங்கிட
பழப்பட்டு வருவதெப்போ? - ஜயா
பாலனாய்ப் பிறந்தயிப் பரிசுத்த நாளாச்சும்
பூமிக்கு வந்திடப்பா!

(தொண்டன்)

எப்போது சுகம் வரும் எனக்கு?

மனிதர்களின் மாமிசத்தை
மனிதர்களே வாங்குதற்கு
அணிதிரண்டு வந்து நின்ற
அதிசயத்தைக் கண்டேன் நான்.

தொடை, கைகால் துண்டுகளை
தொங்கவைத்து அதன்கீழே
மடைவைத்து இருந்தார்கள்
மனிதரின் மூளைகளை.

நகம் வளர்ந்த விரல் நரம்பு
நாடாப்புமுக் குடல்கள்
முகமென்று தனித்தனியாய்
முழுச்சனமும் வாங்கியது.

மண்டையோடு, விலா எலும்பு
முதுகெழும்பினால் செய்த
கண்கவரும் பொம்மையெல்லாம்
கடைகளிலே தொங்கியது.

குற்றுயிராய்க் கிடந்தவரும்
குண்டுபட்டுச் சிதறியோரும்
விற்பனைக்காய்ச் சந்தையிலே
விலைபோகும் காட்சிகண்டேன்.

மனிதர்களின் செத்த உடல்
மண்தின்று போனகாலம்
இனியில்லை புவியிலென்று
எல்லோரும் மகிழ்ந்து நின்றார்

செம்மண்ணிப் புதைகுழியின்
சரித்திரம் தொடர்ந்திடாது
இம்மண்ணில் மனிதகுலம்
இறந்தாலும் பணம் கொடுக்கும்.

போர் நடக்க வேண்டுமாங்கே
புரண்டு விழும் வீர்களை
வாங்கவேண்டும் நாங்களென்று
வியாபாரிமார் நின்றார்கள்.

பாட்டனையும், பாட்டியையும்
பராமரிக்க மாட்டாதோர்
முட்டை கட்டி அவரைவிற்று
முஸ்பாத்தி பண்ணினார்கள்.

தீராத வியாதிவந்தால்
தெய்வத்தை வேண்டிடாமல்
மாட்டாட்டை விற்பதுபோல்
மனிதர்களை விற்றல் கண்டேன்.

வடகிழக்கார் மூளைகளை
வலுவான ஈரல்களை
இடம்பெயர்ந்து தொலைவிலுள்ளோர்
இங்கு வந்து வாங்கியுண்டார்.

மாண்புள்ள மனித வாழ்வ
மாறியுள்ள புதுயுகத்தை
நான் கனவில் கண்டபோது
நடுங்கி விசனமுற்றேன்.

கண்விழித்த போதெனக்கு
கடும்காய்ச்சல் உளவருத்தம்
இன்னுமது தீவில்லை
எப்போது சுகம் வருமோ?

தமிழை மறந்த தமிழன்!

உயிரோடு கலந்தெமது உடலுக்குள் ஓடுகின்ற
 உதிரமாய் மாறியநல் ஒண்தமிழை மறந்துலகில்
 மயிருக்கா வாழவேண்டும் மனிதா நீயோர்
 மறத்தமிழன் பரம்பரையில் பிறப்பெடுத்தும்
 பயிராக வளருமுந்தன் பாலகர்க்கேளோ
 பைந்தமிழ்மேல் பற்றற்று வளர்த்துக் கொண்டாய்!
 உயிரான உன் தமிழை உதறித்தள்ளி
 உலகத்தில் நீ வாழும் வாழ்க்கை பொய்யே!

பிறமொழியைக் கற்றதிலே புலமைபெற்று
 பேரறிஞராய் வாழ்ந்தால் பிழையேயில்லை.
 அறவேநும் தாய்த்தமிழை மறந்து வாழ்தல்
 அடுக்காது தமிழர்களே தமிழைவாழ்வில்
 மறப்பதுதான் பெருங்கொடுமை வேறொன்றில்லை.
 மறப்பது நீர் தமிழையல்ல உன்தாயைத்தான்
 இறந்தாலும் இச்செயலால் உனக்கு மோட்சம்
 இல்லையென்று இப்போதே என்னிக்கொள்க!

தாய்மொழியை மறந்துவிட்டால் மெல்ல மெல்ல
 தமிழரது பண்பாடு கலாசாரங்கள்
 போய்விடுமே என்றபயம் உனக்கேதய்யா?
 போலிகளே நீங்களெல்லாம் கடைசிக்காலம்
 ‘தாயென்பீ! தமிழென்பீ! ஐயோ எங்கள்
 தலைவிதியே!’ என்றழவீர் எல்லாம் வீணே
 மாய்ந்த பின்னால் உங்களது சரித்திரமும்
 மறைந்துவிடும் இதுதமிழை மறந்த பாவம்!

வேற்று மொழி பேசுகின்ற வெளிநாட்டாரும்
 விரும்பிவந்து நம் தமிழை ஆய்ந்து கற்று
 ஆற்றிவைத்த அரும் பணியை அறிந்தும் கூட
 ஆலகால விடம் குடிக்க அவாக் கொண்டிரே
 பாத்திகட்டிப் பயிர்விதைத்து ஆடும் மாடும்
 பசிதீர்க்க விட்டது போல் வாழும் உங்கள்
 சீத்துவத்தை என் சொல்வேன்! தேன் தமிழின்
 சுவையறியாச் செக்குமாட்டுக் கூட்டம் நீங்கள்!

வேட்டியெங்கே? சால்வை எங்கே? விழுதி எங்கே?
 வெளிநாட்டு மோகத்தால் எல்லாம் போச்சு!
 நீட்டமகுக் கூந்தலெங்கே? திலகமெங்கே?
 நீச்சலுடை தானுமக்கு மலிவாய்ப் போச்சு!
 கூட்டுறவாய் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சாதியிங்கே
 குலைந்ததெல்லாம் உங்களைப்போல் தமிழ்மறந்து
 நாட்டினிலே நாகரிக மோகம் கொண்டு
 நாயாக அலைந்து வாழும் தமிழரால்தான்!

நல்ல தமிழ்ப் பெயரோடு வாழும் நீங்கள்
 நாய்குவைக்கும் பெயரையெல்லாம் பிள்ளைகட்கு
 நல்லதாமோ வைத்தமைத்தல் நாளை அன்னார்
 நடுக்கடலில் இருபடகில் காலைவைத்து
 அல்லலுறும் நிலைக்காவார் ஜயோ உங்கள்
 அறிவென்ன அறிவாமோ அறியேனய்யா!
 நல்லதமிழ் தனைமறக்கும் தமிழர் நீங்கள்
 நம் தமிழைக் காப்பாற்ற மாட்டர் போங்கள்!

தொழிலகத்தில் பேசுகின்ற மொழியை மேலும்
 தொடர்ந்துங்கள் வீட்டினிலும் தூள்கிளப்பப்
 பழகியதால் நீங்களென்ன புதுமை கண்டீர்?
 பாழாகப் போன தமிழ்ச்சாதி நீங்கள்

பிழையில்லை பிறமொழியில் தேர்ச்சி பெற்று
பேசுவதும், எழுதுவதும் தொழிலைத்தேடி
பிழைப்பதுவும் நல்லதுதான் ஆணாலெங்கள்
பைந்தமிழை மறந்ததுதான் பெரிய குற்றம்!

தமிழ்மொழியை மறந்த தமிழ் மனிதரெல்லாம்
தமிழனென்று சொல்வதற்கே வெட்கம் வெட்கம்!
அமிழ்தினிய மொழிமறந்து வாழும் கூட்டம்
ஆம் எங்கள் தமிழர்களின் கூட்டமில்லை!
எமது மொழி, கலாசாரம் இதுதான் என்று
இவருரிமை கொண்டாட எதுவுமில்லை
தமது சுகம், அதுபோதும் என்று வாழும்
தமிழ் மறந்த தமிழனொரு தமிழனில்லை!

மயக்கி விழி வீசும் எழில் கன்னி!

இயற்கையெழில் கன்னியவள்
எழில்நடனம் ஆழியெமை
மயக்கிவிழி வீசுகின்ற
மட்டுநகர் எமதுநாடு!

கண்பார்க்கும் இடத்திலெல்லாம்
கலைவாழும் கவிஞர் வாழும்
மண்ணெங்கள் இனியநாடு
மீன்பாடும் மட்டுநாடு!

திரும்புகின்ற பக்கமெல்லாம்
தேன், பாலும், தயிர்பழமும்
விரும்பியுண்ணும் மட்டுறாலும்
வளங்குமெங்கள் மட்டுநாடு!
கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

கால்போகும் திசைகளெல்லாம்
கயல், வரால்கள் குதித்துப்பாயும்
வாவி, குளம், மலிந்த நாடு
வயல் நிறைந்த மட்டுநாடு!

கூத்துக்குரவை கும்மி
கோலாட்டம், மகுடிகள்
பார்ப்பதற்கோ நல்ல நாடு
பார்புகழும் மட்டுநாடு!

சாதிமத பேதமின்றி
சமத்துவமாய் எல்லோரும்
மேதினியில் வாழுமெங்கள்
மேன்மைபெறும் மட்டுநாடு!

வந்தாரை வாழவைத்து
வாஞ்சையுடன் விருந்தோம்பி
சொந்தமுடன் இனியக்கம்
கொடுக்கின்ற மட்டுநாடு!

ஆனாலும் இவற்றையெல்லாம்
ஆர்கண்டார் இப்போது?
தேனும்போய் பாலும்போய்
தெள்ளுதமிழுப் பாட்டும்போச்சே!

நாளாந்தம் துயரப்பட்டு
நலிந்துபோய் மக்களெல்லாம்
போராட்டக் களத்தில்வாழும்
போதெங்கே பாலும் தேனும்?

மாமியும் ‘டெவிவிசன்’ பார்க்கிறாள்

தங்கம்மா மாமிக்கு
தள்ளாடும் வயசுதான்.
என்றாலும் கூத்தென்றால்
இளமை திரும்பிவிடும்.
பன்பாயை விரித்ததிலே
பக்குவமாய் இருந்தபடி
கண்ணிமைகள் மூடாமல்
கலரியையே பார்த்திருப்பாள்!

அறிவரியும் படித்தறியாள்
ஆனாலும் இராமர் கதை
துரியோதனன் கதைகள்
தொடர்பாகச் சொல்லிடுவாள்.
படமெதுவும் பார்த்தறியாள்.
பார்ப்பவரைக் கண்டாலோ
படமெடுத்து ஆடுகின்ற
பாம்பைப் போல் சீறிடுவாள்!

நாட்டின் வறுமை நிலை
நாகரீக வளர்ச்சியெல்லாம்
நாட்டாரின் கூத்துகளை
நிறுத்தியதை எண்ணியெண்ணி
பாட்டமாய் அழுதமுது
பைத்தியமாய் போன மாமி
நேற்றுக் கருக்கலுக்குள்
நிமிர்ந்து நடை போட்டுவந்தாள்!

வெற்றிலைக் குட்டானோடு
வெளிக்கிட்ட மாமிகையில்
கற்பன்பாயச் சுஞ்சிருக்க
கடுகதியாய் ஓடிவந்தாள்!

சற்றுநான் அவளாருகே
கைக்கிளில் போயிறங்கி
உற்றவள் முகத்தை பார்த்து
'ஓ.....மாமி, எங்கே என்றேன்!

துரையப்பா வாத்தியாரின்
தொலைக்காட்சிப் பெட்டியிலே
'கரையாக்கன் தீவில்' வைத்த
கன்னன்போர் நாட்டுக்கூத்தை
இரவைக்குப் பார்க்கலாமாம்'
என்றவள் சொல்லிப் போனாள்.
புருவத்தை விரித்து, மாமி
போவதைப் பார்த்து நின்றேன்!

(வீரகேசரி)

சண்டை நடக்கிறது!

சண்டை நடக்கிறது
சரியான சனக்கூட்டம்
அண்டை அயலார்
அவர்கிது புதினம்!
பெண்டுகள் எல்லோரும்
பெயர்க்கிறார் வேலி!
மண்டை உடைகிறது
மண்ணில் எழும் புஞ்சி
கண்ணண மறைக்கிறது
கண்கொள்ளாக் காட்சி
கம்பி வயர் கொண்டு
களத்திலே பெரும்புரளி
சண்டை நடக்கிறது
சரியான சனக்கூட்டம்!

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

விதானையார் வந்தார்
 விட்டபாடில்லை!
 அதனாலே மேலும்
 அலங்கோலம் சண்டை!
 “விநாயகனும் நீயும்
 வீட்டிற்குள் நின்ற.....
 அதைச் சொன்னால் நீயேன்
 ஆற்றில்போய் விழுந்தாய்?”
 இப்படி ஒருத்தி
 ஏசினாள் மீண்டும்
 ஒப்பாரிச் சத்தமும்,
 ஓயாத கொம்பலும்
 சண்டை நடக்கிறது
 சரியான சனக்கூட்டம்!

இருபெண்கள் இடையே
 எழுந்தவோர் தர்க்கம்!
 இருபிள்ளை, கணவன்,
 இளந்தாரி மருகன்
 அடிபிடி கைகளில்
 ஆளுக்கோர் கத்தி!
 குடிவெறிச் சண்டை!
 குமர்க் கெல்லாம் இழுக்கு!
 அதுசரி இது பிழை
 ஆளுக்கோர் பக்கம்
 முடிவே இல்லாமல்
 மூர்க்கத் தனமாக
 சண்டை நடக்கிறது
 சரியான சனக்கூட்டம்.

(வீரகேசரி)

வருசத்தில் வரம் கேட்கின்றோம்!

அரிசி புளி கொச்சிக்காய்
ஆட்டாமா சீனி தேங்காய்
இறைச்சிமீன் பால்மா பெற்றோல்
எல்லாமே விலை உயர்ந்தால்
வருசத்தில் விருந்து வைத்து
வருவோரை உபசரிக்க
அரசம்மா மச்சாள் நாம
ஆரிட்டப் போவோம் கேட்டு?

சித்திரை வருசம் வந்தால்
சிந்திச்சிப் பார்ந் மச்சாள்
எத்தனை பலகாரங்கள்
எத்தனை முறுக்கு கேக்கு!
புத்தாடை பூணாரங்கள்
புரியாணிச் சாப்பாடென்று
அத்தனை மகிழ்ச்சி பொங்கும்
அந்த நாள் வருமா மச்சாள்?

இனிவரும் காலமாச்சும்
எங்களைப் பிடித்த துன்பம்
பனிபோல விலகி ஓட
பொருட்களின் விலையேறாமல்
செழிப்பாகி எங்கள் நாடு
சமாதானப் பூவைத்தூவ
வழிசெய்ய வேண்டும்மென்று
வருசத்தில் வரம் கேட்கின்றோம்!

(வீரகேசரி 13.04.2008)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

கிழக்கு நாட்டின் உதயமே வாழ்க!

(வெள்ளிவிழாக்காணும் ஆயர் கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை)

மட்டுநகர், திருமலை மறைமாவட்டத்தின்
மாண்புமிகு பேராயர் வண பிதாவாம்
தொட்டபணி துலங்கிடவே சிலுவை தோளில்
சுமந்து மாந்தர் துயர் துடைத்த சுதனின்சேயாம்
கொடுகின்ற குண்டு மழை, குழறும் ஆழி,
கோதாரி இனப்பகையால் துவண்டுமக்கள்
பட்டதுயர், படும் துயரை மறைக்கநாளும்
பகலிரவாய் பாடுபடும் பரிதி வாழ்க!

அன்புமுகம், ஆழகொளிரும் புன்சிரிப்பு
அனைவரையும் ஆதரிக்கும் அன்புத்தென்றல்
துன்பமெங்கு நேர்ந்தாலும் துடிதுடித்து
துயர்துடைக்க எழுந்தோடும் தூய நெஞ்சம்
தன்னலமே இல்லாத தமிழின் செல்வன்
தருணத்தில் கைகொடுத்துக் காக்கும் தெய்வம்
கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை என்றால் உள்ளாம்
கர்த்தரை ஸ்தோத்தரித்து வணக்கம் செய்யும்!

இருபத்தெந் தாண்டுகளை நிறைவுகண்ட
இறையான் எங்களன்பு ஆயர்வாழ்வின்
இருளகற்றி எங்கள்மனம் தெளிவுகாண
எந்நாளும் உழைக்கின்ற உயர்பண்பாளன்
வருகின்ற நாளெல்லாம் தமிழைப் போல
வாழ்ந் தெமது நலம்காக்க வேண்டுமென்று
உருகிமனம் வேண்டுகிறோம் கிழக்கு நாட்டில்
உதயமே நீங்களென்றும் வாழ்க வாழ்க!

(“தொண்டன்”)

பிரிவுத்துயர்!

பத்துமாதம் வளர்ந்திருந்த கருவறையைப்
 பிரிந்துவந்த நாள்முதலாய்ப் பிரிவே வாழ்வாய்
 இத்தரையில் வாழ்கின்ற எங்கள் வாழ்வை
 இன்றும்தான் பார்க்கின்றோம் இதிலே மாற்றும்
 இற்றைவரை நிகழ்ந்ததாகக் கதையே இல்லை.
 இறைவனவன் சூட்சுமத்தை வெற்றிகொள்ள
 பற்றறுத்த முனிவராலும் முடிவதில்லை.
 பிறப்பதையும் மரணமே பிரிக்கும் ஓர்நாள்!

குழந்தை வாழ்வைப் பிரித்தொருநாள் இளமை செல்லும்
 குதாகலித்த இளமைவாழ்வைப் பிரிக்கும் மூப்பு.
 வழமைபோல சகடவாழ்வு சுழன்று செல்லும்
 வாழ்க்கையிடே பிரிவின்றி வாழ்வேயில்லை!
 பெற்றவரைப் பிரிந்து நாமும் அவரைப் போல
 பெற்றவராய் மாறுவதும் பின்னால் நாமும்
 பெற்றார்போல் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து வாழ்ந்து
 பெருந்துன்பம் எய்துவதும் நியதியாகும்!

கல்லூரி வாழ்க்கையிலே கிடைத்த நட்பு
 காதலித்து இளமையிலே கொண்ட அன்பு
 உள்ளமதை மிகவாட்டும் பிரிவு வந்தால்
 ஒ..... இதனைத் தாங்களுஞ்சம் கல்லாய் வேண்டும்.
 பிரிவென்றால் அது எந்த வகையானாலும்
 பெருந்துன்பம் இதயத்தில் வந்தேதீரும்.
 இதையேற்று நாம் வாழத் துணிந்தோமானால்
 எமக்குள்ளே இருக்கின்ற சுமைகள் நீங்கும்!

(2008 - தமிழ் அலை)

சாவதற்கு நான்றெடி!

இயமனே நீ ரெடியா?

இறப்பதற்கு நான் ரெடி
இயமனே, நீ ரெடியா?
சித்திரபுத்திரரே
என் கணக்கை முடி!
இன்னும் நான் வாழ்வதற்கு
வருடங்கள் இருந்தால்
அதையும் கழி!

கவிதை நாலொன்று
வெளியிட ஆசைதான்!
அதுவும் முடியவில்லை!
அதனால் ஆசையை அழி!

நான் எழுதித்தான்
தமிழ் வாழவேண்டுமென்றில்லை
தமிழ்தான் என்னை வாழவைத்தது
அதுபோதும் எனக்கு,

எவராவது வந்து
என்னைக் கொல்வதற்குள்
இயமனே நீ வா
சாவதற்கு நான் ரெடி!

(செங்கந்தி - சித்திரை - 2008)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

எனக்கொரு பரிசு கிடைக்கும்!

எனக்கொரு பரிசு
கட்டாயம் கிடைக்கும்!
சாகித்திய மண்டல
விருதல்ல அது
ஜெயகாந்தன் பெற்ற
ஞானப்பீட் விருதைவிடவும்
மேலான பரிசாக இருக்கும்.
மனைவியும், பிள்ளைகளும்
என்னோடு பிடித்த
சண்டைகளையெல்லாம்
அற்புதமாக எழுதி
நூலாக்கியிருக்கிறேன்.
வெளியீட்டுவிழா மேடையிலோ
விழா முடிந்து
வீட்டுக்கு வந்த பின்போ
கட்டாயம் பரிசு கிடைக்கும்.
அந்தப் பரிசு
மனைவியின் அறையாகவோ
அல்லது
உதையாகவோ இருக்கலாம்!

(ஞானம்- ழசம்பர்- 2005)

எழுத்தாளர் மச்சானுக்கு

எழுத்தாளர் மச்சானுக்கு!
இளையதம்பி எழுதுவது
நலமாக இருக்கிறாயா?
நான் கடவுள் புண்ணியத்தில்
நலந்தான் அதுபோலுன்
நலமறிய விரும்புகின்றேன்.

நான்கடிதம் எழுதினாலும்
நீஎழுதிப் போட்டதில்லை.
ஏனுனக்கு எழுத்துவேலை
எக்கச்சக்கம் என்பதாலா?
நானொருவன் இருப்பதையே
நீமறந்து போனதென்ன?

உன்மனைவி மக்களுக்கு
உன்னெழுத்தை மட்டுமல்ல
உன்முகத்தைக் கண்டாலும்
ஒருநாளும் பிடிக்காதென்று
சின்னராசா வந்து சொன்னான்.
சீ இதென்ன வாழ்க்கை மச்சான்?

‘எழுத்துவேலை சோநிடுமா?
இதனைநம்பி மினக்கெடாமல்
பிழைக்க வேறு வழிபா’ரென்று
படிக்கின்ற போது சொன்னேன்
பிழையாக அதைநினைத்து
பெருஞ்சண்டை நீ பிடித்தாய்!
இரவுபகல் கதையெழுதி
எதைப் பெரிதாய்க் கீழித்துவிட்டாய்?

ஒருவராச்சும் உன்னெழுத்தால்
ஊருக்குள் திருந்தினாரா?
பிறகேன்தான் இந்த வேலை?
பேசாமல் எறிடா தூக்கி!

பாடுபட்டு உழைத்திருந்தால்
பலநூறு சேர்த்திருப்பாய்.
வீடுபோற்ற மகிழ்ச்சியோடு
வேந்தனாக வாழ்ந்திருப்பாய்.
பாராட்டும் புகழும் சேர்த்தாய்
பட்டகடன் தீர்த்தாயில்லை!

பொன்னாடை போர்த்திநின்றாய்
ழுமாலை போட்டு உன்னெ
பன்னாடை ஆக்கிவிட்டார்.
பரிதாபம் உனது வாழ்க்கை
பொன்பொருள் பணமில்லாமல்
ழுமியில் வாழ்தல் கஸ்டம்!

கதைபாட்டு எழுதியிங்கே
காசுழைக்க முடியாமச்சான்.
இதைவிடுத்து நாலுபணம்
இனியாச்சும் உழைத்தாலென்ன?
இதைச் சொல்லும் என்னெவத்து
எழுதாதே நீ கதைகள்!

மனம்மாறித் திருந்தினால் நீ
மறக்காமல் கடிதம்போடு.
இனத்தோடு சேர்ந்து மச்சான்
என் வாழ்த்தும் வந்து சேரும்.
மனைவிமக்கள் உன்னெ வாழ்த்தி
மகிழ்கின்ற நாளைக் காண்பாய்!

(கிருக்கிறம் கஞ்சிகை - 15.02.2008)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

படைத்தவனும் கல்லானால்...?

அந்நாளில் நாம்வாழ்ந்த அழகான வாழ்வதனை
இந்நாளில் நினைத்தாலும் இதயமெல்லாம் குளிர்கிறது.
வானவரும் வியந்தன்று வாயில்கை வைத்துநின்ற
வாழ்வதனின் குதாகலத்தை வார்த்தையில்லை சொல்வதற்கு,

பிரிவினைகள் ஏதுமில்லை பிரச்சனையும் ஒன்றுமில்லை.
பிரியமுடன் மக்களைல்லாம் பாசமுடன் சேர்ந்தொன்றாய்
பெருமையுடன் வாழ்ந்த அந்தப் பொற்காலம் மீண்டுமினி
வருமென்று நம்பிமக்கள் வாழ்வதுதான் பெரும்சோகம்.

வருபவைகள் எல்லாமே வானுறையும் தெய்வம்தான்.
தருவதாக நம்பித்தான் தரணியிலே நாம் வாழ்ந்தோம்.
ஒரு குறையும் இல்லையன்று ஊரெல்லாம் கோவில்கள்
திருவிழா, தீர்த்தம் தெருவெல்லாம் தேரோட்டம்.

அவரவர் பணிகளை அவரவரே செய்தார்கள்
எவருக்கும் பிரச்சனைகள் இருந்ததே கிடையாது.
கழுதையின் வேலைகளை கடிநாய்கள் பார்த்ததினால்
பழுதாகிப் போச்சுதெங்கள் பழும்பெரும் பூமியெல்லாம்
ஏனிந்தக் கொடுமையிங்கே நிகழ்ந்ததோ புரியவில்லை
சூனியம் செய்த அந்தத் துரியர் யார் சொல்லுங்கள்?
வானுயர் வாழ்வுதனை வீழ்த்தினார் அதனாலேதான்
வானரம் அழித்துச் சென்ற பூந்தோட்டமாச்ச நாடு!

இரந்துண்டு வாழும் வாழ்வை எல்லோரும் வெறுத்தார்கள்
இருவு பகலாக எல்லோரும் உழைத்தார் நின்று
அரசியல் வாதிகளை ஆர்ந்மபி வாழ்ந்தாரன்று?
தரமுள்ள மனிதரெல்லாம் தன்பாட்டில் உயர்ந்து நின்றார்.
சிங்களம், தமிழ், இல்லாம், கிறிஸ்தவர்கள்

தங்கள் தங்கள் திருநாளை தனித்தெங்கே செய்தார்கள்? எல்லா மதத்தவர்களும் இது எங்கள் விழாவென்றே எல்லா விழாக்களிலும் இணைந்தின்பம் கண்டார்கள்

தேனாறும், பாலாறும் தெருவெல்லாம் ஓடியது
மானோடு புலிசேர்ந்து மகிழ்ந்து விளையாடியது
பூவினாங்கள் பூக்க புள்ளினாங்கள் கூத்தாட
பாவிசைத்து வண்டினாங்கள் பரவசம் ஊட்டியது
பஞ்சமில்லை பசியில்லை பயங்கரங்கள் ஏதுமில்லை
பஞ்சபோல் நெஞ்சங்கள் பறந்தன சுதந்திரமாய்!

ஓரு குலைத்தேங்காய் போல் உறுதியுடன் வாழ்ந்தவர்கள் இருந்தாற்போல் சிதறுண்டு ஏன்மோதிக் கொண்டார்கள்? போர்க்கொடியை தூக்கிநின்று போராடச் செய்தவர் யார்? ஊர்மறந்து அகதிகளாய் ஓட விரட்டியதார்?

சுயநலம் கொண்டசில அரசியல் வாதிகளின் செயலாகப்பாவிகளின் சந்தோஷம் கெட்டு நாடு மரணம் செய்யுமியாக மாறியின்று மாய்கிறதே! இறைவனுக்கும் கண்ணில்லை ஏனிந்த நிலை நமக்கு?

(வீரகேசரி)

மாரித்தீர்த்தம்!

பாதை நீளத்திற்கும்
பள்ளம், படுகுழிகள்,
பெய்த மழைநீரெல்லாம்
பெரியகுளம் தாண்டது போல்
தெருவையே காணவில்லை.

குத்துமதிப்பெடுத்து
பாதையின் ஓரமாக
வேட்டியைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி
பிள்ளையார் கோவிலுக்கு
தீர்த்தமாடப் போகின்றேன்.

எங்கிருந்தோ வந்த ‘லொறி’
என்மேனியெல்லாம்
வெள்ள நீரை
அள்ளி இறைத்து
தீர்த்தமாட்டிச் செல்கிறது
திரும்புகிறேன் வீட்டை நோக்கி
அமுது சாப்பிட!

(செங்கத்திர்- மார்கழி 2008)

சடாங்குக்காசு!

அம்மன் கோயில்
கதவு திறந்தது
கோயில் பறைச்சத்தம்
கனகம்மாவின்
காதிலும் கேட்டது.
அவ்வளவுதான்
பக்திப் பரவசத்தோடு
'அம்மானே தாயே!
என்பிள்ளையை

இந்தமுறையாவது
ஒ-எல் சோதனையில்
பாஸ்பண்ணச்செய்யம்மா!

வேலையிலிருந்து
இடைநிறுத்தப்பட்ட
என்கணவருக்கு
'அரியசோடு' வேலை கிடைக்க
அருள்புரிதாயே!

எனக்கிருக்கும்
நெஞ்சவலியை நிறுத்தி
சந்தோசமாய் வாழ
வழிகாட்டம்மா!"

கனகம்மா, கண்ணீரோடு
பெரிய வீட்டிற்குள் நின்று
கதறினாள்
அப்போது பார்த்து
கோவில்காரர்கள்

சடங்குக் காக கேட்டு
தெருவாசலில் நின்று
கூப்பிட்டார்கள்

‘சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லை
சனமெல்லாம் தவிக்குதுகள்
அதுக்குள்ள இவங்களுக்கு
அம்மனும், சடங்கும்’!

பணம் கேட்டு வந்தவர்கள்
திரும்பிப் போகும் வரை
கதவைத் தாளிட்டபடி
சத்தம் போடாமல்
வீட்டுக்குள்ளேயே
இருந்துகொண்டாள்!

(செங்கத்தில் 2006 வெளிவந்தது)

கிறீஸ் மணியம்!

‘கிறீஸ்’ மணியம் என்றொருவர்
அப்பப்பாவின் காலத்தில்
வாழ்ந்ததாக அப்பா சொல்வார்.
அவர்கதையைச் சொல்லக்கேட்டு
அம்மாவின் முந்தானைக்குள்
ஒளித்திடுவேன்.
அப்போது நான் சிறுவன்.
அவனையென்றும் பார்த்ததில்லை.
விழியிரண்டும் சிவப்பாக
கிறீஸ் கத்தியோடு
அவன் வருவதுபோல்
கனவு காண்பேன்.

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

அப்போது நான் பயந்து
 பட்டபாட்டை
 எப்போதும் சொல்லிச் சொல்லி
 இளைஞன் என்னை
 இப்போதும் கிண்டல் செய்து
 சிரிக்க வைப்பார்!
 தப்பேதும் அதிலில்லை!
 ஆனால் இன்று
 தப்பாகத் தவறாக
 கொடுமையாக
 உப்பாறாய் மக்களெல்லாம்
 கண்ணீர் வடிப்பதற்கு
 உடலெல்லாம் கீறுவதேன்?
 உயிர்வதை புரிவதற்கா
 கிறீஸ்மனிதர் வந்தார்கள்?

பணம் பறிக்க, விழிபிடுங்க
 'கிட்னி' வெட்ட பகலிரவாய்
 வேனில் வந்து, கூத்துக் காட்டி
 சனத்தையெல்லாம் நெரித்தசோகம்
 ஆழுமுன்பே சண்டாள்
 கிறீஸ்மனிதர் எனும் பெயரில்
 இனங்களுக்குள் பூசல்களை
 தோற்றுவிக்க இறங்கிவிட்டார்
 இனச்சண்டை,
 சனாமி, வெள்ளம்,
 புயலென்று இங்கே வாழும்
 சனம்பட்ட வேதனைகள்
 போதும்! போதும்!
 இனியெந்த இன்னல்களும்
 எமக்கு வேண்டாம்!

“நம்பாதீர் வதந்திகளை
கிறீஸ்மனிதர் நடமாட்டம்
கண்டவுடன் எமக்குச் சொன்னால்
சும்மாநாம் விடமாட்டோம்”
எனப் பொலிசார் சொல்லுகிறார்
ஆனாலும் அதற்கு முன்பே
எம்முயிரை மர்மமாகக் கிறீஸ்மனிதர்
எடுத்துவிட்டால் என்ன செய்வோம்?
என்றுமக்கள் அழுகின்றார்கள்
எப்போது இவர்துன்பம் எட்டியோடும்?

(20.08.2011 வீரகேசரி)

பிச்சைச் சம்பளம்!

எனது பிச்சைச் சம்பள நாள்
என்பிள்ளைகளின்
சம்பள நாள்!

முத்தவள்
கேட்டால்தான் தருவாள்.
அடுத்த மகனிடம்
கேட்க விருப்பமில்லை.

‘லோண்’ காசைக் கழித்தால்
அவனுக்குக் கிடைப்பதும்
பிச்சைச் சம்பளம்தான்
என்றாலும்
முஸ்பாத்திபண்ண
ஏதாவது தருவான்!
முன்றாவது மகள்
முச்சே விடமாட்டாள்
சாப்பாட்டு வேளையில்

கேட்டால் தருவாள்
 அடுத்த மகன்
 பிள்ளைகுட்டிக்காரன்
 கேட்டால்
 முதலில் இல்லையென்பான்
 பிறகு தருவான்.
 இளையமகன்
 கேட்காமலேயே
 முடிந்ததைத் தருவாள்.
 பிள்ளைகளைல்லோரும்
 உத்தியோகம் பார்ப்பதால்
 அரசாங்கம் தரமறுக்கும்
 பிச்சைச் சம்பளத்தை
 இவர்கள் தருகிறார்கள்

(செங்கத்திறில் 2009ம் வந்தது)

அரசு அதிபருக்கு அவசர விண்ணப்பம்!

அரசாங்க அதிபரய்யா, உங்களுக்கு
 அடியேன் நான் எழுதுவது என்னவென்றால்
 பரசுராமன் எனது பெயர், பள்ளிக்கூடம்
 போனதில்லை ஆனாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம்
 இரடினாலும் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பேச
 இயலுமைய்யா, இ.தெனக்கு இறைவன் தந்த
 வரமென்றே நம்பியெந்தன் விசயத்திற்கு
 வருகின்றேன் தயவு செய்து கேட்டருள்க.

கலிவேலை செய்துழைக்கும் குடும்பம் வாழ
 கிழவணாகப் போகுமட்டும் பாடுபட்டேன்
 ஏலுதில்லை இப்போது வயதெனக்கு
 என்பதையும் தான்தியேதோ வாழுகின்றேன்.
 நாலுமக்கள் பெற்றெடுத்துப் படிக்கவைத்தேன்

நால்வருமே அவருழைப்பில் நலமாயுள்ளார்
வேலம்மா என்மனைவி எனையொதுக்கி
வேறாக மக்களுடன் ஒட்டிக்கொண்டாள்.

வெற்றிலை பாக்குவாங்கிச் சப்பக்கூட
வசதியில்லை, வயசேறிப்போச்சுதய்யா
எப்படியென் பசிபோக்கி வாழுக்கூடும்?
என்மக்கள் அரசாங்க வேலையென்று
எப்படியோ தெரிந்து கொண்ட விதானையாரும்
எனக்குவரும் பிச்சைக்காசை மறுத்துவிட்டார்.
இப்படியே கிடந்துமழன்று சாவதாநான்?
எனக்கு அது கிடைப்பதற்கோர் சிபார்சு செய்வீர்!

(தினகரன் 21.08.2011)

எல்லோரும் மிருகமாவார்!

முற்பிறப்பில் நான்செய்த தீவினைகள்
மூண்டுவந்து எனைவருத்தும் என்பதனால்
இப்பிறப்பில் துன்பத்தை அனுபவிக்கும்
எனதிறைவன் தாழ்பணிந்து வினாவுகின்றேன்.
எப்பிறப்பு எடுத்தாலும் எனது முச்சும்
எண்ணங்கள், செயற்பாடும் உனது சித்தம்,
எப்படியோ அப்படித்தான் நடக்குமென்றால்
ஏனப்பா எனக்கிந்து வேதனைகள்?

அப்பாவி நானிங்கே அனுபவிக்கும்
ஆறாத துயரங்கள் கொஞ்சமல்ல
எப்படியோ எனதுழைப்பில் உயர்வடைந்து
என் மனைவி, பிள்ளையெலாம் சொகுசாய் வாழ

துப்பரவாய்ச் சுகமிழந்து காலமெல்லாம்
 துன்பத்தில் கிடந்துமன்று தெருத்தெருவாய்
 இப்படியே இறுதிநாளில் வாழ்வதேனோ?
 எப்போது இதற்கு ஒரு முடிவு சொல்வாய்?

பென்ஷனில்லா வேலையிலே சேர்ந்துழைத்த
 பெரும்பணத்தை மனைவிமக்கள் வாழ்வதற்காய்
 கொண்டுவந்து கொட்டியவர் தயவிலேநான்
 காலமெலாம் வாழ்ந்திடலாம்! என்று நம்பிக்
 கொண்டிருந்த இப்பாவி அனாதையானேன்.
 குளிர்ந்தமனம் இல்லாதார் இரும்பு நெஞ்சை
 கொண்டு வாழ்வார் எனைப்புரிந்து கொள்ளவில்லை.
 குழுகுகிறேன் மறுபிறப்பில் நான் வாழ்வேனா?

நன்மைக்கும், தீமைக்கும் அவ்வப்போதே
 நன்மை, தீமை கிடைத்தால்தான் வாழ்வோருக்கு
 உண்மைநிலை புரிந்து கொஞ்சம் காலமாச்சும்
 உத்தமராய் வாழ்வதற்கு முயற்சிப்பார்கள்.
 முன்செய்த வினைகளொல்லாம் அனுபவிக்க
 மிகநீண்ட காலங்கள் பிடிக்குமென்றால்
 என்செய்வார் தீயவர்கள்? உலகமெல்லாம்
 இருண்டுபோகும் மனிதரெல்லாம் மிருகமாவார்!

(தினகரன் கவிதை மஞ்சரியில் 2011ல் வெளிவந்தது)

நாளைய தீபநாள் நமக்கில்லை!

எத்தனையோ தீபநாட்கள் வந்து போச்சு
 இதுவரையில் தமிழர்வாழ்வில் மாற்றமேதும்
 இத்தரையில் நிகழ்ந்ததாகக் கதையேயில்லை
 இன்றுவரை துயர்துன்பம் அகதிவாழ்வாய்
 கொத்தடிமைச் சீவியம்தான் தெய்வமாச்சும்
 கோயிலுக்குள் தூங்காமல் வெளியேவந்து
 உத்தரிக்கும் தமிழர்வாழ்வைக் கண்டுநொந்து
 உருப்படியாய் ஒரு நன்மை செய்ததுண்டா?

இன்றுவரும் நாளைவரும்விடிவு என்று
 என்னியெண்ணிவாழ்ந்தவரும் மழிந்துபோனார்.
 என்றுஇனி வருமென்று ஏங்கியேங்கி
 இருப்பவரும் அஞ்சுபத்தாய்க் குறைந்தேபோனார்
 கொன்றோழித்தே தமிழ்க்குலத்தின் வேரைவெட்டி
 குதாகலிக்க நாள் பார்த்து இருப்போர் முன்னால்
 வந்து நிற்கப் போகின்ற தீபநாளே
 வா, வந்து பாரோங்கள் தரித்திரத்தை!
 இருப்பதற்கே இடமில்லை, எங்கும் காடு
 இரவுபகல் பீதியினால் எங்கள் வீடு
 இருந்த இடம் விட்டோடி வந்தோம் நாடு
 இனிமேலும் உருப்படுமா நீயே கூறு!
 வருந்தியழும் எங்களினால் உன்னைப் போற்றி
 வாழ்த்த மனம் இயலவில்லை நாம் வணங்கும்
 பரந்தாமன் எங்களுக்கு வாழ்வு தந்து
 பாதுகாக்கும் அந்நாளே தீபநந்நாள்!

(தினக்குறல் 27.10.2008)

உணயடக்க மார்க்கமுண்டா?

மனமே நீ என்னை நாளும்
மிகவாட்டி வருத்துவதேன்?
இனத்தோடு பகைத்துவாழ
ஏனென்னைத் தூண்டுகிறாய்?

அமைதியை விரும்பி நாளும்
அடியேனை வருத்துகின்றாய்!
இவையெல்லாம் ஏனுனக்கு
இன்றுவரை புரியவில்லை?

நல்லவனாய்க் காலமெல்லாம்
நான்வாழ விரும்புகின்றேன்
சொல்மனமே, எனக்கு நீயேன்
சோதனைத் தீ மூட்டுகின்றாய்?

என்னை ஊரில் மதிப்பவர்கள்
ஏராளம் பேர்களுண்டு
உன்விருப்பம் போலென்னை
உருட்டுவதேன் சொல்மனமே?

எனக்குள் இருந்து கொண்டே
என்னை நிதம் ஆட்டுகிறாய்!
உனக்குள் இருக்குமந்த
உனர்வுகளை மாற்றிடப்பார்!

சொன்னால் கேள் மனமே நான்
சுகமாக வாழ்வதற்கு
உன் நினைவை மாற்றியெனை
உயரவழி செய்திடுவாய்!

உன்னால்தான் நான் வாழ்வில்
உயர முடியவில்லை
என்றுதான் உணையடக்கி
இப்புவியில் நானுயவேன்?

மனம்போல வாழ்வென்பார்
மறந்தது ஏன் சொல்மனமே!
உனதெண்ணம் சரியேயில்லை
உணையடக்க மார்க்கமுண்டா?

(தினகரன் கவிதை மஞ்சரியில் 16.09.2011ல் வந்தது)

நாளை கவியராச்சு?

பொத்தடாவாய்! சும்மா
போயிரு உன்பாட்டில்!
கத்தாதே வாய்கிழிய
கதறாதே! உன்னம்மா
செத்தாளா? ஏனைந்தன்
சீவனை வாங்குகிறாய்?
பத்து நிமிடமாச்சும்
பாட்டெழுத என்னைவிடன்!

சீரெட்ட வாழ்விற்கு
சிறப்புக் கவியரங்காம்!
ஆர்செய்த வினையோ நான்
அனுபவித்துச் சாகின்றேன்?
சீர், தளைகள், எதுகை சேர்த்து
செய்யுள் சில யாப்பதற்குள்
ஊர் கூட்டி அழுமிவனை
ஓருவரில்லை கொல்லுதற்கு!

நாய்வேடம் போட்டுவிட்டால்
 நாலுபேர் மத்தியிலே
 பாய்ந்து குரைத்தால்தான்
 பாராட்டுவார்களென்னை!
 காய்ந்த குடலோடிருந்து
 கவிதை எழுதுகின்றேன்
 தாய்முகத்தைக் காணாமல்
 தவிக்கிறான் இங்குமகன்.

கண்டறியாக் கவியரங்கம்
 காசுபணம் ஏதுமில்லை.
 வண்டமிழ்மேல் நான்கொண்ட
 வாஞ்சையினால் பாடுகிறேன்
 மண்டபத்தில் கூடுவோர்க்கு
 மாகவிஞன் நான்! எனது
 வண்டவாளம் தெரிவதற்கு
 வீடுவந்து பார்க்கவேண்டும்.

காலை உணவிற்காய்
 கடன்கேட்டுப் போனளந்தன்
 சோலைக்கிளி மொழியாள்
 சொர்ணம்மா வருவதற்குள்
 நாளைக்கு மேடையேறி
 நான்பாடும் கவிதைகளை
 வேளைக்கே எழுதிவிட
 விரும்புகிறேன் முடியவில்லை.

‘கத்தாதே’ என்று சொல்லி
 கழந்தாலும் இவன் கேளான்!
 புத்திரச் செல்வங்கள்
 போதுமென்று அவளுரைத்தும்

புத்தியெனக்கில்லாமல்
 புரண்டதினால் இத்தரையில்
 புத்திரே எனக்கதிகம்!
 புண்ணியம்தான் ஒன்றுமில்லை!

எங்கே இவள்தொலைந்தாள்?
 இவன் வாயை அடக்குவதார்?
 தங்கமே தாயே எந்தன்
 தமிழே நான் என்னசெய்வேன்?
 என்னைக்கவியெழுத
 இவன்விடவே மாட்டானே!
 மன்றத்தில் போய் நானை
 மயில் டான்சா ஆடுவது?

(தினாக்கரண் 1993)

விலையேற்ற விஷத்தை குழையிடத்து ரீக்குவோம்!

பறித்துவா வேப்பிலையை!
 பரந்தாமா நீயும்வாடா!
 கறிபுளிச்சாம்பென்லாம்
 கண்கெட்டவிலையாய்ப் போச்சு!
 இரவோடு இரவாய் நாமும்
 ஏதாச்சும் செய்தல் வேண்டும்.
 இரக்குவோம் விலையேற்றத்தை
 இல்லையேல் நாமும் சாவோம்!

வெற்றிலை பழம் பாக்கென்று
 வாங்கிவா மறந்திடாமல்
 கற்பூரம், மணக்கும் குச்சு

காபோத்தல் தேங்காயென்னை
பத்திரமாக வாங்கிப்
பறந்துவா: இந்தா காச!
எத்தனை நாளைக்குத்தான்
இடர்பட்டு வாழ்வதிங்கே!

வேப்பிலைக்குழையடித்து
விரைவாக விலையேற்றத்தை
நாற்பது நாட்களுக்குள்
நானிறக்காமல் விட்டால்
கூப்பிடு உஞ்சென்றென்னை
கொண்டுவா தோங்காகத்தி
ஆப்பிழுத்த மந்திகளாய்
ஆனதேன் மக்களெல்லாம்?

கருவளை, விரிபுடையன்
காட்டேறி, நாகபாம்பு
அஞ்சலுக்கும் பொட்டைபூச்சு
அனைத்துமே கடித்த விடம்
இறக்கிவிட்ட பூசாரி நான்!
இது பெரிய காரியமா?
இறந்தாலும் என்திறனை
இவ்வூரார் அறியவேண்டும்!

எழும்புங்கள், விலையேற்றத்தை
இறக்குவோம் குழையடித்து!
வளங்கானும் நமதுபூமி
வாருங்கள் ஒன்று சேர்வோம்!
குழந்தைவேல் எழுந்து ஆடு!
குணம், சாட்டைஅடிடா மச்சான்!
தொலையட்டும் இன்றே பஞ்சம்
துள்ளுவோம் நாளை நாமும்!

(வீரகேசரி 28.11.2010)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

நஞ்சம் அழுகிறது!

என்வயதை ஒத்தவரும்
எனக்கிளைய வயதினரும்
முன்பின்னால் காலமாகி
மேலுலகம் போகையிலே
என்மனது ஏக்கமுறும்
என்முடிவு எப்போவென்று?
உண்மையிலே சாவதற்கு
உள்ளூர்ப் பயமெனக்கு!

பிறப்பொருநாள் இறப்பொருநாள்
பெரியவற்கும், சிறியவர்க்கும்
வருமிதனை மாற்றுதற்கு
வல்லவர்கள் யாருமில்லை.
இறந்துவிட்டால் நான் தவழ்ந்த
எனதினிய ஊர் மண்ணை
மறந்துவிடப் போகிறேனே
மனமிதனால் தவிக்கிறது!

மனைவி, மக்கள், சுற்றுத்தாரை
மறந்து நான் பிரிந்திடுவேன்.
என மனதில் ஏக்கமில்லை!
என்னையொரு கவிஞராக்கி
புனைக்கதைகள் எழுத்ததாண்டி
பொழுதெல்லாம் கடல்குளிக்கும்
எனதருமைத் தொழிலாளர்
இவர்களை நான் பிரிதல் சோகம்!

ஊர்விசரன் பூபாலி
 உயர்ந்து நிற்கும் புளியமரம்
 கோரியடி, கண்டல் காடு
 கூத்தாடும் கடலலைகள்
 மாரிமழை நீரையள்ளும்
 முகத்துவாரம் இவற்றையெல்லாம்
 நான்பிரிந்து போவேனன்றே
 நெஞ்சமெலாம் அழுகிறது!

(செங்கதிர் ஆவணி 2010)

புதுமையேதான்!

ஈழத்தமிழருக்கு இதுகாலம் நல்லதல்ல
 எடுத்தமுயற்சியாவும் ஏனோதெரியவில்லை
 பாழும் கிணற்றுக்குள் போட்ட கதையாச்சு.
 பழந்தமிழர் வீரத்தை பறைசாற்றிக் காலமெல்லாம்
 வாழ்ந்த தமிழரினம் வாழ்விலே வெற்றிபெற்று
 வாழமுடியாமல் வகைபட்ட சம்பவம்தான்
 ஈழத்தை அரசாண்ட எல்லாளன் நாள்முதலாய்
 இன்றுவரை நடக்கிறது இதுவெங்கள் தலைவிதியா?

அறிவை வளர்த்து அண்டமெல்லாம் அதிரவைக்கும்
 ஆற்றல் நமக்கிருந்தும் ஆனதோ ஒன்றுமில்லை.
 குறிப்பறியத்தெரியாமல் குழம்பித்தடுமாறி
 கொள்கையிலும் இடறுண்டு தமிழ்ச் சமூகம்
 தறிகெட்டு ஒற்றுமையைத் தவிர்த்துச் சிதறுண்டு
 தவிக்கின்ற நிலமைதனைத் தந்தது யார் சொல்லுங்கள்?
 அறிவுகெட்ட தலைவர்களா? அல்லது நம் தமிழர்களா?

ஆண்டவனின் விளையாட்டா? ஆர்பொறுப்பு சொல்லுங்கள்?
 சிங்களத் தலைமையோடு செய்த பல ஒப்பந்தம்
 செயல்படுத்தமுடியாமல் செத்தழிந்து போயிற்றே!
 எங்கள்தமிழ்த் தலைவரெல்லாம் ஏமாந்த சோனகிரி
 என்றாகித் தமிழர் வாழ்வு எங்கோ போச்சு!
 தந்தை செல்வா, ஜி ஜி என்ற தலைவரெல்லாம்
 தமிழர்துயர் துடைப்பதற்காய்ப் பாடுபட்டும்
 எந்தவித பலனையுமே இலங்கைத்திருநாட்டில்
 எம்தமிழர் இதுவரையில் சுவைத்ததில்லை.

தோல்விகளை கண்டுகண்டு துரியர் முன்னால்
 துடிதுடித்து எமதுஇனம் பொறுக்கொண்ணாமல்
 வாலிபர்கள் அணிதிரண்டு ஓர்மத்தோடு
 வரலாறு கண்டிராத போர் செய்தாலும்
 தோல்வியைத்தான் கண்டார்கள்: இதனாலேதான்
 தமிழருக்கு இதுகாலம் நல்லதல்ல என்றேன்றான்.
 வால்பிடித்தோர் சிலர் வாழ, வண்ணத்தமிழர் இனம்
 வண்ணார்கல் நிலையாகி வாழ்வெல்லாம் அழிகிறது.

ஆனாலும் இப்போது அதிகாரப் பரவலாக்கம்
 அதுகுறித்துப் பேச்கவார்த்தை ஆரம்பமாகுமென்று
 ஆரூடம் கூறுகின்றார்: அது விடயம் தொடர்பாக
 அழகு தமிழ்த்தலைவர்களும் அணிசேர்ந்து நிற்கின்றார்.
 ஆகுமா? ஆகாதா? அதுவும் பழையபடி
 அப்படியே தோல்வி கண்டு புஷ்வாணம் ஆகிடுமா?
 பார்க்கலாம் தமிழருக்கு பொல்லாத காலம் மேலும்
 புலராமல் நல்லகாலம் பூத்தால் புதுமையேதான்.

(கண்டா “இழுவன்” 2012)

கட்டுச்சோறு

கட்டுச்சோற்றை அவிழ்க்கின்றேன்
கணவாய்க் குழம்பு மட்டும்தான்.
முட்டைப்பொரியல் எதுவும் இல்லை
முகம்கோணாமல் உண்கின்றேன்.

எப்படியம்மா இதைச் சமைத்தாள்?
என்மனம் குழம்பித் தவிக்கிறது.
அப்பாக்குடம்பு சரியில்லை.
அவர்போய் வாங்கமுடியாது.

உண்ணும்போது புரைக்கடித்து
உயிரைவாட்ட, ‘அம்மாதான்
என்னைநினைத்துக் கொண்டாளோ?’
என்று அவளை நினைக்கின்றேன்.

நினைப்பது அம்மா மட்டுமல்ல
நிமிலன் தம்பி, தங்கை மலர்
அனைவரோடு அப்பாவும்
அடிக்கடி என்னை நினைப்பார்கள்.

கணவாய்க்குழம்பை நான் சுவைக்க,
காய்ந்த பாணை சம்பலுடன்
உணவாய் மதியம் அவருண்பா.
ஓ..... நான் பெரிய உழைப்பாளி!

என்னவிட்டால் நினைப்பதற்கு
எவர்தான் உண்டு அவர்களுக்கு?
எந்தன் தலைமேல் நிறைபாரம்.
ஏதோ நானும் உழைக்கின்றேன்.

ஒலைக்குடிலைப் பிரித்தெறிந்து
ஒருகல்வீடு கட்டுவேனா?
நாளைதங்கை குமரானால்
நகைநட்டென்று தேடுவேனா?

தம்பி படிக்கப் பணம் வேண்டும்.
தங்கைவாழ வழிவேண்டும்.
அம்மா காதும் வெறும் காது.
அப்பா பாவம் நோயாளி!

மலைபோல் நம்பி என்னை நிதம்
மகாராசன் போல் கவனித்து,
தொலைவில் வாழும் இவர்கள் மனம்
துள்ளிக் களிக்க ஏதுவழி?

(தமிழ்மாழித் தின விழா மலர் திருக்கோணமலை 1994)

வானம் எப்போது வெட்டாரும்?

இடிமழை அடைமழை!
இடைவிடா தொடர் மழை!
குடிமனை உடைதகர்
குளம் வயல் அழி மழை!

இடர்துயர் எனும்கதை
இதுவரை முடிவிலை!
அட இது மழையிலை!
அழிமதி அழிநிலை!

காடெது மேடெது?
களனிகால் வாயெது?
வீடெது வெளியெது?
வெள்ளமே ஒடுது!

அடுத்தடுத்தகதியாய்
ஆவதேன்? நியதியா?
கெடுத்தழித்தோடிடும்
காலமோர் காலனா?

உடுதுணி உலர்பொருள்
உயர்பெறு மணிக்கதீர்
கொடுமழைக் குளிரிலே
கொடுகொடுத்தோடுதே!

மழையினி விலகுமா?
மண்தரை தெரியுமா?
பிழையிதால் விளையுமேல்
பெருகுமெம் பிணங்களே!

எழில்வளம் அழிவுறில்
எவர்க்கம் அடைவரோ?
பொழிமழை விடும்வரை
புலம்பலே தொடர்கதை!

(தினமுரசு 1994)

கனடாவை விட்டுவர

கனவிலும் எண்ணாதே!

அன்புமகனே அரவிந்தா!
 அம்மா நான் நல்லசுகம்
 அங்கே நீ, கொண்ணன்
 அக்கா அனைவருமே
 நலமாக வாழ்வதற்கு
 நல்லூர் முருகனைநான்
 உளமார வேண்டுகிறேன்
 ஒருதீங்கும் வாராது.
 நிற்க,

‘கனடாவை விட்டு வந்தென்
 கையாலே சமைக்கின்ற
 உணவருந்தி: முற்றத்தில்
 உருளாநான் வேண்டு’ மென்று
 கடிதத்தில் நீயெழுதி
 கவலையைத் தந்துவிட்டாய்
 துடிப்பான இளம்பையன்
 துள்ளாட்டம் சரிவராது!

இங்கே நிலமையின்னும்
 இழுபறிதான் சீரில்லை.
 எங்கே மறுபடியும்
 எறிவாரோ குண்டென்ற
 எண்ணத்தில்தான் மகனே
 எல்லோரும் வாழ்கின்றார்.
 மண்ணில் சமாதானம்
 மலருமென்ற நம்பிக்கை
 இன்னுமில்லைமகனே!

இந்நிலையில் நீ வந்து
 என்ன செய்யப்போகின்றாய்?
 இருங்கே வரவேண்டாம்!

(வீரகேசரி 1995)

பென்சனில் வாழுகின்றாள்!

பொன்னம்மா மாமிக்கு
பொன்னான காலமிது
பென்சனை எடுத்தவளின்
பிரியம்போல் வாழ்கின்றாள்.

கண்ணீரா கம்பலையா?
கஸ்டமா? எதுவுமில்லை.
என்னம்போல் அவள் வாழ்வை
இன்பமாய்க் கழிக்கின்றாள்.

சாவதற்கு முதல் கணவன்
சம்பளமாய்ப் பெற்றதோகை
சாகுமட்டும் அவளாறியச்
சொன்னதில்லை அவள் கணவன்.

ஒருநாள் இதைகேட்க
உதைத்தான் இடுப்பொடிய
அதன்பிறகு சம்பளத்தை
அவளொன்றும் கேட்பதில்லை.

தினம்குடித்துத் தள்ளாடி
 தெருவெல்லாம் விமுந்து வீடு
 பினம்போல வந்துவீழ்வான்
 பொன்னம்மா பரிதவிப்பாள்.

இதனாலே இவர்கள் பெற்ற
 இருகுமரும் வெறுப்படைந்து
 உதவாத அப்பனென்று
 ஓடிவிட்டார் வீட்டைவிட்டு!

பொன்னம்மா மட்டும்கொஞ்சம்
 பொறுமையோடு காத்திருந்தாள்
 பெங்சனதும் இல்லையென்றால்
 பெருங்கடலில் குதித்திருப்பாள்!

புஞ்சனவன் செத்த பின்னால்
 பெங்சனை மாதாமாதம்
 எடுத்தவள் கவலையின்றி
 இப்போது வாழுகின்றாள்!

(தினக்குறன் 2.10.2011)

மொட்டையாய் என் செய்வேன்?

தலைமுடிகள் கொட்டுப்பட்டு
தாமரைய இலைபோல் மொட்டை!
இதை மீண்டும் வளர்த்தெடுக்க
இயலவில்லை, என்னசெய்வேன்?

தலைநிறைய இருந்த முடி
தடம்மாறி, தாடை, கன்னம்
நிறையவே வளர்ந்து எந்தன்
நெஞ்சைக் குடைகிறதே!

மழியாமல் விட்டுவிட்டால்
'மனைவியோடு பகையா?' என்று
வழியெல்லாம் மனிதர் கேட்பார்
வாய்மையாங்கே எடுப்பாது!

ஒருமுறை மழித்தால் மீண்டும்
ஒருமாதம் கழித்துச் 'சேவ'வை
எடுக்கலாம் என்றிருந்தால்
எந்நாளும் வளர்வதென்ன?

கன்னங்கள், தாடையெல்லாம்
 கற்றையாய் வளர்வதைப்போல்
 முன்மொட்டை அதனையாச்சும்
 முடிமறைக்கெண்ணாதா?

எனக்கு வரும் பசிக்குத்தீனி
 எப்பொழுதும் கொடுப்பதைபோல்
 எனக்கு எவர் பணம் தருவார்
 என்முகத்தைச் சவரம் செய்ய?

பெண்களுக்குள் போக வெட்கம்!
 பிள்ளைகட்கும் என்னால் அச்சம்!
 நன்மை, தீமைவேறு!
 பராபரமே என்ன செய்வேன்?
 முடியை வளர்த்தெனது
 மொட்டையை மறைப்பதற்கு
 முடியாது போனால் எந்தன்
 முகத்திலும் மயிர்கள் வேண்டாம்!

(ஞாயிறு தினகரன் 30.10.2011)

தீபநாளில் எதிர்பாக்கிறோம்!

தீபத்தை ஏற்றியுந்தன்
 திருப்பாதம் வணங்கியவர்
 தீயக்கு இரையாகிச்
 செத்தழிந்து போனார்கள்.
 பாவத்தை காலமெல்லாம்
 பண்ணிச்சிரித்தவர்கள்
 பல்லக்கில் அமர்ந்த வண்ணம்
 பகட்டாகப் போகின்றார்கள்.

போர் முடிந்தும், மக்கள் வாழ்ந்த
 பூமியிலே போய்வாழ
 போக்கற்றுத் தமிழரெல்லாம்
 புலம்பி அழுகின்றார்கள்.
 வேரறுத்து அவர்வாழ்வை
 வீழ்த்தியவர் நாளொல்லாம்
 வெற்றிக்களிப்பினிலே
 வீரர்களாய் வருகின்றார்கள்.

நீண்டபெரும் பிரச்சினையோ
 நீண்டுகொண்டே போகிறது.
 நிம்மதியாய் முச்சவிட
 நினைத்தாலும் முடியவில்லை.
 வேண்டுமென்றே எமைவருத்தி
 வேதனையைத் தருபவர்க்கு
 விளையாட்டு இதெல்லாமென்றால்
 வாழ்வதிலே அர்த்தமில்லை.

‘எங்கே அதர்மங்கள்
 எழுந்தாலும் அங்குவந்து
 எப்போதும் தர்மத்தை

நிலைநாட்டுவேணன்று’
 கண்ணாநீசான்ன
 கதையெல்லாம் பொய்தானா?
 கண்ணீரில் நாம்வாழும்
 கொடுமையொன்றும் தெரியாதா?

‘நடந்தது, நடப்பதெல்லாம்
 நன்றாக(வே) நடந்ததென்று’
 நவின்ற பொன்மொழியை
 நாங்கள் நாளொல்லாம் கேட்டு,
 கிடந்தோமே! நல்லதெங்கே
 நடந்தது சொல்கண்ணா?
 கேடுகெட்டு அழியச்சாபம்
 கொடுத்ததார் கூறுகண்ணா?

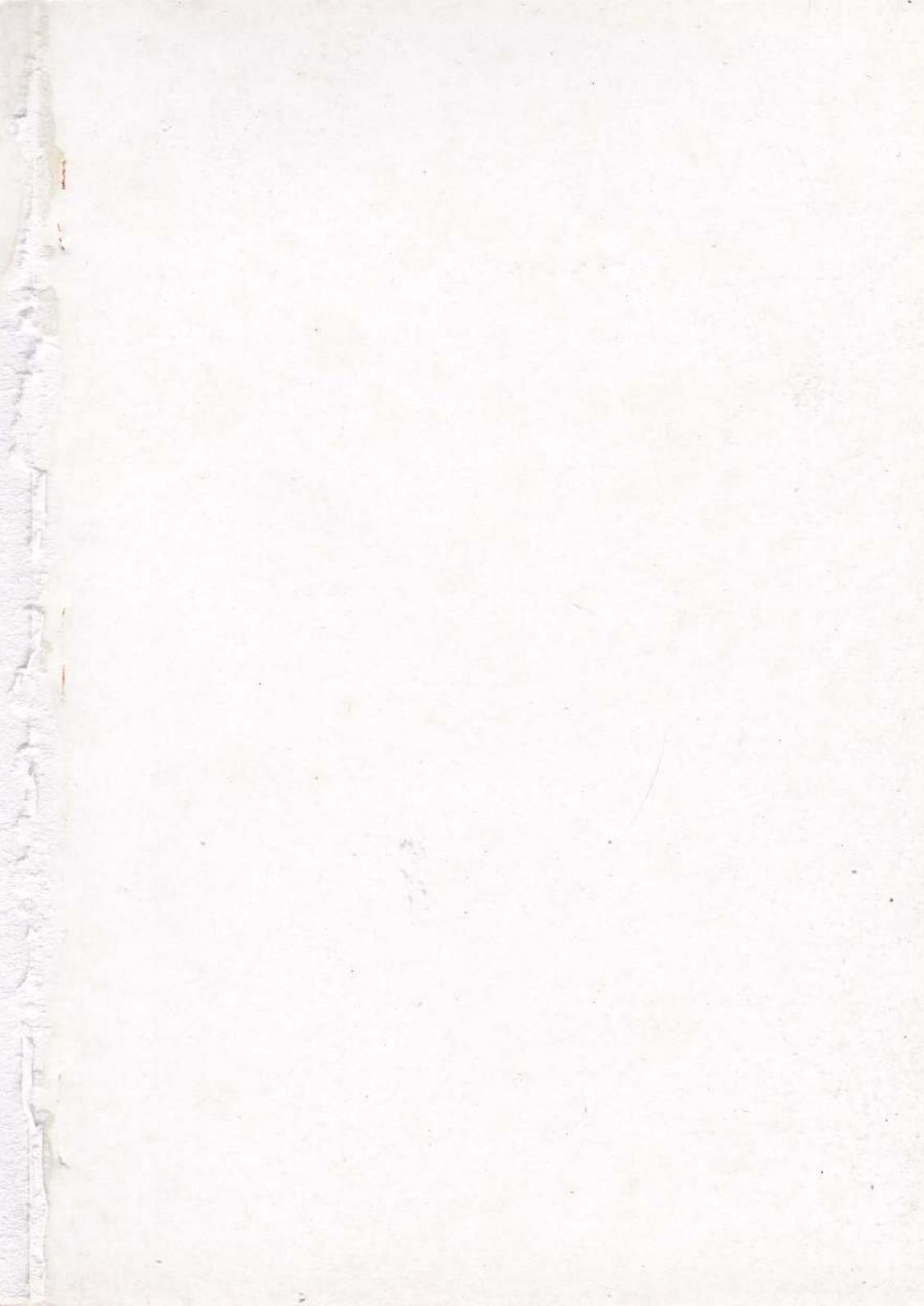
எந்நாளும் உடனநினைப்போம்
 எமையெல்லாம் பாதுகாத்து,
 ஈடேற்றவேண்டுமென்று
 வணங்கிறிற்போம்.
 நந்நாளாம் தீபநாளில்
 தீபங்கள் நாங்கள் ஏற்றி,
 நாம்போற்றி வழிபட்டும்
 பலனைக்காணோம்.

‘அன்றறுப்பான் அரசன்
 ஆனால் நின்றே தெய்வம்
 அறுக்குமென்று’
 சொல்வதுபோல் கமலக் கண்ணா,
 என்றறுப்பாய் நீ?
 இந்த தீபந்நாளிலாச்சும்
 எமக்குரைப்பாய் என்று
 நாங்கள் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

(வீரகேசரி 30.10.2011)

கவிஞர் செ. குணரத்தினம் கவிதைகள்

கவிஞர் செ. குணரத்தனம் கவிஞருகள்

கவிஞர் செ. குணரத்தினம்

மட்பக்களப்பு மட்முக்கழியைப் பறியிடமாகவும், அமிர்தகழியை வரியிடமாகவும் கொண்ட கவிஞர் செ. குணரத்தினம் லிட்டரட் 40 வருட காலமாக எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டு பல்வேறு ஒலக்கிய வழவங்களிலும் ஏழுதிப் புகழ் பெற்றவர்.

பல கவியரங்குகளில் தலைமைதாங்கியும், பங்கேற்றுயிருக்கிறார். ‘அமிர்தகழியான்’ என்னும் புகைப்பெயரில் நகைச்சுக்கைக் கட்டுரைகளும் ஏழுதிப் பெருமை பெற்றவர்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், காவியம், பக்தியாட்கள் என ஒது வரை 10 ற்கும் மேலான நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். கந்தாவகைப் பிள்ளையார், மாமாங்கப் பிள்ளையார், கொக்கட்டிழ்சோலை தான்தோன்றில்வர், சித்தாண்மை முருகன் ஆலயம், திருக்கோணேச்சுரம் ஆகிய நிருத்தவங்கள் மீது பாடியட்ட ‘பக்தம் பாமாலை’ எனும் நால் இறுதியாக வெளிவிட்ட நாவாகும், மூவட்டமும் அப்பாட்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

‘அசூர எழுத்தாளர்’, ‘பரிசு எழுத்தாளர்’ என்றால்லாம் வெறைக் குறிப்பிடுவார்கள்.

கவங்கை - ஒந்தியத் தயாரிபில் வெளிவிட்ட ‘பாதை மாற்றி பருவங்கள்’ என்னும் சிரிமாப் பாத்திற்கும் பாட்களை எழுதியுள்ளார். மாமாங்கப் பிள்ளையார் ஆலயம் பற்றிய பாட்கள் இறுவட்டமும் வெரது மூண்டு பாட்கள் ஒந்திய சிரிமாக் கலைஞர்களால் பாடியட்டிருப்பது குறிப்பிட்டத்தக்கது.

வாழைச்சுகை காகித ஆலயில் எழுதுவிகளைநூராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற பிள்மட்பக்களப்பிலிருந்து வெளிவிட்ட ‘தினக்கதீர்’, ‘தமிழ் அலை’ பந்திரிகைகளில் உதவி ஆசியராகவும் இருந்திருக்கிறார்.

அமைதியான சபாவம் உள்ளவர். பழக இரியவர், நகைச்சுகை உணர்வுமிக்கவர். வாசகி, இளங்கோ, பாரதி, திருமால், உமா ஆகியோரின் தந்தையுமாவார்.

தமிழ்மனி, கலைக்கியமனி, ஆநூந் விருது, கலைஷுணம் போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் வெறை மக்கள் கவிமனியாகவே பார்க்கிறார்கள்.

- அன்புமனி -

ISBN 978-955-8715-74-1

Evergreen Printers, 185A, Trinco Road, Batticaloa. 065-2222607